

NEW YORK TIMES BESTSELLER

Shari Lapena

Psikolojik Gerilim

YAN EVİN SIRRI

"Şaşırtmacalarla dolu, son derece sürükleyici bir hikâye."

Tess Gerritsen

Yan evin duvarlarının ardında neler yaşandığını asla bilemezsin...

Marco ile Anne, komşuları Cynthia ile Graham'ın evine akşam yemeğine davetlidirler. Cynthia altı aylık bebekleri Cora'yı getirmemelerini özellikle rica etmiştir.

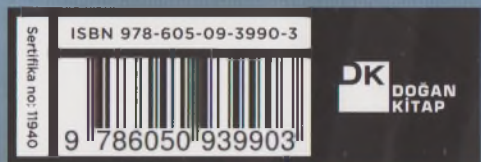
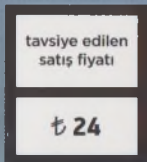
Bebek bakıcısı yemekten az önce gelemeyeceğini söyleyince Marco bir plan yapar. Bebek telsizini yanlarına alacaklar ve bitişik evdeki bebeklerini sırayla, yarım saatte bir kontrol edeceklerdir.

Marco ile Anne gece 1'de eve döndüklerinde bebeklerini yatağında bulamazlar. Cora'yı en son 12.30'da gören Marco'dur.

Eve gelen Dedektif Rasbach'ın ilk şüphelileri çıldırmanın eşiğindeki Anne ile Marco'dur...

Shari Lapena, Kanada'da doğdu. Roman yazmaya başlamadan önce avukatlık ve İngilizce öğretmenliği yaptı.

Çeviren: Güneş Becerik Demirel

Bu eser bir kurgudur. İsimler, karakterler, mekânlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş kişilerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla ya da konularla kurulabilecek herhangi bir benzerlik tamamen rastlantısaldır.

YAN EVİN SIRRI

Orjinal adı: The Couple Next Door

© 1742145 Ontario Limited, 2016

Yazan: Shari Lapena

İngilizce aslından çeviren: Güneş Becerik Demirel

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / Ocak 2017 / ISBN 978-605-09-3990-3

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Erbil Kargı

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. Tic. A.Ş.

B.O.S.B. Mermerciler Sanayi Site 10. Cad. No: 15

Beylikdüzü-İstanbul

Tel: (0212) 422 79 29

Sertifika no: 20699

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Yan Evin Sırri

Shari Lapena

Çeviren: Güneş Becerik Demirel

Telif ajanlarının en muhteşemi Helen Heller'a.

Anne midesindeki asidin köpürüp genzine doğru tırmandığını hissedebiliyordu. Kafasını toplamakta zorlanıyordu. Çok içmişti. Cynthia gece boyunca bardağını doldurup durmuştu. Anne belli bir sınırı aşmamakta kararlıydı ama işlerin kontrolünden çıkmasına izin vermişti; başka türlü akşamı nasıl atlatacağını bilemiyordu. Şimdiyse bu bitmek bilmeyen yemek boyunca ne kadar şarap içtiğine dair hiçbir fikri yoktu. Göğüslerindeki sütü sabahleyin sağması gerekecekti.

Anne yaz gecesinin sıcaklığında giderek güçten düşüyor, ev sahibesini gözlerini kısarak izliyordu. Cynthia, Anne'in kocası Marco ile açıkça flört ediyordu. Anne buna neden tahammül ediyordu? Peki ya Cynthia'nın kocası Graham buna neden göz yumuyordu? Anne kızgın ama güçsüzdü; gülünç bir zavallı gibi görünmeden buna nasıl son vereceğini bilmiyordu. Hepsi biraz sarhoştur. Bu yüzden Anne olan biteni görmezden geliyor, sinirini sessizce içine atıyor ve soğutulmuş şarabını yudumluyordu. Anne olay çıkaracak biri değildi, öyle yetiştirilmemişti; dikkatleri üzerine çekecek biri de değildi.

Öte yandan, Cynthia ise...

Üçü de –Anne, Marco ve Cynthia'nın mülayim kocası Graham– büyülenmiş gibi onu izliyordu. Özellikle Marco gözlerini Cynthia'dan alamıyordu. Cynthia eğilip Marco'nun bardağını doldururken ona gereğinden fazla yanaştı; üzerine ya-

pıŝan bluzunun dekoltesi o kadar derindi ki, Marco az kalsın burnunu onun göğüs dekoltesine sürtecekti.

Anne kendine Cynthia'nın herkesle flört ettiğini hatırlattı. Cynthia o kadar kıŝkırtıcı bir güzelliğe sahipti ki, anlaşılan bir türlü kendine hâkim olamıyordu.

Ama Anne onları izledikçe, Marco ile Cynthia arasında bir şeyler olup olmadığını gitgide daha çok merak etmeye başladı. Daha önce hiç böyle şüpheleri yoktu. Belki de alkol onu paranoyaklaştırmıŝtı.

Hayır olamaz diye karar verdi; eğer saklayacak bir şeyleri olsaydı, bu şekilde oynaŝmazlardı. Cynthia Marco'dan daha çok flört ediyordu; onun ilgisine mazhar olan Marco'nun ise gururu okŝanmıŝtı. Marco da çok yakışıklıydı; dağınık koyu renk saçları, ela gözleri ve çekici gülümsemesi sayesinde hep ilgi odağı olmuştu. Cynthia ve Marco oldukça çarpıcı bir çift olabilirlerdi. Anne kendine dur dedi. Marco tabii ki ona sadıktı. Anne Marco'nun kendisini tamamen ailesine adadığını biliyordu. O ve bebek Marco için her şey demekti. Marco ne olursa olsun kendisini terk etmezdi –Anne burada bir yudum şarap daha içti– işler ne kadar kötüye giderse gitsin.

Ama Cynthia'nın Marco'nun üzerine eğıldiğini gördükçe, Anne giderek daha da tedirgin ve mutsuz oluyordu. Bebeğini doğurduktan altı ay sonra, hâlâ hamileliğinde aldığı dokuz kilo fazlalığı verememiŝti. şimdiye kadar hamilelik öncesi kilosuna ineceğini düşünmüştü ama belli ki bu en az bir yıl sürüyordu. Marketteki mağazin dergilerine bakıp kendini kişisel antrenörleri olan ve doğumdan sadece birkaç hafta sonra harika görünen o ünlü annelerle karşılaŝtırmayı bırakmalıydı.

Ama Anne en güzel halindeyken bile, kendisinden daha uzun ve biçimli komşusu Cynthia ile aşık atamazdı. Cynthia'nın upuzun bacakları, incecik bir beli, iri göğüsleri, porselen gibi pürüzsüz bir cildi ve kapkara saçları vardı. Ve Cynthia daima havalı giyinirdi; yüksek topuklu ayakkabılar

ve seksi kıyafetler seçerdi; sadece bir çiftin katıldığı yemekli bir ev davetinde bile.

Anne etrafında sürüp giden konuşmalara odaklanamıyordu. Söylenenleri duymazdan geliyor ve tıpkı kendi salonundakini andıran, Cynthia ve Graham ile paylaştıkları ortak duvarda yer alan mermer şömineye bakıyordu. 19. yüzyılın sonlarında New York eyaletinin kuzeyinde inşa edilen, tuğla sıra evlerde yaşıyorlardı. Evlerin hepsi birbirine benziyordu –İtalyan tarzı, restore edilmiş ve pahalı– sadece Anne ile Marco'nun evi sıranın en sonundaydı. Evlerin her birinde dekorasyon ve tarz açısından ufak tefek farklılıklar vardı ve her biri küçük birer sanat eseri idi.

Anne sarsakça yemek masasının üzerindeki cep telefonuna uzanıp saati kontrol etti. Neredeyse sabahın biri olmuştu. Bebeği gece yarısı kontrol etmişti. Marco ise saat yarımında gidip kızlarına bakmıştı. Sonra Cynthia ile birlikte arka taraftaki avluda sigara içmeye gittiğinde, Anne ve Graham kirli tabaklarla dolu yemek masasında ne yapacaklarını bilemez bir halde oturarak yapmacık bir şekilde sohbet etmişlerdi. Anne de onlarla birlikte arka bahçeye gitmeliydi; dışarıda bir esinti olabiliirdi. Ama gitmemişti çünkü Graham sigara dumanının olduğu yerlerde bulunmaktan hoşlanmıyordu ve Graham'ı kendi yemek davetinde tek başına bırakmak kabalık ya da en azından düşüncesizlik olurdu. Yani Anne görgü kuralları hatırına içeride kalmıştı. Tıpkı kendisi gibi zengin, ayrıcalıklı, beyaz bir aileden gelen Graham, son derece kibardı. Neden Cynthia gibi şıllıkla evlendiği ise bir muammaydı. Cynthia ve Marco avludan geri döneli birkaç dakika olmuştu ve diğerleri hâlâ eğleniyor olsa bile, Anne evine gitmek için yanıp tutuşuyordu.

Anne masanın ucunda duran bebek telsizine baktı; küçük kırmızı ışığı tıpkı bir sigaranın ucu gibi parlıyordu. Ekran kırılmıştı –Anne birkaç gün önce telsizi düşürmüştü ve Marco henüz fırsatını bulup yenisini alamamıştı– ama ses siste-

mi hâlâ çalışıyordu. Birdenbire Anne'in içine bir kurt düştü ve durumun yanlışlığını fark etti. Kim yan komşunun yemek davetine giderken bebeğini evde yalnız başına bırakırdı ki? Ne tür bir anne böyle bir şey yapardı? Anne yine o tanıdık acının benliğini sardığını hissetti: *İyi bir anne değildi.*

Bakıcı gelmekten vazgeçtiyse ne çıkardı ki? Cora'yı yanlarında getirip, portatif oyun parkına koymaları gerekirdi. Ama Cynthia bunun çocuksuz bir davet olduğunu söylemişti. Graham'ın doğum günü şerefine, yetişkinlere yönelik bir akşam olacaktı. Böylece Anne'in bir zamanlar iyi arkadaşı olan Cynthia'yı sevmemesi için bir sebebi daha olmuştu: Cynthia bebekleri sevmiyordu. Ne tür bir insan altı aylık bir bebeğin yemekli bir davette istenmediğini söyleyebilirdi ki? Peki ya Anne Marco'nun kendisini buna ikna etmesine nasıl izin vermişti? Sorumsuzluk etmişlerdi. Anne anneler grubundaki diğer kadınlara bunu söyleyecek olsa ne düşüneceklerini merak etti. *Altı aylık bebeğimizi evde yalnız bıraktık ve yan evdeki davete gittik.* Hepsinin ağzının şaşkınlıktan bir karış açıldığını ve ortama rahatsız edici bir sessizliğin hâkim olduğunu hayal etti. Ama bunu onlara asla söylemeyecekti. Yoksa dışlanırdı.

Anne ve Marco davetten önce bu yüzden tartışmışlardı. Bakıcı arayıp gelemeyeceğini söyleyince, Anne bebekle birlikte evde kalmayı teklif etmişti, zaten davete gitmek istemiyordu. Ama Marco bir türlü ikna olmamıştı.

Mutfakta bu konuyu tartışırken, "Sürekli evde kalmazsın" diye direktmişti.

"Evde kalmaktan yana bir şikâyetim yok" demişti Anne sesini alçaltarak. Davete gidip gitmeme konusunda tartışırken, seslerinin ortak duvarı aşıp Cynthia'nın kulağına gitmesini istememişti.

Marco da sesini alçaltarak, "Dışarı çıkmak sana iyi gelecek" diye karşı çıkmıştı. Sonra da, "Doktorun ne dediğini biliyorsun" diye eklemişti.

Anne gece boyunca Marco'nun son yorumunu hangi maksatla yaptığını çözmeye çalışmıştı; acaba Marco kötü niyetli miydi, bencillik mi ediyordu yoksa sadece ona yardım etmeye mi çalışıyordu? Sonunda pes etmişti. Marco evlerindeki bebek telsizi sayesinde, kızları her huzursuzlandığında ya da uyandığında onu duyabileceklerini söyleyerek Anne'i ikna etmişti. Yarım saatte bir kızlarını kontrol edeceklerdi. Hiçbir aksilik olmayacaktı.

Saat biri gösteriyordu. Acaba Cora'yı kontrol mu etseydi, yoksa Marco'yu gitmeye ikna etmeye mi çalışsındı? Anne eve gidip yatmayı, bu gecenin sona ermesini istiyordu.

Anne kocasının kolunu çekti. "Marco, artık gitmemiz gerek. Saat bir oldu" diye ısrar etti.

"Aa, henüz gitmeyin" dedi Cynthia. "O kadar da geç değil!" Belli ki davetin bitmesini, Marco'nun gitmesini istemiyordu. Ama Anne'in gidip gitmediği umurunda bile olmazdı; Anne bundan gayet emindi.

"Senin için geç olmayabilir" dedi Anne. Sarhoş olduğu halde sesi biraz sert çıkmıştı. "Ama benim sabah erkenden kalkıp bebeği emzirmem gerek."

Cynthia, "Yazık sana" dedi ve her nedense bu Anne'i çileden çıkardı. Cynthia'nın çocuğu yoktu; hiçbir zaman da olmasını istememişti. Graham ile çocuksuz bir çift olmayı seçmişlerdi.

Marco'nun daveti bırakıp gitmesini sağlamak zordu. Kalmakta kararlı görünüyordu. Gereğinden fazla eğleniyordu ama Anne gittikçe huzursuzlanıyordu.

Marco karısıyla göz göze gelmekten kaçınarak Cynthia'ya döndü ve kadehini kaldırıp, "Sadece bir tane daha" dedi.

Marco bu gece alışılmadık derecede şen şakraklı; hatta zorlama bir çaba içindeydi. Anne bunun nedenini merak etti. Marco son zamanlarda evde oldukça sessizdi. Dikkati dağınıktı; hatta karamsardı. Ama bu gece, Cynthia ile birlikteyken etrafa neşe saçıyordu. Anne bir süredir yolunda gitmeyen bir şeyler

olduğunu seziyordu; keşke Marco sorunun ne olduğunu söyleseydi. Bugünlerde ona pek fazla bir şey anlatmıyordu. Mesafeli davranıyordu. Veya belki de Anne'in depresyonu, "doğum sonrası bunalımı" yüzünden ondan uzak duruyordu. Anne onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Kimi uğratmamıştı ki? Marco bu gece güzel, cıvılcıvılc ve pırlıtlı Cynthia'yı tercih etmişti.

Anne saatin farkına vardığında sabrını tamamen yitirdi. "Ben gidiyorum. Saat birde bebeği kontrol etmem gerekiyordu" dedi. Marco'ya baktı. Gergin bir ses tonuyla, "Sen istediğin kadar kalabilirsin" diye ekledi. Marco ona ters bir bakış attı; gözlerinde öfke ışıltıları vardı. Anne birdenbire Marco'nun o kadar da sarhoş olmadığını düşündü ama kendisi sersemlemişti. Bu yüzden tartışacaklar mıydı? Hem de komşuların önünde. Gerçekten mi? Anne çantasını bulmak için etrafına bakındı, bebek telsizine uzandı, sonra duvardaki prize takılı olduğunu fark etti. Fişi prizden çıkarmak için eğildiğinde, herkesin koca poposuna baktığının farkındaydı. İstedikleri kadar bakabilirlerdi. Kendisine cephe aldıklarını, onu mızıkçı biri olarak gördüklerini hissediyordu. Gözlerini yakmaya başlayan yaşlara direndi. Herkesin önünde göz yaşlarına boğulmak istemiyordu. Cynthia ve Graham, onun doğum sonrası depresyonu geçirdiğini bilmiyorlardı. Onu anlamazlardı. Anne ve Marco bu konudan kimseye bahsetmemişlerdi; Anne'in annesi hariç. Anne yakın zamanda annesine açılmıştı. Annesinin hiç kimseye, babasına bile bir şey söylemeyeceğini biliyordu. Anne durumunu başka kimsenin öğrenmesini istemiyordu ve Marco'nun da bunu istemediğini farz ediyordu; gerçi Marco bu konuda fazla bir şey söylememişti. Ama sürekli varsayımlarda bulunmak çok yorucuydu.

Anne arkası diğerlerine dönükken, Marco'nun ses tonundaki değişimi duydu.

"Haklısın. Geç oldu, gitmemiz gerek" dedi Marco. Anne onun şarap kadehini, arkasındaki masaya koyuşunu duydu.

Anne masaya doğru döndü ve elinin tersiyle yüzüne düşen saçları itti. Acilen saçlarını kestirmesi gerekiyordu. Yapmacık bir biçimde gülümseyerek, “Bir daha sefere sizi ağırlama sırası bizde” dedi. Ve içinden ekledi: *Çocuğumuzun da bizimle birlikte yaşadığı evimize gelsenize. Umarım durmadan ağlar ve gecenizi mahveder. Sizi mutlaka kızım dış çıkarırken davet edeceğim.*

Ardından hızlıca çıktılar. Yanlarında toplamaları gereken bebek eşyaları yoktu; sadece kendilerini, Anne’in çantasını ve bebek telsizini getirmişlerdi. Anne telsizi çantasına attı. Cynthia böyle aniden kalktıkları için sinirlenmiş görünüyordu; Graham ise kayıtsızdı. Anne ve Marco, şaşırtıcı derecede ağır ön kapıdan çıkıp merdivenlerden aşağıya indiler. Anne dengesini sağlamasına yardımcı olması için, özenle oyulmuş korkuluğa tutundu. Kaldırımında yalnızca birkaç küçük adım attıktan sonra, benzer bir korkuluğu ve eşit derecede etkileyici bir ön kapısı olan evlerinin merdivenlerine ulaştılar. Marco’nun biraz önünde yürüyen Anne hiç konuşmuyordu. Gece boyunca Marco ile konuşmasa da olurdu. Merdivenleri çıktı ve birdenbire durdu.

Arkasından gelen Marco, gergin bir ses tonuyla, “Ne var?” diye sordu.

Anne gözlerini girişe dikmişti. Ön kapı yaklaşık on santim kadar aralıktı.

Heyecandan sesi tizleşen Anne, “Kapıyı kilitlediğimden eminim!” dedi.

Marco, “Belki de unutmuşundur. Çok fazla içtin” diye kestirip attı.

Ama Anne onu dinlemiyordu. İçeri girdi ve koşarak merdivenleri çıkıp, koridorun sonundaki bebek odasının yolunu tuttu. Marco da hemen arkasındaydı.

Anne bebeğin odasına gelip de yatağı boş görünce, çılgınlığı bastı.

Anne çığlığının zihninde ve duvarlarda yankılandığını hissediyor; çığlığı her yeri kaplıyor. Sonra susuyor ve elini ağzına götürüp, kaskatı kesilmiş bir halde boş yatağın önünde dikiliyor. Marco el yordamıyla elektrik düğmesini buluyor. İki si de bebeğin olması gereken yatağa bakakalıyorlar. Kızlarının orada olmaması imkânsız. Cora'nın yataktan tek başına çıkmasına imkân yok. Daha altı aylık.

Anne, "Polisi ara" diye fısıldıyor, sonra kusuyor. ne eğildiğinde, kusumuklar dalga dalga parmaklarının arasından fişkırıp ahşap zemine dökülüyor. Bebeğin uçuk sarı renge boyanmış ve duvarları kuzu desenleriyle bezenmiş odası, birdenbire safra ve panik kokusuyla doluyor...

Marco kıpırdamıyordu. Anne başını kaldırıp ona baktı. Marco adeta fel olmuştu, şoktaydı. Gözlerine inanamaz bir halde boş yatağa bakıyordu. Anne onun gözlerindeki korkuyu ve suçluluk duygusunu grdĞu gibi hıçkırarak ağlamaya başladı; tıpkı acı çeken bir hayvan gibi, tüyler ürperten bir şekilde inliyordu.

Marco hâlâ hareket etmemişti. Anne koridoru bir çırpıda geçip yatak odalarına gitti, komodinin üzerindeki telefonu kaptı ve elleri titreyerek, telefona kusumuklar bulaştırarak 911'i aradı. Marco nihayet kendini topladı. Anne koridorun diğer ucundan boş bebek yatağına bakarken, Marco'nun

hızlı adımlarla ikinci katta dolaştığını duyabiliyordu. Merdivenlerin başındaki banyoyu kontrol etti, sonra hızla Anne'in yanından geçerek boş yatak odasına, son olarak da koridorun sonunda yer alan ve çalışma odası olarak kullandıkları odaya baktı. Anne o sırada tıpkı bir dış gözlemci gibi, Marco'nun neden oraya baktığını merak etti. Sanki zihninin bir kısmı geri kalanından ayrılmış ve mantıklı düşünmeye başlamıştı. Bebeklerinin yalnız başına hareket etmesi mümkün değildi. Banyoda, boş yatak odasında ya da çalışma odasına olamazdı.

Biri onu götürmüştü.

Acil durum operatörü cevap verdiğinde, Anne "Birisi bebeğimizi aldı!" diye haykırdı. Kendini güç bela, operatörün sorularına cevap verebilecek kadar sakinleştirebildi.

Operatör, "Anlıyorum hanımefendi. Sakin olmaya çalışın. Polisler yolda" diyerek ona güvence vermeye çalıştı.

Anne telefonu kapattı. Bütün vücudu titriyordu. Tekrar kusacakmış gibi hissediyordu. Sonra olayın dışarıdan nasıl görüneceği aklına geldi. Bebeği evde yalnız bırakmışlardı. Bu yasadışı mıydı? Öyle olmalıydı. Bunu nasıl açıklayacaklardı?

Marco yatak odasının kapısında belirdi; beti benzi atmıştı ve her an kusacakmış gibi görünüyordu.

Anne gözleri irileşerek, "Bu senin suçun!" diye bağırdı ve Marco'nun yanından geçip odadan çıktı. Hızla merdivenlerin başındaki banyoya koştu ve tekrar –bu sefer de ayaklı lava-boya– kustu, titreyen ellerindeki kusukları yıkadı ve ağzını çalkaladı. Gözü aynadaki yansımasına takıldı. Marco arkasında duruyordu. Aynada göz göze geldiler.

Marco, "Üzgünüm" diye fısıldadı. "Üzgünüm. Bu benim suçum."

Marco gerçekten de üzgündü; Anne bunu görebiliyordu. Yine de elini kaldırıp onun aynadaki aksine yumruk attı. Ayna paramparça oldu ve Anne kendini kaybedip hıçkırıklara

boğuldu. Marco ona sarılmaya çalıştı ama Anne onu ittirdi ve koşarak aşağıya indi. Elinden sızan kan, korkulukta damla damla izler bıraktı.

Daha sonraki her şeye gerçekdışı bir hava hâkim oldu. Anne ve Marco'nun huzur dolu evleri, birdenbire bir suç mahalline dönüştü.

Anne salondaki kanepede oturuyordu. Birisi omuzlarına bir örtü koymuştu ama hâlâ titriyordu. Şoktaydı. Dışarıda, evin önünde park halinde duran polis arabalarının yanıp sönen kırmızı ışıkları ön camdan içeriye süzülerek soluk duvarları tarıyordu. Anne kanepede kıpırdamadan oturuyor ve ışıklardan hipnotize olmuşçasına karşıya bakıyordu.

Marco titrek bir sesle polise hızlıca bebeğin eşkalini vermişti: altı aylık, sarışın, mavi gözlü, yaklaşık yedi kilo ağırlığında, üzerinde bir bebek bezi ve tek parça pembe bir tulum var. Bebek yatağındaki beyaz renkli yazlık pike de kayıptı.

Ev polis memurlarıyla dolup taşıyordu. Birbirlerinden ayrılıp sistemli bir şekilde evi aramaya başladılar. Bazıları lateks eldivenler giymişti ve kanıt setleri taşıyorlardı. Anne ile Marco'nun polis gelmeden önceki birkaç dakika süresince, hızlıca ve telaş içinde evi aramaları hiçbir sonuç vermemiştir. Adli ekip yavaş yavaş hareket ediyordu. Belli ki Cora'yı aramıyorlardı; kanıt peşindelerdi. Bebek çoktan gitmişti.

Marco kanepede Anne'in yanına oturdu, kolunu omzuna doladı ve onu kendine çekti. Anne uzaklaşmak istese de bunu yapmadı. Marco'nun kolunun omzunda kalmasına izin verdi. Geri çekilecek olursa bu karşıdan nasıl görünürdü? Marco'dan gelen alkol kokusundan içtiği anlaşılıyordu.

Anne şimdi de kendini suçluyordu. Bu onun hatasıydı. Marco'yu suçlamak istiyordu ama kendi de bebeği evde yalnız bırakmaya razı olmuştu. Evde kalması gerekirdi. Hayır; *Cynthia'nın canı cehenneme* deyip Cora'yı da yanına almalıy-

dı. Cynthia'nın onları dışarı atıp Graham için verdiği daveti iptal edecek hali yoktu ya. Bunu çok geç fark etmişti.

Polisler ve diğer herkes tarafından yargılanacaklardı. Bebeklerini yalnız bıraktıkları için bunu hak etmişlerdi. Bu başka birinin başına gelseydi, Anne de böyle düşünürdü. Annelerin ne kadar eleştirel olduklarını, bir başkasını yargılamaktan ne kadar zevk aldıklarını biliyordu. Bebekleriyle birlikte, birbirlerinin evinde kahve içip dedikodu yapmak üzere haftada bir toplanan anneler grubunu ve kendisi hakkında neler diyeceklerini düşündü.

Birisi daha gelmişti; iyi kesimli koyu renk bir takım elbise giymiş, soğukkanlı bir adam. Üniformalı memurlar ona saygı gösteriyorlardı. Anne başını kaldırınca gözleri adamın delici mavi gözleriyle buluştu. Onun kim olduğunu merak etti.

Adam, Anne ile Marco'ya yaklaşıp karşısındaki tekli koltuklardan birine oturdu ve kendini Dedektif Rasbach olarak tanıttı. Sonra öne eğildi. "Bana neler olduğunu anlatın" dedi.

Anne dedektifin adını o anda unuttu; daha doğrusu hiç aklına yazmadı. Sadece "dedektif" unvanı dikkatini çekti. Yüzüne bakınca, dedektifin gözlerindeki apaçık zekâdan cesaret aldı. Bu adam onlara yardım edecekti. Cora'yı geri almalarını sağlayacaktı. Anne düşünmeye çalıştı. Ama başaramadı. Hem çıldırmış, hem de uyuşmuş gibiydi. Sadece dedektifin keskin gözlerine bakıp konuşma faslını Marco'ya bıraktı.

Marco, "Biz yan evdeydik" diye lafa girdi. Belli ki heyecanlıydı. "Komşumuzun evinde." Sonra sustu.

Dedektif, "Evet?" dedi.

Marco tereddüt etti.

Dedektif, "Bebek neredeydi?" diye sordu.

Marco cevap vermedi. Konuşmak istemiyordu.

Anne kendini toparladı ve yüzünden yaşlar süzülerek, onun adına cevap verdi. "Onu burada, yatağında bıraktık; bebek telsizi de açıktı." Dedektifin tepkisini görmek için onu iz-

ledi. Herhalde, *Ne kadar korkunç bir anne ve baba* diye düşünüyordu ama hiçbir şey söylemedi. “Telsizi yan evdeyken yanımızdaydı ve kızımızı sürekli olarak kontrol ediyorduk. Her yarım saatte bir.” Sonra Marco’ya baktı. “Böyle olacağını hiç...” diye devam edecek oldu ama cümlesini bitiremedi. Elini ağzına götürdü ve parmaklarını dudaklarına bastırdı.

Dedektif ceketinin iç cebinden küçük bir defter çıkararak, “Bebeğinizi en son ne zaman kontrol ettiniz?” diye sordu.

“Gece yarısı kontrol ettim” dedi Anne. “Saati hatırlıyorum. Onu her yarım saatte bir kontrol ediyorduk ve sıra bendeydi. İyiydi. Uyuyordu.”

“Saat yarımında onu tekrar kontrol ettim” dedi Marco.

Dedektif, “Saatten kesin olarak emin misiniz?” diye sordu. Gözlerini ayaklarına diken Marco başıyla onayladı. Dedektif devam etti. “Peki eve dönmeden önce, onu son kontrol ediyorsunuz bu muydu?”

Marco elini tedirgin bir şekilde koyu renk saçlarının arasından geçirerek dedektife baktı ve “Evet” dedi. “Saat tam on iki buçukta onu kontrol etmeye gittim. Sıra bendeydi. Bir program yapmıştık.”

Anne başıyla onayladı.

Dedektif Marco’ya, “Bu gece ne kadar içki içtiniz?” diye sordu.

Marco’nun yüzü kızardı. “Yan evde küçük bir yemek daveti veriyorlardı. Birkaç kadeh içtim” diye itiraf etti.

Dedektif Anne’e döndü. “Peki siz bu akşam bir şeyler içtiniz mi Bayan Conti?”

Anne’in yüzü yanmaya başladı. Bebeklerini emziren annelerin içki içmemesi gerekirdi. Yalan söylemek istedi. “Yemeğin yanında biraz şarap içtim. Tam olarak miktarını bilmiyorum” dedi. “Bu yemekli bir davetti.” Anne ne kadar sarhoş görüldüğünü ve dedektifin kendisi hakkında ne düşündüğünü merak etti. Dedektif zihnini okuyabiliyormuş gibi hissediyordu.

yordu. Bebeğin odasındaki kusmukları hatırladı. Acaba dedektif Marco'dan gelen alkol kokusunu aldığı gibi, kendisinden gelen kokuyu da alabiliyor muydu? Yukarı kattaki banyonun paramparça olan aynasını ve temiz bir kurulama bezine sardığı kanlı elini anımsadı. Dedektifin karşısında, altı aylık kızlarını terk edip giden sarhoş bir çift olarak göründüklerini düşününce utandı. Bir suçlamaya maruz kalıp kalmayacaklarını merak etti.

Marco dedektife, "Bunun konuyla ne ilgisi var?" diye sordu.

Dedektif sakin bir şekilde, "Gözlemlerinizin güvenilirliğini etkileyebilir" dedi. Eleştirel değildi. Görünüşe bakılırsa, sadece gerçeklerin peşindeydi. "Partiden saat kaçta ayrıldınız?" diye sordu.

Anne, "Neredeyse bir buçuk olmuştu" diye cevap verdi. "Cep telefonumdan saati kontrol edip duruyordum. Gitmek istiyordum. Ben... Kızımı saat birde kontrol etmem gerekirdi -sıra bendeydi- ama her an kalkacağımızı düşündüm ve Marco'yu acele ettirmeye çalıştım." Suçluluk hissi onu kahrediyordu. Eğer kızını saat birde kontrol etseydi, şimdi yatağında olur muydu? Ama zaten bu yaşanana engel olmanın o kadar çok yolu vardı ki.

"911'i saat biri yirmi yedi geçe aramışsınız" dedi dedektif.

Anne olanları hatırlayarak, "Ön kapı açıldı" dedi.

Dedektif, "Ön kapı açık mıydı?" diye tekrarladı.

"Bir iki santim kadar aralıktı. Kızımı gece yarısı kontrol ettiğimde kapıyı kilitlediğimden eminim" dedi Anne.

"Ne kadar eminsiniz?"

Anne düşündü. *Gerçekten* emin miydi? Ön kapıyı açık görünce, daha önce kilitlemiş olduğundan hiç şüphesi yoktu. Ama şimdi, bu olanlardan sonra herhangi bir şeyden emin olması mümkün müydü? Kocasına döndü. "Ön kapıyı açık bırakmadığından emin misin?" diye sordu.

"Eminim" dedi Marco sertçe. "Ben hiç ön kapıyı kullanma-

dım. Kızımızı kontrol etmek için arka kapıdan girip çıkıyordum, unuttun mu?”

Dedektif, “Demek arka kapıyı kullandınız” diye tekrarladı.

Marco, “Kapıyı her seferinde kilitlememiş olabilirim” diye itiraf etti ve elleriyle yüzünü kapadı.

Dedektif Rasbach çifti dikkatle inceledi. Ortada kayıp bir bebek vardı. Eğer ebeveyni Marco ve Anne Conti'nin dediklerine inanılırsa, saat 00.30 ile 01.37 arasında, anne ve babası yan evdeki davetteyken, bilinmeyen biri ya da birileri tarafından yatağından alınmıştı. Ön kapıyı aralık bulmuşlardı. Baba arka kapıyı kilitlemeyi unutmuş olabilirdi; zaten polis geldiğinde kapı kapalıydı ancak kilitli değildi. Annenin üzüntüsü şüphe götürmezdi. Baba da fena halde sarsılmış görünüyordu. Ama durumda bir terslik vardı. Rasbach burada neler döndüğünü merak ediyordu.

Dedektif Jennings ona sessizce yanına gelmesini işaret etti. Dedektif Rasbach, “Affedersiniz” deyip üzüntülü anne babayı bir süreliğine yalnız bıraktı.

Rasbach sessizce, “Ne oldu?” diye sordu.

Jennings ona küçük bir ilaç kutusu gösterdi. “Bunları banyo dolabında buldum” dedi.

Rasbach plastik şişeyi Jennings'den alıp etiketini inceledi: ANNE CONTI, SERTRALINE, 50 MG. Rasbach, Sertraline'in güçlü bir antidepresan olduğunu biliyordu.

“Yukarı kattaki banyo aynası paramparça olmuş” dedi Jennings.

Rasbach başıyla onayladı. Henüz yukarı çıkmamıştı. “Başka bir şey var mı?” diye sordu.

Jennings başını iki yana salladı. “Şimdilik yok. Ev temiz görünüyor. Belli ki başka bir şey eksik değil. Birkaç saat içinde adli tiptan daha çok bilgi alırız.”

Rasbach ilaç kutusunu Jennings'e geri verip, “Tamam” dedi.

Kanepede oturan çiftin yanına döndü ve sorgusuna devam etti. Babaya baktı. “Marco –umarım size Marco dememin sakıncası yoktur– saat on iki buçukta bebeği kontrol ettikten sonra ne yaptınız?” diye sordu.

Marco, “Davete döndüm” dedi. “Komşularımızın arka bahçesinde bir sigara içtim.”

“Sigaranızı içerken yalnız mıydınız?”

“Hayır. Cynthia da benimle birlikte dışarı çıktı.” Marco’nun yüzü kızardı ve bu Rasbach’ın dikkatinden kaçmadı. “Cynthia bizi yemeğe davet eden komşumuz.”

Rasbach dikkatini Marco’nun karısına çevirdi. Anne çekici bir kadındı; düzgün yüz hatları ve parlak kumral saçları vardı ama şu anda soluk görünüyordu. “Siz sigara içmiyor musunuz Bayan Conti?” diye sordu.

“Hayır içmiyorum. Ama Cynthia içiyor” dedi Anne. “Ben de yemek masasında, Cynthia’nın kocası Graham’le birlikte otuyordum. Graham sigara dumanından nefret ediyor ve doğum günü olduğundan, onu içeride yalnız bırakmanın kabalık olacağını düşündüm.” Sonra kendiliğinden ekledi. “Cynthia gece boyunca Marco ile flört etti ve Graham için üzüldüm.”

“Anlıyorum” dedi Rasbach. Son derece üzgün görünen kocayı inceledi. Görünüşe göre o da gergindi ve kendini suçlu hissediyordu. Rasbach ona döndü. “Demek saat on iki buçuğu biraz geçe, komşunuzun arka bahçesindeydiniz. Ne kadar süre orada kaldığınıza dair bir fikriniz var mı?”

Marco başını çaresizce iki yana salladı. “Herhalde aşağı yukarı on beş dakika” dedi.

“Gördüğünüz ya da duyduğunuz herhangi bir şey oldu mu?”

“Ne demek istiyorsunuz?” Anlaşılan baba bir tür şok geçiriyordu. Hafif peltek bir biçimde konuşuyordu. Rasbach onun ne kadar içki içtiğini merak etti.

Rasbach sorusunu detaylandırdı. “Belli ki birisi saat on

iki buçukla biri yirmi yedi geçe arasında bebeğinizi almış. Siz de on iki buçuğu birkaç dakika geçe, yan evdeki komşunuzun arka bahçesindeymişsiniz.” Sonra babayı izledi ve aradaki bağlantıyı kurmasını bekledi. “Bana göre birinin bebeği gecenin orta yerinde ön kapınızdan dışarı çıkarıp götürmesi pek olası değil.”

“Ama ön kapı açıktı” dedi Anne.

Marco, “Ben hiçbir şey görmedim” diye ekledi.

Dedektif Rasbach, “Caddenin bu tarafında, evlerin arkasından geçen bir yol var” diye devam etti. Marco başıyla onayladı. “O saatte bu yolu kullanan herhangi birini fark ettiniz mi? Araba sesi veya herhangi bir şey duydunuz mu?”

“Ben... sanmıyorum” dedi Marco. “Üzgünüm. Ne bir şey gördüm, ne de duydum.” Tekrar elleriyle yüzünü kapadı. “Dikkat etmedim” diye ekledi.

Dedektif Rasbach içeri girip anne ve babayı sorguya çekmeden önce bölgeyi çabucak kontrol etmişti. Yabancınnun tekinin, uyuyan bir çocuğu bunun gibi bir cadde üzerinde bulunan bir evin ön kapısından dışarı çıkarması ve görülmeyi riske atması pek olası gelmiyordu ama imkânsız da değildi. Sıra evler, kaldırıma yakın olacak şekilde konumlandırılmıştı. Cadde güzelce aydınlatılmıştı; gecenin bu geç saatinde bile bir parça araç ve yaya trafiği vardı. Yani ön kapının açık olması biraz tuhaftı; acaba bilinçli olarak mı yanlış yönlendiriliyordu? Adli tıp ekibi parmak izlerini görebilmek için etrafı tozluyordu ama nedense Rasbach bir şey bulacaklarını sanmıyordu.

Arka kapının kullanılmış olması daha yüksek bir olasılıktı. Çoğu evin –buna Contilerinki de dahildi– arka tarafında, caddeye açılan müstakil bir garaj vardı. Arka bahçeler uzun ve dardı, birbirlerinden çitlerle ayrılmışlardı ve Contilerin bahçesi de dahil çoğunda ağaçlar, çalılar ve çiçeklikler vardı. Arka taraf nispeten karanlıktı ve burada önde olduğu gibi sokak lambaları da yoktu. Karanlık ve aysız bir geceydi. Çocu-

ğu her kim aldıysa, Contilerin arka kapısından dışarı çıkmışsa, arka bahçeyi geçip garaja doğru yürümüş ve buradan da yola ulaşmış olmalıydı. Kucakta kaçırılan bir çocukla birlikte arka kapıdan çıkıp dışarıda bekleyen bir araca binerken görülme şansı, ön kapıdan çıkarken görülme şansından çok daha azdı.

Ev, bahçe ve garaj Rasbach'ın ekibi tarafından etraflıca inceleniyordu. Henüz kaçırılan bebeğe dair hiçbir ize rastlamamışlardı. Contilerin garajı boştu ve caddeye bakan kapısı sonuna kadar açık bırakılmıştı. Birisi yan evin arka bahçesindeki avluda oturuyor olsa bile, hiçbir şey fark etmemiş olması mümkündü. Ama pek olası değildi. Bu da kaçırılmanın yaklaşık olarak 00.45 ile 01.27 aralığında gerçekleştiğini gösteriyordu.

Rasbach, "Hareket sensörünüzün çalışmadığından haberi-
niz var mı?" diye sordu.

"Ne?" dedi Marco irkilerek.

"Arka kapınızda bir hareket sensörü var; yani biri yaklaştığında ışık yanması gerek. Çalışmadığının farkında mısınız?"

Karısı, "Hayır" diye fısıldadı.

Marco başını hararetle bir biçimde iki yana salladı. "Hayır, Cora'yı kontrol ettiğimde çalışıyordu. Alette ne gibi bir sorun var?" diye sordu.

"Ampul gevşetilmiş." Dedektif Rasbach anne ve babayı dikkatle inceledi. Duraksadı. "Tüm bunlar bana çocuğun arka kapıdan çıkarıldığını, garaja götürüldüğünü ve muhtemelen bir taşıtla, caddeden uzaklaştıklarını düşündürüyor." Bekledi ama ne baba, ne de anne bir şey söyledi. Kadının titrediğini fark etti.

Rasbach öne eğilerek "Arabanız nerede?" diye sordu.

Anne, "Arabamız mı?" diye tekrarladı.

Rasbach cevap vermelerini bekledi.

Önce Anne konuştu. “Cadde üzerinde.”

“Arkada bir garajınız varken, arabanızı caddeye mi park ediyorsunuz?” diye sordu Rasbach.

Anne, “Bunu herkes yapıyor” diye cevap verdi. “Arka yola dolanmaktan daha kolay, özellikle de kışın. Çoğu kişi park izni alıp arabasını caddede bırakıyor.”

“Anlıyorum” dedi Rasbach.

“Bunda ne var ki?” diye sordu Anne. “Ne önemi var?”

Rasbach açıkladı. “Muhtemelen çocuğu kaçırان kişinin işini kolaylaştırmıştır. Eğer garaj boşsa ve kapısı açık bırakıldıysa, birinin içeriye bir araba sokması ve araba garajdayken, kimseye görünmeden bebeği içine koyması nispeten kolay olmuştur. Eğer garajda park halinde bir araba olsaydı bu çok daha zor ve kesinlikle daha riskli olurdu. Çocuğu kaçırان kişi kucağında onunla birlikte yolda koşarken görülme riskini almak zorunda kalırdı.”

Rasbach adamın benzinin daha da solduğunu fark etti; bu mümkünmüş gibi. Solgunluğu oldukça çarpıcıydı.

Rasbach, “Garajda ayakkabı ve lastik izleri bulabilmeyi umuyoruz” diye ekledi.

“Bu planlanmış gibi konuşuyorsunuz” dedi Anne.

“Sizce planlanmamış mıydı?” diye sordu Rasbach.

“Ben... bilmiyorum. Sanırım Cora’yı evde yalnız bıraktığımız için kaçırıldığını, yani bu suçun fırsattan istifade işlendiğini düşündüm. Parktayken, gözüm üstünde olmadığı bir anda kaçırılmış gibi.”

Rasbach onun bakış açısını anlamaya çalışırcasına başıyla onayladı. “Ne demek istediğinizi anlıyorum” dedi. “Örneğin bir anne dondurma almaya gittiğinde parkta oynayan çocuğunu yalnız bırakıyor. Arkası dönükken birisi çocuğu kaçırıyor. Olur böyle şeyler.” Sonra duraksadı. “Ama herhalde bu durumun farklı olduğunu anlamışsınızdır.”

Anne dedektife boş gözlerle baktı. Rasbach onun muhtemelen şokta olduğunu unutmamalıydı. Ama işi gereği, her zaman bu tür şeylerle karşılaşılıyordu. O duygusal değil, analitik biriydi. Verimli çalışmak için böyle olmak zorundaydı. Bu çocuğu bulacaktı; ölü ya da diri. Ve onu kimin kaçırdığını da.

Durumu gerçekçi bir ses tonuyla anneye açıkladı. “Aradaki fark şu; bebeğinizi her kim kaçırdıysa, muhtemelen onun evde yalnız olduğunu biliyormuş.”

Anne ile baba birbirlerine baktılar.

Anne, “Ama bunu kimse bilmiyordu” diye fısıldadı.

“Tabii ki” dedi Rasbach, “Siz kendi yatak odanızda derin uykudayken de kaçırılmış olabilirdi. Kesin olarak bilemeyiz.”

Ne de olsa anneye baba, bebeklerini yalnız bıraktıkları için suçlu olmadıklarına, böyle bir talihsizliğin her koşulda yaşanabileceğine inanmak istiyorlardı.

Rasbach, “Garaj kapısını her zaman böyle açık mı bırakırsınız?” diye sordu.

Baba, “Bazen” diye cevap verdi.

“Geceleri garaj kapısını kapatmaz mısınız? Hırsızlığı önlemek için.”

“Garajda değerli bir şey bulundurmuyoruz” dedi baba. “Eğer araba içerideyse genellikle kapıyı kilitliyoruz ama bu-

nun dışında oraya pek bir şey koymuyoruz. Bütün araç gereçlerim bodrum katında. Burası iyi bir semt ama insanlar her zaman garajları soyarlar; öyleyse kapıyı kilitlemenin ne anlamı var?”

Rasbach başıyla onayladı. Sonra, “Arabanızın markası nedir?” diye sordu.

“Audi” dedi Marco. “Neden?”

“Arabanıza bir göz atmak istiyorum. Anahtarını alabilir miyim?”

Marco ile Anne kafaları karışmış bir halde birbirlerine baktılar. Sonra Marco ayağa kalkıp ön kapının yanında duran konsolun yanına gitti ve üzerindeki kâsenin içinden bir anahtarlık aldı. Anahtarlığı sessizce dedektife verip tekrar yerine oturdu.

“Teşekkür ederim” dedi Rasbach. Sonra öne eğildi ve kasti olarak, “Bunu kimin yaptığını bulacağız” diye ekledi.

Anne ve baba dedektifin gözlerinin içine baktılar. Annenin yüzünün tamamı ağlamaktan şişmişti; babanın gözleri ise üzüntü ve alkol yüzünden şişmiş ve kan çanağına dönmüştü, benzi solmuştu.

Rasbach Jennings’e dönüp başını salladı ve birlikte arabayı kontrol etmek üzere evden çıktılar. Anne ve Marco sessizce kanepede oturup arkalarından baktılar.

Anne dedektif hakkında ne düşüneceğini bilemiyordu. Arabalarına ilişkin söyledikleriyle bir şey ima eder gibiydi. Evli bir kadın ortadan kaybolduğunda, bir numaralı şüphelinin kocası olduğunu biliyordu; muhtemelen bunun tersi de geçerliydi. Ama bir çocuk ortadan kaybolduğunda genellikle bir numaralı şüpheliler ebeveyni mi olurdu? Tabii ki hayır. Kim kendi çocuğuna zarar verebilirdi ki? Üstelik ikisinin de suç anında başka yerde olduklarına dair sağlam kanıtları vardı. Cynthia ve Graham tarafından temize çıkarılabilir-

lerdi. Kendi kızlarını alıp saklamalarına imkân yoktu. Bunu neden yapsınlardı ki?

Anne semtin tamamının arandığının, polis memurlarının bir ileri bir geri dolaşıp kapıları çaldıklarının ve yataklarından kalkan insanlarla görüştüklerinin farkındaydı. Marco polislere Cora'nın yalnızca birkaç gün önce çekilen bir fotoğrafını vermişti. Fotoğrafta sarışın, iri mavi gözlü bir kız bebek objektife gülümsüyordu.

Anne Marco'ya kızgındı –ona avazı çıktığı kadar bağırarak, yumruklar savurmak istiyordu– ama evleri polis memurlarıyla dolu olduğundan buna cesaret edemiyordu. Hem Marco'nun solgun ve kasvetli yüzüne bakınca, zaten onun da kendini suçladığını görebiliyordu. Anne bunu tek başına atlatamayacağını biliyordu. Marco'ya döndü, göğsüne yaslandı ve hıçkırarak ağlamaya başladı. Marco kollarını ona dolayıp sıkıca sarıldı. Anne onun titrediğini, kalbinin acıyla çarptığını hissedebiliyordu. Kendine, bunu birlikte aşacaklarını söyledi. Polisler Cora'yı bulacaklardı. Kızlarını geri getireceklerdi.

Ama bulamazlarsa, Marco'yu asla affetmeyecekti.

Dedektif Rasbach, hafif yazlık takım elbisesi içinde Contilerin ön kapısından dışarı çıkıp sıcak yaz gecesine adım atarken, Dedektif Jennings de hemen arkasındaydı. Daha önce de birlikte çalışmışlardı. İki de unutmayı isteyecekleri bir takım şeyler görmüştü.

Birlikte karşıya geçtiler. Tampon tampona park edilmiş arabalar cadde boyunca sıralanmıştı. Rasbach bir düğmeye bastı ve Audi'nin farları bir anlığına yanıp söndü. Komşular üzerlerinde pijamaları ve bornozlarıyla birlikte, çoktan kapı önlerindeki merdivenlere çıkmışlardı. Şimdi de Rasbach ile Jennings'in, Contilerin arabasına doğru yürümelerini izliyorlardı.

Rasbach bu cadde üzerinde oturan birinin bir şeyler bildiğini, gördüğünü ve bunu polise bildireceğini umuyordu.

Jennings alçak sesle, “Bir şey bulur muyuz dersin?” diye sordu.

Sessizce cevap veren Rasbach, “Pek ümitli değilim” dedi.

Rasbach Jennings’in kendisine uzattığı lateks eldivenleri giydi ve sürücü kapısını açtı. Hızlıca içeriye baktıktan sonra sessizce arabanın arkasına yürüdü. Jennings de peşinden geldi.

Rasbach bagaj kapağını açtı. İki dedektif de içine baktılar. Bagaj boş ve tertemizdi. Araba bir yaşını biraz geçmişti. Hâlâ yeni görünüyordu.

“Bu yeni araba kokusuna bayılıyorum” dedi Jennings.

Çocuk arabada değildi. Ama bu hiç orada bulunmadığı anlamına gelmiyordu; ne kadar kısa süreliğine olursa olsun. Belki de adli inceleme sonucunda bebeğin pembe tulumunun lifleri veya DNA’sını taşıyan bir saç teli, bir parça salya, hatta belki de kan izi ortaya çıkacaktı. Ortada bir ceset olmadan iddialarını doğrulamaları zordu. Ama hiçbir ebeveyn bebeğini iyi niyetle bagaja koymazdı. Eğer bagajda kayıp bebeğin izine rastlayacak olurlarsa, Rasbach anne ve babanın cehennemde yanmalarını garanti edecekti. Çünkü bunca yıllık meslek hayatı boyunca öğrendiği bir şey varsa, o da insanların neredeyse her şeyi yapmaya muktedir olduklarıydı.

Rasbach bebeğin davetten önce herhangi bir saatte ortadan kaybolmuş olabileceğinin farkındaydı. Henüz anneyi ve babayı önceki gün hakkında detaylı olarak sorguya çekmemiş, çocuğu onların dışında en son kimin canlı olarak gördüğünü tespit etmemişti. Ama bunu öğrenecekti. Belki de anneye yardıma gelen bir yardımcı, temizlikçi ya da bir komşu—o gün daha erken saatlerde bebeği canlı ve sağlıklı olarak gören herhangi birisi— vardı. Bebeğin en son ne zaman canlı olarak görüldüğünü saptayıp buradan ilerleyecekti. Telsi-

zin açık bırakılması, yan evde yemek yerken bebeği yarım saatte bir kontrol etmeleri, devre dışı kalan hareket sensörü, açık bulunan ön kapı... Tüm bunlar, anneyle babanın kanıt sunmak ve yetkilileri yanıltmak üzere ustalıkla hazırladıkları bir hikâye, dikkatle planladıkları bir kandırmaca da olabilirdi. Bebeği gün içinde herhangi bir saatte, kazara ya da kasten öldürmüş, bagaja koymuş ve yan evdeki davete gitmeden önce cesedinden kurtulmuş olabilirlerdi. Ya da, hâlâ daha sağlıklı düşünebiliyorlarsa, onu bagaja koymak yerine çocuk koltuğuna oturtmuş olabilirlerdi. Ölü bir bebek, uyuyan bir bebekten çok da farklı görünmeyebilirdi. Tabii onu nasıl öldürdüklerine bağlı olarak.

Rasbach şüpheli biri olduğunu biliyordu. Oysa başlangıçta böyle değildi.

Jennings'e dönerek, "Kadavra köpeklerini getirin" dedi.

Rasbach eve dönerken, Jennings de caddede polis memurlarıyla görüştü. Rasbach Anne'in kanepenin bir ucunda ağladığını gördü; bir kadın polis yanına oturmuş ve kolunu onun omzuna atmıştı. Marco karısının yanında değildi.

Taze kahvenin davetkâr kokusunu izleyen Rasbach, uzun ve dar evin arkasında yer alan mutfığa doğru ilerledi. Mutfığın yakın zamanda tadilat gördüğü anlaşılıyordu; beyaz dolaplardan pahalı mutfak gereçlerine ve granit tezgâha kadar her şey son modaydı. Marco mutfaktaydı, kahve makinesinin başında dikiliyordu. Başını öne eğmiş, kahvenin damıtılma işleminin bitmesini bekliyordu. Rasbach içeri girince başını kaldırdı, sonra da sırtını döndü; belki de ayılmak için sarf ettiği bu bariz çaba onu utandırmıştı.

Sıkıntılı bir sessizlik oldu. Sonra Marco alçak sesle, gözlerini kahve makinesinden ayırmadan sordu. "Sizce kızıma ne oldu?"

"Henüz bilmiyorum. Ama öğreneceğim" dedi Rasbach.

Marco kahve demliğini aldı ve lekesiz mermer tezgâhın üzerinde duran üç porselen fincana kahve doldurdu. Rasbach bu sırada Marco'nun elinin titrediğini fark etti. Marco fincanlardan birini dedektife uzattı; Rasbach bu ikramı memnuniyetle kabul etti.

Marco diğer iki fincanı alıp mutfaktan çıktı ve salona geri döndü.

Rasbach onun arkasından bakarak kendini olacıklara hazırladı. Çocuk kaçırma vakaları her zaman zordu. Her şeyden önce, basın konunun üzerine çok giderdi. Ve neredeyse hiçbir zaman iyi bir şekilde sonlanmazlardı.

Rasbach bu çifte baskı yapmak zorunda kalacağını biliyordu. Bu işinin bir parçasıydı.

Ne zaman bir vakayı çözmesi istense, asla neyle karşılaşacağını bilmiyordu. Yine de, bulmacayı çözdüğü her seferinde sonuca şaşırıyordu. Hayret etme becerisini yitirmiş gibiydi. Ama her zaman meraklıydı. Her zaman neler olduğunu öğrenmek istiyordu.

Rasbach Marco'nun kendisi için bıraktığı süt ve şekeri kullandıktan sonra elinde kahve fincanıyla mutfak girişinde durdu. Bulunduğu yerden yemek masasını ve mutfağın yakınındaki büfeyi görebiliyordu; belli ki ikisi de antikaydı. Biraz ötedeki koyu yeşil kadife döşemeli kanepeli ve Anne ile Marco Conti'nin başlarının arkasını da görebiliyordu. Sağlarında mermer bir şömine vardı ve konsolun üzerinde büyük bir yağlıboya tablo asılıydı. Rasbach bunun ne resmi olduğunu tam olarak çıkaramadı. Kanepeli ön pencereye dönüktü ve hemen önünde bir sehpa, karşıda da iki adet derin ve rahat tekli koltuk vardı.

Rasbach salona girdi ve daha önceki yerine, çiftin karşısında ve şöminenin yakınında duran koltuğa oturdu. Marco'nun fincanı ağzına götürürken elinin hâlâ titrediğini fark etti. Anne ise ellerinin arasına aldığı fincanı kucağında tutuyordu; sanki orada olduğunun farkında değildi. Şimdilik ağlamayı kesmişti.

Dışarıya park edilmiş olan polis arabalarının parlak ışıkları hâlâ duvarlara yansıyor. Adli tıp ekibi evde sessiz ve verimli bir biçimde çalışıyor. Evin içindeki hava yoğun ama basık ve karamsardı.

Rasbach'ı bekleyen hassas bir görev vardı. Bu çifte onların iyiliği için çalıştığını, kaybolan bebeklerini bulmak için polis teşkilatının geri kalanıyla birlikte, elinden gelen her şeyi yapacağını anlatmalıydı; kayıp çocuk vakalarında sorumluların çoğu zaman anne ve babalar olduğunu bilse bile. Bu kayıp vakasında da şüphe uyandıran bazı etkenler vardı. Ama yine de önyargılı olmayacaktı.

Rasbach, “Çok üzgünüm” diye lafa girdi. “Bunun sizin için ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemiyorum.”

Anne başını kaldırıp ona baktı. Bu anlayışlı tavır, gözlerinin anında daha fazla yaşla dolmasına neden oldu. Yalvarırcasına, “Bebeğimizi kim almış olabilir ki?” diye sordu.

Rasbach kahve fincanını sehpayaya koyup not defterini çıkararak, “Bizim cevabını bulmamız gereken soru da bu” dedi. “Bu soru size fazlasıyla abes gelebilir ama onu kimin almış olabileceğine dair herhangi bir fikriniz var mı?”

İkisi de Rasbach'a bakakaldı; bu o kadar akıl almaz bir şeydi ki. Yine de başlarına gelmişti işte.

“Son zamanlarda buralarda dolaşan ve bebeğinizle ilgilenen birini fark ettiniz mi?”

İkisi de başlarını iki yana salladı.

“Peki size kimin zarar vermek isteyebileceğine dair herhangi bir fikriniz var mı?” Rasbach sırasıyla Anne'in ve Marco'nun yüzüne baktı.

İkisi de başlarını tekrar iki yana salladı. Şaşırıp kalmışlardı.

“Lütfen, biraz düşünün” dedi Rasbach. “Acele etmeyin. Bir sebebi olmalı. Her zaman bir sebebi vardır; sadece bunun ne olduğunu bulmamız gerek.”

Marco konuşacak gibi oldu ama sonra vazgeçti.

“Ne oldu?” diye sordu. “Şimdi susmanın sırası değil.”

Marco nihayet karısına dönerek, “Anne ve baban” dedi.

“Ne olmuş onlara?” dedi Anne. Şaşırıldığı her halinden belliydi.

“Paraları var.”

“Ee?” Anne Marco’nun nereye varmaya çalıştığını anlamamıştı.

“Çok paraları var” dedi Marco.

Rasbach, *İşte başlıyoruz* diye düşündü.

Anne şaşkına dönmüş bir halde kocasına baktı. Belki de mükemmel bir oyuncuydu. “Ne demek istiyorsun?” diye sordu. “Yani birisinin kızımızı bu yüzden...” Rasbach ikisini de dikkatle inceledi. Anne’in yüz ifadesi değişti. Kocasına bakarak, “Öyleyse iyi, öyle değil mi?” dedi. “Eğer tek istedikleri paraysa, bebeğimi geri alabilirim... Onu incitmezler, değil mi?”

Anne’in sesindeki umut yürek burkuyordu. Rasbach neredeyse onun bu işe hiçbir şekilde bulaşmadığına inanacaktı.

Anne, “O çok korkmuş olmalı” dedi ve sonra kendini tamamen kaybederek, kontrolsüz bir şekilde ağlamaya başladı.

Rasbach onunla anne ve babası hakkında konuşmak istiyordu. Kaçırılma vakalarında, zaman hayati önem taşıyordu. Ama Rasbach Marco’ya döndü. “Anne’in anne ve babası kim?” diye sordu.

“Alice ve Richard Dries” dedi Marco. “Richard onun üvey babası.”

Rasbach bunu defterine not etti.

Anne kendini topladı ve “Annemle babamın bir sürü parası var” dedi.

“Ne kadar?” diye sordu Rasbach.

“Tam olarak bilmiyorum” dedi Anne. “Milyonlar.”

Rasbach, “Biraz daha açık konuşabilir misiniz?” diye devam etti.

“Sanırım servetlerinin değeri on beş milyon civarında” dedi Anne. “Ama bunu pek kimse bilmez.”

Rasbach Marco’ya baktı. Yüzü tamamen ifadesizdi.

“Annemi aramak istiyorum” dedi Anne. Şömine konsolu-

nun üzerindeki saate göz atarken, Rasbach onun bakışlarını izledi. Saat sabaha karşı ikiyi çeyrek geçeyi gösteriyordu.

Anne'in anne ve babasıyla karmaşık bir ilişkisi vardı. Marco ve Anne ne zaman onlarla bir sorun yaşasalar –ki bu sık sık oluyordu– Marco ona anne ve babasıyla arasının berbat olduğunu söylüyordu. Belki de bu doğrudu ama Anne'in onlardan başka ailesi yoktu. Onlara ihtiyacı vardı. İlişkilerini yürütmek için elinden geleni yapıyordu ama bu o kadar da kolay değildi.

Marco ise tamamen farklı bir sosyal çevreden geliyordu. Büyük ve gürültücü bir ailesi vardı. Birbirlerini gördüklerinde –ki çok sık görüşmezlerdi– neşe içinde bağırıyorlardı. Marco doğmadan önce İtalya'dan New York'a göç eden annesiyle babası, bir kuru temizleme ve dikiş atölyesi işletiyordu. Kayda değer bir paraları yoktu ama geçinip gidiyorlardı. Marco'nun hayatına Anne'in zengin ebeveyninin kızlarının hayatına karıştığı kadar karışmıyorlardı. Marco ve dört küçük kardeşi baba evinden genç yaşta postalanınca, kendi başlarının çaresine bakmak zorunda kalmışlardı. Marco on sekiz yaşından beri kendi hayatını yaşıyor, kendi seçimlerini yapıyordu. Eğitimi kendisi karşılamıştı. Ara sıra anne ve babasını görüyordu ama hayatının büyük bir parçası değillerdi. Kimse Marco'yu varoшта büyüyen biri olarak tanımlamıyordu; tabii Anne'in ebeveyniyle, Grandview Golf ve Doğa Sporları Kulübü'ndeki kalantor arkadaşları hariç. Marco orta sınıfa mensup, yasalara uyan, çalışkan ve fazla değilse de kendilerine yetecek kadar kazanan bir aileden geliyordu. Anne'in üniversitedeki ya da sanat galerisindeki arkadaşları arasında, Marco'nun varoştan geldiğini düşünen hiç kimse yoktu.

Onu bu şekilde görenler eski zenginlerdi. Anne'in annesi de onlardan biriydi. Anne'in babası Richard Dries –aslında Richard üvey babasıydı; öz babası Anne dört yaşındayken

feci bir şekilde ölmüştü– başarılı bir işadamıydı ama annesi Alice’in milyonları vardı.

Anne’in varlıklı ebeveyni paralarına ve zengin arkadaşlarına çok düşkünlerdi. Evleri şehrin en gözde semtlerinden birindeydi, Grandview Golf ve Doğa Sporları Kulübü’ne üyelerdi, lüks arabaları vardı ve beş yıldızlı tatillere gidiyorlardı. Anne’i özel bir kızlar okuluna, sonra da iyi bir özel üniversiteye göndermişlerdi. Babası yaşlandıkça, tüm bu parayı kendisi kazanmış gibi davranmaya başlamıştı ama bu doğru değildi. Kendini bir şey zannediyordu. Havasından geçilmiyordu.

Anne Marco ile “yakınlaşmaya” başladığında, annesiyle babası dünyanın sonu gelmiş gibi davrandılar. Marco dışarıdan tam bir serseri gibi görünüyordu. Bir İtalyan’a göre açık renk teni, siyah saçları, derin bakışlarıyla tehlikeli bir cazibesi ve biraz da asi bir görünümü vardı; özellikle de tıraş olmadığında. Ama Anne’i görünce gözleri ışıldıyordu ve paha biçilmez bir gülümsemesi vardı. Ve Anne’e öyle bir “bebeğim” diyordu ki, Anne ona karşı koyamıyordu. Buluşmaya gidecekleri zaman, Marco onu almak üzere ilk defa anne ve babasının evine geldiği gün, Anne’in gençliğinin en unutulmaz anlarından biriydi. Yirmi iki yaşındaydı. Annesi ona kendisiyle tanışmak isteyen hoş bir genç adamdan, bir arkadaşının oğlu olan avukattan bahsetmişti. Anne ise sabırla, zaten Marco ile görüştüğünü söylemişti.

“Evet ama...” demişti annesi.

Anne kollarını göğsünde kavuşturarak, “Ama ne, anne?” diye cevap vermişti.

“Onunla ciddi bir beraberlik düşünmüyorsun, değil mi?”

Anne annesinin yüzündeki şaşkınlığı ve utancı hâlâ hatırlayabiliyordu. Annesi bu ilişkinin dışarıdan nasıl görüneceğini düşünüyordu. Arkadaşlarına kızının hayata sıfırdan başlayan, şehrin İtalyan mahallesinde barmenlik yapan ve mo-

tosiklete binen biriyle çıkmasını nasıl açıklayacağını... Annesi, Marco'nun da Anne için yeterince iyi olduğunu düşündükleri üniversiteden işletme diploması aldığını unutmuştu. Geceleri çalışarak okul ücretini karşılamaşının ne kadar takdire şayan bir davranış olduğunu görmüyorlardı. Belki de hiç kimse, küçük kızları için yeterince iyi olmayacaktı.

Ve sonra Marco mükemmel bir zamanlamayla Ducati motosikletini bağırtarak çıkagelmiş, Anne ise anne ve babasının evinden koşarak çıkıp doğruca Marco'nun kollarına atılmıştı. Annesi perdenin arkasından onları izlemişti. Marco motosikletten inmeden onu tutkuyla öpmüş ve diğer kaskını Anne'e uzatmıştı. Anne Marco'nun arkasına binmiş ve hızla uzaklaşmışlardı; muntazam çakıltaşları arkalarından etrafa saçılmıştı. Anne tam o anda, Marco'ya âşık olduğunu anlamıştı.

Ama insan sonsuza kadar yirmi iki yaşında kalmıyordu. Büyüyordu ve bazı şeyler değişiyordu.

“Annemi aramak istiyorum” dedi Anne tekrar. O kadar çok şey olmuştu ki... Eve dönüp de bebek yatağını boş bulalı bir saatten az bir süre mi geçmişti?

Anne numarayı tuşlamaya girişti ve bitirmeden tekrar ağlamaya başladı. Telefon çaldı, annesi cevap verdi.

“Anneciğim” diye lafa giren Anne, anlaşılmaz sesler çıkararak hıçkırıklara boğuldu.

“Anne? Sorun nedir?”

Anne nihayet ağızındaki baklayı çıkardı. “Birisi Cora'yı kaçırdı.”

“Aman Tanrım” dedi annesi.

Anne, “Polisler burada” diye devam etti. “Gelebilir misiniz?”

Annesi, “Hemen geliyoruz” diye cevap verdi. “Dayan biraz. Baban ve ben az sonra yanında oluruz.”

Anne telefonu kapatıp ağlamaya devam etti. Annesi ve

babası geliyorlardı. Her zaman ona yardım etmişlerdi; kızgın olduklarında bile. Şimdi de ona ve özellikle de Marco'ya kızacaklardı. Tek torunları olan Cora'yı çok seviyorlardı. Kızlarının ve Marco'nun yediği haltı duyunca ne düşüneceklerdi?

Marco ile dedektife dönerek, "Geliyorlar" dedi. Marco'ya baktı, sonra gözlerini kaçırdı.

Marco kendini dışlanmış hissediyordu; Anne'in annesi ve babasıyla ne zaman aynı odada olsa, böyle hissedirdi. Şimdi, Cora kayıpken bile göz ardı edildiğini sezinliyordu. Perişan haldeki karısı, her daim kontrollü olan annesi ve küstah üvey babası her zamanki gibi üçlü koalisyonlarını oluşturmuşlardı. Bazen onu üstü kapalı bir şekilde dışlardı, bazen de bunu gizleme gereği duymazlardı. Gerçi Marco Anne ile evlenirken neyle karşı karşıya kalacağını biliyordu. Bununla baş edebileceğini düşünmüştü.

Marco salonun bir ucunda dikilirken kendini işe yaramaz biri gibi hissediyor ve Anne'i izliyordu. Anne kanepenin ortasında oturuyordu; annesi de yanındaydı ve kızını göğsüne bastırarak teselli etmeye çalışıyordu. Babası daha mesafeliydi; dimdik oturuyor ve kızının omzunu sıvazlıyordu. Kimse Marco'ya bakmıyordu. Kimse *onu* teselli etmiyordu. Marco kendi evinde bir yabancı gibiydi.

Ama daha da kötüsü kendini berbat hissediyordu, dehşet içindeydi. Tek dileği küçük Cora'sını tekrar yatağında görmektir; tüm bunların hiç yaşanmamış olmasını istiyordu.

Dedektifin gözlerini üzerinde hissediyordu. Marco'yla ilgilenen bir tek Rasbach'tı. Marco onu kasten görmezden geliyordu; hem de bunu yapmaması gerektiğini bildiği halde. Şüpheli konumunda olduğunun farkındaydı. Dedektif gel-

diğinden beri bunu ima ediyordu. Marco evdeki memurların aralarında fısıldaşarak kadavra köpeklerini getirmekten bahsettiklerini duymuştu. Aptal değildi. Bunu ancak Cora'nın evden çıkarılmadan önce öldüğünü düşündükleri takdirde yaparlardı. Belli ki polisler onun ve Anne'in kendi bebeklerini öldürdüğünü düşünüyorlardı.

Köpekleri getirsinler bakalım diye düşündü; korkmuyordu. Belki de polisler düzenli olarak bu tip insanlarla, çocuklarını öldüren anne ve babalarla karşılaşıyorlardı ama o *asla* böyle bir şey yapmazdı. Cora onun her şeyiydi. Hayatını aydınlatan tek ışık, ona koşulsuzca, her daim neşe veren tek varlık olmuştu; özellikle de son birkaç aydır evliliği hızla çatırdamaya, Anne kendini giderek daha da boşlukta ve bunalımda hissetmeye başladığından beri. Marco artık karısını tanıyamıyordu. Evlendiği o güzel, alımlı kadına ne olmuştu? Her şey giderek sarpa sarmıştı. Ama Marco ile Cora güzel bir bağ kurmuşlardı ve anneciğin normale dönmesini bekliyorlardı.

Anne'in anne ve babası, şimdi Marco'yu her zamankinden daha fazla küçümseyeceklerdi. Anne'i çabucak bağışlayacaklardı. Neredeyse yaptığı her şeyi affederlerdi; Cora'yı yırtıcı bir hayvanın eline terk edecek, hatta onu kaybedecek bile olsa. Ama Marco'yu asla affetmeyeceklerdi. Bu güçlük karşısında soğukkanlılıklarını koruyacaklardı. Duygusal kızlarının aksine, her zaman soğukkanlıydılar. Belki de Anne ile Marco'yu, yaptıkları hatadan kaynaklanan vicdan azabından bile kurtaracaklardı. En iyi yaptıkları şey buydu. Marco şu anda bile Anne'in babasının kızının ve karısının başları üzerinden ileriye baktığını, kaşlarını çatarak damadının yol açtığını düşündüğü soruna ve bunu nasıl çözebileceğine yoğunlaştığını görebiliyordu. Belki de Marco'nun foyasını bir kez daha meydana çıkarabilirdi; fırsat bu fırsattı.

Marco kayınpederinden nefret ediyordu. Hisleri karşılıklıydı.

Ama Şu anda öncelikleri Cora'yı bulmalarıydı. Önemli olan tek Şey buydu. Marco'ya göre Anne'inki karmaşık ve berbat bir aileydi ama hepsi de Cora'yı seviyordu. Marco gözlerini kırpıŐtırarak yeni bir gözyaşı dalgasını savuŐturdu.

Anne'in anne ve babasıyla damatları arasındaki soğukluk, Dedektif Rasbach'ın dikkatinden kaçmadı. Çoğuş zaman bunun gibi bir kriz, kısa bir süre için de olsa, aradaki buzları eritirdi. Ama bu sıradan bir kriz değıildi. Anneyle baba bebeklerini güya evde yalnız bırakmışlardı ve kızları kaçırılmıŐtı. Rasbach ailenin kanepede birbirlerine sokulmalarını izlerken, sevgili kızlarının anne ve babası tarafından her türlü suçtan aklanacağıını bir bakışta anladı. Anne'in kocası ise elveriŐli bir günah keçisiydi; sadece o suçlanacaktı, bu adil olsa da, olmasa da. Görünüşe göre Marco da bunun farkındaydı.

Anne'in babası kanepeden kalkıp Rasbach'a doğuş yürüdü. Uzun boylu, geniş omuzlu, kısa ve kır saçı bir adamdı. Neredeyse saldırgan denebilecek bir özgüveni vardı.

“Dedektif...”

“Dedektif Rasbach.”

“Richard Dries.” Adam Rasbach'a elini uzattı. “Bana torunumu bulmak için neler yaptığınızı anlatın.” Adam alçak sesle ama otoriter bir biçimde konuşuyordu; kontrolü elinde tutmaya alışkındı.

Rasbach anlatmaya başladı. “Memurlarımız bölgede arama yapıyor, herkesle görüşüyor ve Őahitler arıyor. Adli tıp ekibimiz evi ve yakın çevreyi arıyor. Bebeğın eşkalini yerel ve ulusal birimlere gönderdik. Halk çok yakında basın aracılığıyla bilgilendirilecek. Eğur Şansımız yaver giderse, güvenlik kameralarından bir Şeyler yakalayabiliriz.” Duraksadı. “Hızlı bir Şekilde bazı ipuçları yakalamayı umuyoruz” diye ekledi. İçinden, *Elimizden gelen her Şeyi yapıyoruz. Ama muhtemelen torununuzu kurtarmak için yeterli olmayacak* diye düşündü.

Deneyimlerinden biliyordu ki, ilk zamanlarda kayda değer bir gelişme olmadığı sürece, soruşturmalar genellikle yavaş ilerlerdi. Küçük kızın fazla vakti yoktu; tabii hâlâ yaşıyorsa.

Dries Rasbach'a o kadar yaklaştı ki, Rasbach onun tıraş losyonunun kokusunu aldı. Dries omzunun üzerinden kızına bakıp daha alçak sesle, "Bütün sapıkları kontrol ediyor musunuz?" diye sordu.

Rasbach karşısındaki iriyarı adama baktı. Düşünmesi bile hoş olmayan bu ihtimali sözcüklere dökten tek kişi oydu. "Bildiğimiz herkesi kontrol ediyoruz ama haberdar olmadıklarımız da var" dedi.

Dries, Anne'e bakıp fısıldarcasına, "Bu durum kızımı perişan edecek" dedi.

Rasbach merak etti; acaba Dries kızının doğum sonrası depresyonundan ne kadar haberdardı? Belki de bunu sormanın sırası değildi. Rasbach biraz bekledikten sonra, "Kızınız hatırı sayılır bir servetin sahibi olduğunuzdan bahsetti. Bu doğru mu?" diye sordu.

Dries başıyla onayladı. "Öyle de denebilir" dedi ve bakışlarını Marco'ya çevirdi ama Marco kendisine değil, Anne'e bakıyordu.

Rasbach, "Sizce bu suçun işlenme gerekçesi para olabilir mi?" diye sordu.

Dries şaşırmış gibi görünse de, bu olasılık üzerinde düşündü. "Bilmiyorum. Peki sizce sebebi bu mu?"

Rasbach başını hafifçe iki yana salladı. "Henüz bilmiyoruz. Ama bu gayet mümkün" dedi. Dries'ın bir dakika boyunca bunu düşünmesine izin verdi. "Size kin besleyen biri aklınıza geliyor mu? Mesela iş çevrenizde."

"Yani birinin bana kin güttüğü için torunumu kaçırdığını mı ima ediyorsunuz?" Belli ki adam şoke olmuştu.

"Sadece böyle biri var mı diye soruyorum."

Richard Dries bu fikri hemen göz ardı etmedi. Rasbach'a

göre ya Dries'in egosu yeterince büyüktü ya da yıllar içinde bunun mümkün olabileceğini düşünecek kadar çok düşman edinmişti. Sonunda Dries başını iki yana salladı. "Hayır, aklıma bunu yapabilecek olan kimse gelmiyor. Hiç düşmanım yok; yani bildiğim kadarıyla."

Rasbach ona katıldı. "Pek olası değil ama bundan daha tuhaf vakalar da gördüm." Sonra temkinli bir şekilde, "Ne işle meşgulsünüz Bay Dries?" diye sordu.

"Ambalaj ve etiketleme." Dries Rasbach'la göz göze geldi. "Cora'yı bulmamız gerek, dedektif. O benim tek torunum" dedi. Bir elini Rasbach'ın omzuna koydu ve "Beni gelişmelerden haberdar edin, olur mu?" Ona kartını uzattıktan sonra sırtını döndü. "Beni istediğiniz zaman arayabilirsiniz. Neler olduğunu bilmek istiyorum."

Biraz sonra Jennings Rasbach'ın yanında geldi ve kulağına doğru eğilip alçak sesle, "Köpekler geldi" dedi.

Rasbach başıyla onayladı ve acılı aileyi geride bırakıp saldondan ayrıldı.

Caddeye çıkıp köpek eğitmeniyle konuştu. Evin önünde park halinde bir K-9 kamyoneti vardı. Rasbach eğitmeni tanıdı; Temple adında bir polisti. Daha önce de onunla çalışmıştı. Temple iyi ve işinde yetkin bir adamdı.

Temple, "Elimizde neler var?" diye sordu.

"Gece yarısını biraz geçe, bebeğin yatağından kaçırıldığı bildirildi" dedi Rasbach.

Temple başıyla onaylarken yüzü ciddileşti. Hiç kimse kayıp çocuk vakalarını sevmezdi.

"Bebek sadece altı aylık; yani pek hareketli değil." Bu gecenin köründe uyanan, alıp başını giden ve yorulup herhangi bir bahçe kulübesinde saklanan bir çocuk vakası değildi. Eğer öyle olsaydı, çocuğu kokusundan bulmak için iz sürme köpeklerini kullanırlardı. Bu bebek birisi tarafından evden dışarı çıkarılmıştı.

Rasbach kadavra köpeklerinin çocuğun evdeyken ya da arabadayken çoktan ölmüş olup olmadığını belirlemelerini istemişti. İyi eğitilmiş kadavra köpekleri çeşitli yüzeylerde ve giysilerde, olayın ardından sadece iki ya da üç saat geçtikten sonra ceset kokusu alabilirlerdi. Vücut kimyası ölümle birlikte değişiyordu ama hemen değil. Eğer bebek öldürülüp derhal götürüldüyse, köpekler koku alamazlardı ama öldürülüp hemen evden çıkarılmadıysa, denemeye değerdi. Rasbach bulguları doğrulayacak bir ceset olmadan, yalnızca köpekler sayesinde toplanan bilginin kanıt anlamında fayda sağlanacağını biliyordu. Ama ufacık da olsa bir ipucu bulabilmek için her şeyi göze almıştı. Rasbach her türlü soruşturma tekniğinden yararlanan biriydi. Gerçeği aramaktan hiç vazgeçmezdi. Neler olduğunu öğrenmeliydi.

Temple başıyla onayladı. “Hadi başlayalım.”

Kamyonetin arkasına geçerek bagaj kapağını açtı. İki köpek aşağıya atladı. İkisi de siyah-beyaz renkte ve İngiliz springer spanyel cinsiydi. Temple ellerini ve sesini kullanarak köpeklere komut verdi. Tasmaları yoktu.

“Arabadan başlayalım” diyen Rasbach onları Contilerin Audi’sine götürdü. Köpekler son derece itaatkâr bir şekilde Temple’in yanı başında beklemeye koyuldular. Adli tıp eki-bi çoktan gelmişti. Köpekleri görünce sessizce geri çekildiler.

Rasbach, “İşiniz bitti mi? Köpeklerin arabaya bakmalarına izin verebilir miyim?” diye sordu.

Adli tıp görevlisi, “Evet, işimiz bitti. Tabii ki” diye cevap verdi.

Temple iki köpeğe, “Hadi” komutunu verdi.

Köpekler işe koyuldular. Arabayı dikkatlice koklayarak etrafında dolaştılar. Bagajın içine, oradan arka koltuğa, sonra da ön koltuğa atladılar ve çabucak dışarı çıktılar. Eğitimcilerinin yanına gelip oturdular. Temple onlara birer ödül verdi ve başını iki yana salladı. “Burada hiçbir şey yok.”

“Hadi içerisini deneyelim” dedi Rasbach rahatlayarak. Kayıp bebeğin hâlâ hayatta olduğunu umuyordu. Annesi ve babası konusunda yanılmak, onu bulmak istiyordu. Sonra kendine bu kadar umutlanmaması gerektiğini hatırlattı. Tarafsız kalmalıydı. İlgilendiği vakalara duygusal olarak yaklaşmayı göze alamazdı. O zaman bu işi yapamazdı.

Köpekler havayı kokladılar; ön merdivenleri çıkıp eve girdiler. İçeri adım attıkları anda eğitimcileri onları yukarı çıkardı ve işe çocuğun odasından başladılar.

Köpekler içeri girince Anne heyecanlandı, annesinin kollarından kurtuldu ve sendeleyerek ayağa kalktı. Eğitmenin iki köpekle birlikte yukarı çıkmasını izlerken tek kelime dahi etmedi.

Marco'nun yanına geldiğini hissetti. "İz sürme köpeklerini getirmişler" dedi. "Tanrı'ya şükür. Belki artık bir yere varabiliriz." Marco'nun koluna uzandığını hissetti ama onu da kendinden uzaklaştırdı. "Görmek istiyorum" dedi.

Dedektif Rasbach bir eliyle Anne'in önünü kesti. "Burada kalıp köpeklerin işlerini yapmalarına izin vermeniz daha iyi olur" dedi usulca.

"Cora'nın kıyafetlerinden bazılarını getirmemi ister misiniz?" diye sordu Anne. "Mesela yakın zamanda giydiği ve henüz yıkanmayan bir şey. Aşağı kattaki çamaşır odasından hemen bir şey bulabilirim."

"Onlar iz sürme köpekleri değil" dedi Marco.

Anne Marco'ya dönerek, "Ne?" diye cevap verdi.

"Onlar iz sürme köpekleri değil. Kadavra köpekleri."

Anne o zaman durumu kavradı. Tekrar dedektife döndü; yüzü kireç gibiydi. "Onu öldürdüğümüzü düşünüyorsunuz!"

Anne'in çıkışı herkesi şaşkına çevirdi. Hepsi şoktan donup kaldı. Anne annesinin elini ağzına götürdüğünü gördü. Babasının yüzünde ise fırtınalar kopuyordu.

Yüzü kiremit kırmızısına dönen Richard Dries, “Bu çok saçma” diye çıkıştı. “Kızımın kendi çocuğuna zarar vereceğinden şüpheleniyor olamazsınız!”

Dedektif hiçbir şey demedi.

Anne tekrar babasına baktı. Babası her zaman, Anne kendini bildiğinden beri ona arka çıkmıştı. Ama şu anda ona yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Birisi Cora’yı alıp götürmüştü. Babasına bakarken, onu hayatı boyunca ilk defa korkmuş gördüğünü fark etti. Cora için mi korkuyordu? Yoksa kızı için mi? Polisler gerçekten kendi çocuğunu öldürdüğünü düşünüyor muydu? Annesine bakmaya cesaret edemedi.

Babası dedektife dönerek, “İşinizi yapmalı ve torunumu bulmalısınız” diye çıkıştı. Korkusunu saldırganlık maskesinin ardına gizlemeye çalıştığı çok açıktı.

Uzun bir süre, hiç kimse bir şey söylemedi. O kadar tuhaf bir andı ki, hiç kimse söyleyecek bir şey bulamıyordu. Köpekler yukarı katta dolaştıkça, tırnaklarının ahşap zeminde çıkardığı tıkırtıları dinliyorlardı.

“Torununuzu bulmak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz” dedi Rasbach.

Anne dayanılmaz derecede gergindi. Bebeğini geri istiyordu. Cora zarar görmeden ona kavuşmak istiyordu. Bebeğinin acı çektiğini, incindiğini düşünmeye katlanamıyordu. Anne bayılacak gibi olunca kendini tekrar kanepeye bıraktı. Annesi hemen korumacı bir tavırla kolunu omzuna attı. Anne’in annesi artık dedektife bakmayı reddediyordu.

Köpekler koşuşturarak merdivenleri inmeye başladılar. Anne onları izlemek için başını kaldırıp yana çevirdi. Eğitimci başını iki yana salladı. Köpekler salona girince Anne, Marco, Richard ve Alice Dries sanki dikkatlerini çekmemek için hiç kıpırdamadan durdular. Anne kaskatı kesilmiş bir halde kanepede otururken, iki köpek havayı ve halıları koklayarak odayı incelemeye koyuldu. Anne’in yanına gelip onu

koklamaya başladılar. Bir polis memuru, köpeklerin ne yapacağını görmek için Anne'in arkasında dikiliyordu; belki de onu ve Marco'yu oracıkta tutuklamak için bekliyordu. Korkudan bayılacak gibi olan Anne, *Ya köpekler havlamaya başlasa?* diye düşündü.

Etrafındaki her şey dönüyordu. Anne kendisinin de Marco'nun da bebeklerini öldürmediklerini biliyordu. Ama güçsüzdü, korkuyordu ve köpeklerin korkunun kokusunu alabildiklerini biliyordu.

Köpeklerin neredeyse insanlarınkini andıran gözlerine bakarken, bunu hatırladı. Köpekler onu ve giysilerini koklamaya başladılar; Anne onların sıcak ve pis kokulu nefesini üzerinde hissedince irkildi. Soluk almamaya çalıştı. Derken köpekler Anne'i bırakıp önce annesiyle babasının, sonra da şöminenin yanında tek başına ayakta dikilen Marco'nun yanına gittiler. Anne tekrar kanepeye gömüldü; köpekler salonda hiçbir şey bulamayıp yemek odasına, oradan da mutfığa doğru ilerleyince rahatlamıştı. Tırnaklarının mutfak seramikleri üzerinde çıkardığı sesi duyabiliyordu. Sonra arka merdivenlerden koşarak bodruma indiler. Rasbach salondan çıkıp peşlerinden gitti.

Aile salonda oturup bu faslın bitmesini bekledi. Anne kimseye bakmak istemediğinden, gözlerini şömine konsolunun üzerindeki saate dikti. Her geçen dakikayla birlikte umudunu biraz daha yitiriyordu. Bebeğinin kendinden gittikçe uzaklaştığını hissediyordu.

Anne mutfağın arka kapısının açıldığını duydu. Köpeklerin arka avluyu, bahçeyi, garajı ve yolu incelediklerini hayal etti. Şömine konsolunun üzerindeki saate baktığı halde, gözünün önüne garajdaki kırık çömler ve paslanmış bahçe tırmığını koklayan köpekler geliyordu. Kaskatı kesilmiş bir halde oturup bekliyordu; köpeklerin havlayıp havlamayacaklarını duymak için kulak kesilmişti. Bekledikçe endişeleniyordu. Devre dışı kalan hareket sensörünü düşünüyordu.

Rasbach nihayet geri döndü. “Köpekler hiçbir şey bulamadılar” dedi. “Bu iyi haber.”

Anne yanı başındaki annesinin rahatladığını hissetti.

“Yani artık torunumu arama işini ciddiye almaya başlayabilir miyiz?” dedi Richard Dries.

“İnanın bana bu işi çok ciddiye alıyoruz” dedi dedektif.

“Ee” dedi Marco hafif buruk bir ses tonuyla, “şimdi ne olacak? Ne yapabiliriz?”

“İkinize de pek çok soru sormamız gerekecek” dedi Rasbach. “Farkında olmadığınız ve bize yararı dokunacak bir şey biliyor olabilirsiniz.”

Anne şüphe içinde Marco’ya baktı. *Ne biliyor olabilirlerdi ki?*

Rasbach, “Ve basınla konuşmanız gerekiyor. Birileri bir şeyler görmüş olabilir veya yarın ya da sonraki gün görebilir ve olan bitenden haberleri olmazsa, aradaki bağlantıyı kuramayabilir.”

Anne, “Pekâlâ” diye kestirip attı. Bebeğini geri almak için her şeyi yapardı; basının karşısına çıkmaktan çok korksa bile. Marco da başıyla onayladı ama gergin görünüyordu. Anne bir an için kılçık gibi görünen saçlarını ve ağlamaktan şişen yüzünü düşündü. Marco onun elini tutup iyice sıktı.

Anne’in babası, “Peki bir ödüle ne dersiniz?” diye önerdi. “Bilgi almak için bir ödül sunabiliriz. Parayı ben veririm. Eğer birileri bir şey gördüyse ama ortaya çıkmak istemiyorsa, hatırı sayılır bir para ödülü verirse konuşmama kararlarından cayabilirler.”

“Teşekkür ederiz” dedi Marco.

Anne başıyla hafifçe onayladı.

Rasbach’ın cep telefonu çaldı. Semtteki bütün evleri dolaşmakta olan dedektif Jennings arıyordu. “Galiba bir şey bulduk” dedi.

Rasbach midesinde tanıdık bir gerilim hissetti; ipucu bul-

mak için yanıp tutuşuyorlardı. Contilerin evinden çıkıp hızlıca yürüdü ve birkaç dakika içinde arka caddede, yolun karşısında bulunan bir evin önüne geldi.

Jennings evin önündeki merdivenlerde onu bekliyordu. Tekrar tıklattığı ön kapı, elli yaşlarında gösteren bir kadın tarafından derhal açıldı. Belli ki kadın yatağından kalkıp gelmişti. Bir bornoz giymiş ve saçlarını firketelerle toplamıştı. Jennings onu Paula Dempsey olarak takdim etti.

Rasbach kadına kimliğini göstererek, “Ben Dedektif Rasbach” dedi. Kadın onları salona davet etti. Artık tamamen uyanmış olan kocası tekli bir koltukta oturuyordu. Üzerinde pijama altı vardı ve saçları karmakarışık.

“Bayan Dempsey önemli olabilecek bir şey görmüş” dedi Jennings. Oturduklarında, “Bana anlattıklarımızı Dedektif Rasbach’a da anlatın. Yani neler gördüğünüzü” diye devam etti.

“Tabii” dedi kadın. Dudaklarını yaladı. “Yukarı kattaki banyodaydım. Bir aspirin içmek için kalkmışım çünkü gün içinde bahçeyle uğraştığım için bacaklarım ağrıyordu.”

Rasbach cesaret verircesine başını salladı.

“Çok sıcak bir gece olduğundan, içeriye esinti girsin diye banyo penceresini sonuna kadar açmıştık. Pencere caddeye bakıyor. Contilerin evi de bizimkinin arkasında, birkaç ev ötede.”

Rasbach tekrar başıyla onayladı ve evin Contilerin evine göre konumunu zihnine yazdı. Dikkatle dinlemeye başladı.

“Pencereden dışarıya baktım. Oradan cadde olduğu gibi görünüyor. Banyo ışığını açmadığım için dışarısını oldukça iyi görebiliyordum.”

“Peki ne gördünüz?” diye sordu Rasbach.

“Bir araba. Caddede ilerleyen bir araba gördüm.”

“Araba tam olarak neredeydi? Hangi yöne doğru gidiyordu?”

“Contilerin evinden bizim evimize doğru ilerliyordu. Contilerin ya da yol üstündeki başka bir evin garajından çıkmış olabilir.”

Rasbach defterini çıkararak, “Ne tür bir arabaydı?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Arabalardan pek anlamam. Keşke kocam da görseydi; o size daha çok yardımcı olabilirdi.” Kadın kocasına baktı ve adam çaresizce omuz silkti. “Ama tabii o sırada buna bir anlam yüklemedim.”

“Arabayı tarif edebilir misiniz?”

“Küçük bir arabaydı, galiba koyu renkti. Ama farları yanmıyordu, zaten bu yüzden dikkatimi çekti. Farlarının yanmamasının tuhaf olduğunu düşündüm.”

“Sürücüyü görebildiniz mi?”

“Hayır.”

“Peki yolcu koltuğunda kimse var mıydı?”

“Sanmıyorum ama emin değilim. Pek fazla şey göremedim. Galiba elektrikli ya da hibrit bir arabaydı çünkü çok sessiz çalışıyordu.”

“Emin misiniz?”

“Hayır, emin değilim. Ama caddenin gürültüsü yukarıya gelir ve bu araba çok sessizdi; belki de sadece yavaş ilerlediği içindir.”

“Peki arabayı gördüğünüzde saatin kaç olduğunu biliyor musunuz?”

“Kalktıgımda saate bakmıştım. Başucumda dijital bir saat var. Sabaha karşı on iki otuz beşi gösteriyordu.”

“Saatten kesin olarak emin misiniz?”

“Evet” dedi Paula. “Eminim.”

“Araba hakkında başka bir detay hatırlayabiliyor musunuz?” diye sordu Rasbach. “İki kapılı mıydı? Yoksa dört kapılı mı?”

“Üzgünüm” dedi kadın. “Hatırlayamıyorum. Fark etmedim. Ama küçük bir arabaydı.”

“Eğer sakıncası yoksa banyo penceresinden dışarıya bakmak isterim” dedi Rasbach.

“Tabii ki.”

Paula onları yukarı katta, evin arka tarafında yer alan banyoya götürdü. Rasbach pencereden dışarıya baktı. Görüş iyiydi; buradan caddeyi rahatça görebiliyordu. Contilerin garajı soldaydı, etrafı sarı olay yeri bandıyla çevriliydi. Paula'nın yalnızca birkaç dakika önce kalkmamış olması ne büyük şanssızlıktı. Belki de o zaman farları yanmayan arabanın Contilerin garajından çıktığını görebilirdi; tabii çıktıysa. Keşke saat 00.35'te Contilerin garajına bir arabanın girdiğini ya da çıktığını gören bir şahidi olsaydı. Ama bu araba yol üzerindeki herhangi bir yerden de çıkmış olabilirdi.

Rasbach Paula'ya ve kocasına teşekkür etti, Paula'ya kartını uzattı ve sonra Jennings'le birlikte evden ayrıldılar. Evin önündeki kaldırımda durdular. Gökyüzü aydınlanmaya başlıyordu.

Jennings, “Ee, ne diyorsun?” diye sordu.

“İlginç” dedi Rasbach. “Zamanlamayı kastediyorum. Ve arabanın farlarının kapalı olmasını.” Diğer dedektif de başıyla onayladı. Marco bebeği on iki buçukta kontrol etmişti. Araba saat 00.35'te, Contilerin garajının olduğu yönden, farları kapalı olarak uzaklaşmıştı. İçinde muhtemel bir suç ortağı olabilirdi.

Bebeğin annesi ve babası, şimdi Rasbach'ın bir numaralı şüphelileri olmuşlardı.

“Birkaç memurun o yol üzerinde garajı olan herkesle konuşmasını sağla. O yolda, sabah on iki otuz beşte kimin araba kullandığını öğrenmek istiyorum” dedi Rasbach. “Ayrıca her iki caddeyi de tekrar dolaşsınlar ve o saatte pencereden dışarıya bakan başka birileri olup olmadığını ve herhangi bir şey görüp görmediklerini araştırınsınlar.”

Jennings başıyla onayladı. “Anlaşıldı.”

Anne Marco'nun elini sımsıkı tutuyordu. Basının karşısına çıkmadan önce solukları hızlanmıştı. Oturup başını dizle-

rinin arasına koymak zorunda kalmıştı. Saat sabahın yedisidi; Cora'nın kaçırılmasının üzerinden yalnızca birkaç saat geçmişti. Cadde üzerinde bekleyen bir sürü gazeteci ve fotoğrafçı vardı. Anne özelini kendine saklayan biriydi ve bu basınla böyle bir temas onun için korkunç bir durumdu. Hiçbir zaman dikkat çekmek isteyen biri olmamıştı. Ama şimdi Anne ve Marco, basının konuyla ilgilenmesini sağlamalıydı. Cora'nın yüzü bütün gazetelerde, televizyonda ve internette görünmeliydi. Birinin bebeğini gecenin köründe evinden öylece alıp götürmesi ve bunu kimsenin fark etmemesi mümkün değildi. Burası işlek bir semtti. Birisi mutlaka bir açıklama yapacaktı. Anne ve Marco'nun bunu yapmaları gerekiyordu; her şey duyulduğunda kötü niyetli yorumların hedefi olacaklarını bildikleri halde. Onlar bebeklerini evde yalnız bırakan bir anne ve babaydı. Ve şimdi de birisi bebeklerini kaçırmıştı. Haftanın filmi haline gelmişlerdi.

Bir basın açıklaması yapmayı kabul ettiler ve metni Dedektif Rasbach'ın yardımıyla, sehpanın üzerinde hazırladılar. Açıklamada bebeğin kaçırıldığı saatte evde yalnız başına olduğundan bahsedilmiyordu ama Anne yine de bu gerçeğin ortaya çıkacağından en ufak bir kuşku dahi duymuyordu. İçinde basının hayatlarını işgal edeceğine ve bu konuda hiçbir sınır tanımayacaklarına dair bir his vardı. Özel hayatları kalmayacaktı. Marco ile ikisinin adları kötüye çıkacaktı ve yüzleri süpermarketlerde satılan magazin dergilerinin sayfalarını süsleyecekti. Anne hem korkuyor, hem de utanıyordu.

Anne ile Marco ön kapıdan dışarı çıkıp merdivenlerde durdular. Dedektif Rasbach Anne'in, dedektif Jennings de Marco'nun yanında duruyordu. Anne sanki her an düşebilirmiş gibi, kocasının kolundan destek alıyordu. Basın açıklamasını Marco'nun okumasına karar vermişlerdi; Anne bunu kaldıramayabilirdi. Hafif bir esintide bile devrilecekmiş gibi görünüyordu. Marco gazeteci topluluğuna bakınca irkilir gi-

bi oldu, sonra gözlerini indirip ellerinde bariz biçimde titreyen kâğıda dikti. Fotoğraf makinelerinin flaşları ardı ardına patladı.

Anne başını kaldırınca şaşkına döndü. Cadde muhabirlerle, yayın araçlarıyla, televizyon kameralarıyla, gereçlerle ve kablolarla, ağır makyajlı yüzlerinin önünde mikrofon tutan insanlarla doluydu. Benzer sahneleri daha önce televizyonda görmüş, tüm bunları izlemişti. Ama şimdi ilgi odağı kendisiydi. Buna hâlâ inanamıyordu; sanki tüm bunlar onun değil de bir başkasının başına gelmişti. Kendini tuhaf ve bedeninden ayrılmış gibi hissediyordu; sanki hem evin önündeki merdivenlerde durup karşıya bakıyordu, hem de aynı zamanda bu sahneyi yukarıdan ve biraz soldan izliyordu.

Marco konuşmak istediğini göstermek için elini kaldırdı. Kalabalık ansızın sessizleşti.

Marco, “Bir açıklama okumak istiyorum” diye mırıldandı.

Kaldırımında duran biri, “Daha yüksek sesle konuş!” diye bağırdı.

Marco daha yüksek sesle ve anlaşılır bir biçimde, “Bir açıklama okuyacağım” dedi. Sonra sesi giderek güçlendi. “Bu sabah erken saatte, on iki buçukla bir buçuk arasında, güzel kızımız Cora, bilinmeyen bir kişi veya kişiler tarafından, yatağından alınarak kaçırıldı.” Marco kendini toplamak için konuşmasına ara verdi. Kimseden ses çıkmadı. “Bebeğimiz altı aylık. Sarı saçlı, mavi gözlü ve yaklaşık yedi kilo ağırlığında. Üzerinde tek kullanımlık bir alt bezi ve açık pembe bir tulum vardı. Ayrıca yatağındaki beyaz örtü de eksik.”

“Cora’yı her şeyden çok seviyoruz. Onu geri istiyoruz. Onu alan kişiye sesleniyoruz; lütfen ama *lütfen*, kızımızı incitmeden bize teslim etsin.” Marco başını kâğıttan kaldırdı. Ağlamaya başlamıştı; okumaya devam edebilmesi için durup göz yaşlarını silmesi gerekti. Anne de onun yanında sessizce ağlıyor, karşısındaki yüzler topluluğuna bakıyordu.

“Güzel ve masum küçük kızımızı kimin kaçırmış olabileceğine dair hiçbir fikrimiz yok. Yardımınızı istiyoruz. Eğer bir şey biliyorsanız ya da gördüyseniz, lütfen polisi arayın. Bebeğimizin bulunmasına katkı sağlayacak bir bilgi paylaşan kişiye, yüklü miktarda bir ödül vereceğiz. Teşekkürler.”

Marco Anne’e döndü ve birbirlerine sarıldıklarında daha çok flaş patlamaya başladı.

Birisi, “Ne kadarlık bir ödül?” diye seslendi.

Hiç kimse bunun nasıl gözden kaçtığını anlayamadı ama Contilerin evinin önündeki basın toplantısından hemen sonra, bir polis memuru eldivenli elinin iki parmağı arasında açık pembe bir tulumla birlikte salona girip Dedektif Rasbach'ın yanına gitti. Odada bulunan herkesin, –Dedektif Rasbach, Anne, Marco, Anne'in annesi Alice ve babası Richard– gözleri derhal bu kumaş parçasına kilitlendi.

Önce Rasbach konuştu. Ters ters, “Bunu nerede buldunuz?” diye sordu.

Anne pat diye, “Olamaz!” dedi.

Herkes bakışlarını elinde pembe tulum olan polis memurundan Anne'e çevirdi. Anne'in yüzünün bütün rengi uçup gitmişti.

Anne ayağa kalkarak, “O tulum bebeğin odasındaki kirli sepetinde miydi?” diye sordu.

Tulumu elinde tutan polis, “Hayır” diye cevap verdi. “Bez değiştirme masasındaki minderin altındaydı. İlk kez baktığımızda gözden kaçırmışız.”

Rasbach çok sinirlenmişti. Böyle bir şeyi nasıl gözden çıkarırlardı?

Anne'in yüzü kızardı; kafası karışmış gibiydi. “Özür dilerim. Unutmuş olmalıyım. Akşamın erken saatlerinde üzerinde bu tulum vardı. Onu son defa emzirdikten sonra kıyafeti-

ni değiştirdim. Bu tulumun üzerine kusmuştu. Bakın, göste-reyim.” Anne polise yaklaşıp tulumu uzandı ama polis geriye giderek ondan uzaklaştı.

“Lütfen dokunmayın” dedi.

Anne, Rasbach’a döndü. “Cora’nın üzerinden bu tulumu çıkarıp başka bir tane giydirdim. Bu tulumu bez değiştirme masasının yanındaki kirli sepetine koyduğumu sanıyordum” dedi.

“Yani basına verdiğimiz tarif yanlış mı?” diye sordu Rasbach.

Kafası karışmış görünen Anne, “Evet” diye itiraf etti.

Rasbach, “Peki üzerinde ne vardı?” diye sordu. Anne te-reddt edince sorusunu tekrarladı. “zerinde ne vardı?”

“Ben... Emin değilim” dedi Anne.

Dedektif ısrar etti. “Ne demek emin değilim?” Ses tonu sertti.

“Bilmiyorum. Biraz içmiştim. Yorgunum. Karanlıktı. G-nn sonunda Cora’yı karanlıkta emziririm, tamamen uyan-masın diye. Tulumunun zerine kusmuştu ve bezini değiştirir-ken, karanlıkta üzerini de değiştirdim. Pembe tulumu kirliye attım –yani attığımı sanıyordum– ve ekmecedem yeni bir tane aldım. Cora’nın bir sürü tulumu var. Ne renk olduğunu bilmi-yorum.” Anne kendini suçlu hissetti. Ama belli ki bu adam da-ha önce hiç gecenin krnde bir bebeğin altını değiştirmemişti.

Rasbach Marco’ya dönerek, “Siz biliyor musunuz?” diye sordu.

Marco korkudan donakaldı. Başını iki yana salladı. “Anne’in Cora’nın üstünü değiştirdiğini fark etmedim. Onu kontrol etmeye geldiğimde de ışığı yakmadım.”

“Belki de Cora’nın çekmecesine bakıp hangi tulumu giy-dirdiğimi bulabilirim” dedi Anne utanç içinde.

“Evet, lütfen bakın” dedi Rasbach. “Doğru bir tarif verme-miz gerekiyor.”

Anne yukarı kata koştı ve bütün tulumları, pijamaları, küçük tişörtleri ve külotlu çorapları sakladığı bebek şifoniyesinin çekmecesini açtı. Çiçekli, benekli, arılı ve tavşanlı giysilerle karşı karşıya kaldı.

Dedektif ve Marco peşinden gelmişlerdi. Anne'in yere çömelmesini, çekmedeki her şeyi dışarı çıkarmasını ve hiçkırarak ağlamasını izliyorlardı. Ama Anne Cora'ya ne giydirdiğini hatırlayamıyor, bir türlü işin içinden çıkamıyordu. Giysilerden hangisi eksikti? Kızının üzerinde ne vardı?

Anne Marco'ya döndü. "Aşağıdaki kirli çamaşırları da getirir misin?" dedi.

Marco onun isteğini yerine getirmek üzere arkasını dönüp aşağıya indi. Az sonra kirli çamaşırlarla dolu bir sepetle geri döndü. Kirlileri bebeğin odasının zeminine boşalttı. Birisi yerdeki kusmukları temizlemişti. Bebeğin kirlileri kendi giysileriyle karışmıştı ama Anne Cora'ya ait olan bütün parçaları bulup bir kenara ayırdı.

Sonunda, "Önünde tavşan işlemesi olan nane yeşili tulumu giydirmiştim" dedi.

Rasbach, "Emin misiniz?" diye sordu.

Anne perişan bir halde, "Mutlaka onu giydirmiş olmalıyım" dedi. "Burada olmayan tek giysi o tulum."

Anne ile Marco'nun evinde yapılan adli inceleme sonucunda, Cora'nın kaçırıldığı saatten bu yana çok az bulgu ortaya çıktı. Polisler bilinmeyen bir kimsenin Cora'nın odasına ya da Contilerin evine girdiğine dair hiçbir kanıt bulamadı. Evin içinde masumane bir şekilde açıklanamayacak tek bir delil, tek bir lif dahi yoktu. Görünüşe bakılırsa evlerine kendileri, Anne'in annesi ve babası ve temizlikçi kadın dışında hiç kimse girmemişti. Hepsi parmak izlerinin alınmasına boyun eğmek zorunda kalmıştı; her ne kadar onur kırıcı olsa da. Kimse yaşı geçkin Filipinli temizlikçinin olası bir ço-

cuk kaçırma şüphelisi olabileceğine ihtimal vermiyordu. Yine de temizlikçi kadın ve geniş ailesi, detaylı bir soruşturmadan geçiriliyordu.

Bununla birlikte, evin dışında bir şey bulmuşlardı. Garajda yapılan incelemede, Contilerin Audi'sinin lastikleriyle uyuşmayan lastik izleri bulunmuştu. Rasbach henüz bu bilgiyi kayıp bebeğin ebeveyniyle paylaşmamıştı. Bu lastik izleri, saat 00.35'te caddede ilerleyen bir araba gören tanığın ifadesiyle birleşince, şimdilik soruşturmanın en somut ipucu olma özelliğini taşıyordu.

Dedektif Rasbach eve zorla giren birine dair delil yetersizliğinden bahsedince, "Büyük olasılıkla eldiven takmışlardır" dedi Marco.

Kuşluk vakti olmuştu. Anne ve Marco bitkin görünüyorlardı. Marco hâlâ bir parça akşamdan kalmış gibiydi. Ama dinlenmeye hiç niyetleri yoktu. Dedektifler Anne ile Marco'yu daha detaylı bir soruşturmaya tabi tutarken, Anne'in anne ve babasından mutfağa gidip kahve içmelerini rica etmişlerdi. Rasbach Anne ile Marco'ya bebeklerini bulmak için ellerinden gelen her şeyi yaptıklarına ve vakit kaybetmediklerine dair sürekli güvence vermek zorunda kalıyordu.

Rasbach Marco'nun eldivenlerle ilgili tahminine katılarak, "Yüksek bir ihtimal" dedi. Ama sonra, "Yine de, evin içinde –ve şüphesiz dışında ya da garajda– sizinkilerle uyuşmayan bazı ayak izleri ya da belirtiler görmeyi bekliyorduk" diye ekledi.

"Tabii içeri giren kişi ön kapıdan çıkmadıysa" dedi Anne. Eve girerken gördüğü manzarayı hatırladı: Ön kapı açıktı. Artık tamamen ayıldığı için, bunu daha net olarak hatırlıyordu. Bebeğini kaçıran kişinin onu ön kapıdan dışarı çıkarıp merdivenlerden kaldırma indiğine ve bu yüzden hiçbir tuhaf ayak izi bulamadıklarına inanıyordu.

"Öyle olsa bile, bir şeyler bulmamız gerekirdi" dedi Ras-

bach. İkisine de imalı bir şekilde baktı. “Konuşabileceğimiz herkesle konuştuk. Hiç kimse kucağında bir bebekle birlikte ön kapınızdan çıkan birini görmemiş.”

Marco hayal kırıklığını belli edercesine, “Kimsenin görmemesi, böyle bir şey olmadığı anlamına gelmez” dedi.

“Cora’nın arka kapıdan dışarı çıkarıldığını gören birini de bulamadınız” dedi Anne ters bir şekilde. “Tek bir kahrolası ipucuna bile ulaşamadınız.”

Dedektif Rasbach, “Hareket sensörünün içindeki ampul gevşetilmiş” diye hatırlattı. Bir süre duraksadıktan sonra ekledi. “Ayrıca garajınızda sizin arabanızla uyuşmayan lastik izleri bulduk.” Anne ile Marco’nun bu bilgiyi sindirmelerini bekledi. “Son zamanlarda garajınızı bilginiz dahilinde kullanan biri oldu mu? Oraya park etmesine izin verdiğiniz birisi var mı?”

Marco dedektife baktı, sonra çabucak bakışlarını kaçırdı. “Hayır, bildiğim kadarıyla yok” dedi.

Anne de başını iki yana salladı.

Anne ile Marco’nun tedirgin oldukları çok açıktı. Gerçi bu pek de şaşırtıcı değildi; Rasbach az önce bebeklerini evden dışarı çıkaran –özellikle de arka bahçeden garaja doğru ilerleyen– birinin varlığına dair fiziksel delil yetersizliğinden bahsetmiş ve onu evden çıkaranın ikisinden biri olması gerektiğini ima etmişti.

Rasbach Anne’e dönerek, “Affedersiniz ama size banyo dolabınızda bulduğumuz bir ilaç hakkında birkaç şey sormalıyım” dedi. “Sertraline’den bahsediyorum.”

“Ne olmuş yani?” dedi Anne.

“Bana bu ilacın ne için kullanıldığını söyleyebilir misiniz?” diye sordu Rasbach usulca.

Anne savunmaya geçerek, “Hafif bir depresyon geçiriyorum” dedi. “İlaç doktorum tarafından yazıldı.”

“Aile doktorunuz tarafından mı?”

Anne tereddüt etti. Ne yapacağından emin değilmiş gibi Marco'ya baktı ama sonra cevap verdi. "Psikiyatrim tarafından" diye itiraf etti.

"Anlıyorum" dedi Rasbach. "Bana psikiyatrinizin adını söyler misiniz?"

Anne tekrar Marco'ya bakıp "Dr. Leslie Lumsden" diye cevap verdi.

Rasbach küçük defterine not alarak, "Teşekkürler" diye mırıldandı.

"Pek çok anne doğum sonrası depresyonuna yakalanır dedektif" dedi Anne savunmaya geçerek. "Bu oldukça yaygın bir durum."

Rasbach başıyla belli belirsiz onayladı. "Peki banyodaki ayna nasıl kırıldı? Bana aynaya ne olduğunu anlatır mısınız?"

Anne kızardı, endişeli bir şekilde dedektife baktı. "Aynayı ben kırdım" diye itiraf etti. "Eve gelip de Cora'yı bulamadığımızda, aynayı elimle paramparça ettim." Bandajlı elini kaldırıp gösterdi. Annesi elini yıkamış, dezenfekte etmiş ve sarmıştı. "Çok üzgündüm."

Rasbach başıyla tekrar onayladı ve bir not daha aldı.

Anne ve babanın Rasbach'a daha önce anlattıklarına bakılırsa, Cora ikisinin dışında herhangi biri tarafından en son, kaçırıldığı günün öğleden sonrasında, saat iki sularında, Anne köşedeki Starbucks'a kahve almaya gittiğinde sağ olarak görülmüştü. Anne'e göre Cora bebek arabasında uyanık vaziyette oturuyor, gülümsüyor ve parmaklarını emiyordu. Hatta barista küçük kıza el sallamıştı.

Rasbach o sabah erkenden Starbucks'a gitmiş ve neyse ki o saatte görev başında olan baristayla konuşmuştu. Kız Anne'i ve arabasında oturan bebeği hatırlamıştı. Ama görünüşe göre, bebeğin Cuma günü –yani kaybolduğu gün– saat 14.00'ten sonra hayatta olduğunu teyit edebilecek başka hiç kimse yoktu.

Rasbach, “Dün Starbucks’a uğradıktan sonra ne yaptınız?” diye sordu.

“Eve geldim. Cora mız mızlanıyordu –genellikle öğleden sonraları mız mızdır– ben de onu kucağıma alıp evin içinde turlar attım” dedi Anne. “Onu biraz kestirmesi için yatırmaya çalıştım ama bir türlü uyumadı. Ben de onu tekrar kucakladım ve evin çevresinde, arka bahçede gezindim.”

“Peki ya sonra?”

“Marco eve gelene kadar bunu yapmaya devam ettim.”

Rasbach, “Yani saat kaç kadar?” diye sordu Marco’ya.

“Eve geldiğimde saat yaklaşık beşti. Cuma olduğu ve dışarı çıkacağımız için biraz erken paydos etmişim.”

“Peki sonra ne yaptınız?”

“Cora’yı Anne’den aldım ve Anne’i biraz kestirmesi için yukarı gönderdim.” Marco sırtını kanepeye yasladı ve ellerini bacaklarına sürttü. Sonra bacaklarından birini sallamaya başladı. Huzursuzdu.

Anne, “Sizin çocuğunuz var mı, dedektif?” diye sordu.

“Hayır.”

“O zaman insanı ne kadar yorduklarını bilemezsiniz.”

“Hayır.” Rasbach sandalyesinde kıpırdandı. Hepsi yorulmaya başlamıştı. Rasbach, “Yan evdeki davete saat kaçta gittiniz?” diye sordu.

Marco, “Saat yediye doğru” diye cevap verdi.

“Peki saat beşle yedi arasında ne yaptınız?”

“Bunu bize neden soruyorsunuz?” dedi Anne sertçe. “Bu zaman kaybı değil mi? Bize yardım edeceğinizi sanıyordum!”

“Olan her şeyi bilmek zorundayım. Lütfen bana elinizden geldiğince cevap verin” dedi Rasbach sakince.

Marco karısını sakinleştirmek istercesine, elini uzatıp onun bacağına üzerine koydu. “Anne uyurken Cora’yla oynadım. Ona biraz mısır gevreği yedirdim. Anne saat altı civarında uyandı” dedi.

Anne derin bir nefes aldı. “Sonra da davete gidip gitmeme konusunda tartıştık.”

Anne’in yanında oturan Marco, gözle görülür biçimde kasıldı.

Rasbach Anne’in gözlerinin içine bakarak, “Neden tartıştınız?” diye sordu.

“Bebek bakıcısı gelmekten vazgeçti” dedi Anne. “Eğer vazgeçmeseydi, bunların hiçbiri olmazdı” diye ekledi. Sanki bunu ilk kez fark ediyordu.

Bu bilgi yeniydi. Rasbach’ın bebek bakıcısı meselesinden haberi yoktu. Bunu neden şimdi söylüyorlardı? “Bunu neden daha önce söylemediniz?” diye sordu.

“Söylemedik mi?” dedi Anne şaşırarak.

Rasbach, “Bebek bakıcısı kimdi?” diye sordu.

“Katerina adında bir kız. O bizim sürekli bebek bakıcımız. On ikinci sınıfta. Buradan yaklaşık bir sokak ötede oturuyor.”

“Onunla konuştunuz mu?”

“Efendim?” dedi Marco. Anlaşılan dikkatini toplayamıyordu. Rasbach, *Belki de çok yorulmuştur* diye düşündü.

“Bebek bakıcısı gelmekten ne zaman vazgeçti?”

“Saat altı sularında. Aradığında başka bir bakıcı bulmak için çok geç olmuştu” dedi Marco.

“Onunla kim konuştu?” Rasbach defterine not alıyordu.

“Ben konuştum” dedi Marco.

“Başka bir bakıcı bulmayı *deneyebilirdik*” dedi Anne hayıflanarak.

“O sırada gerekli olduğunu düşünmedim. Tabii şimdi...” Marco cümlesini yarıda kesip yere baktı.

Rasbach, “Bakıcının adresini alabilir miyim?” diye sordu.

Anne, “Gidip getireyim” dedi ve ayağa kalkıp mutfağın yolunu tuttu. Rasbach beklerken mutfaktan fısıltılar geldiğini duydu; Anne’in anne ve babası neler olduğunu öğrenmek istiyorlardı.

Anne geri dönüp ona bebek bakıcısının adını ve adresini karaladığı bir kâğıt parçası uzattıktan sonra Rasbach, “Tartışma tam olarak ne hakkındaydı?” diye sordu.

“Ben Cora’yı tek başına evde bırakmak istemedim” dedi Anne açıkça. “Onunla evde kalmayı tercih ederdim. Cora çok fazla mızızlandırdığı için Cynthia onu yanımızda getirmemizi istemedi. Bu davetin sadece yetişkinler için olmasını istemişti; bu yüzden bebek bakıcısını aramıştık. Ama sonra, Katerina gelmekten vazgeçince, Marco bebeği götürmeyeceğimizi söylediğimiz halde yanımıza almanın kabalık olacağını düşündü; bense onu evde yalnız bırakmak istemedim ve bu yüzden tartıştık.”

Rasbach, pişmanlıkla başını sallayan Marco’ya döndü.

“Marco telsizi yanımıza alırsak ve onu her yarım saatte bir kontrol edersek, sorun çıkmayacağını düşünüyordu. *Kötü bir şey olmayacak* demiştin!” Anne ani bir öfkeyle kocasına döndü.

“Hata ettim!” dedi Marco karısına dönerek. “Özür dilerim. Hepsi benim suçum! Bunu daha kaç kere söylemem lazım?”

Dedektif Rasbach, karşısındaki çiftin ilişkisindeki yarıkların genişlemesini izledi. Kızlarının kaybolduğunu bildirmelerinin hemen ardından sezdiği gerilim artarak yerini daha güçlü bir eğilime bırakmıştı; *suçlamaya*. Çiftin ilk dakikalar ve saatler boyunca sergiledikleri dayanışma sarsılmaya başlamıştı. Nasıl sarsılmazdı ki? Kızları kayıptı. İnanılmaz bir baskı altındalardı. Polisler evlerindeydi, basın mensupları ön kapılarını aşındırıyordu. Rasbach biliyordu ki, burada bulunması gereken bir şey varsa, onu mutlaka bulacaktı.

Dedektif Rasbach Contilerin evinden ayrıldı ve anlattıkları hikâyeyi doğrulamak için, bebek bakıcısının evine, onunla konuşmaya gitti. Sabahın geç bir saatiydi ve Rasbach ağaçlı sokakların arasından geçerek yaptığı kısa yürüyüş boyunca, davayı zihninde evirip çevirdi. Birinin eve ya da bahçeye zorla girdiğine dair hiçbir delil yoktu. Ama garajın çimento zemininde taze lastik izleri vardı. Rasbach anne ve babadan şüphelenmişti ama şimdi de bir bebek bakıcısı olduğunu öğrenmişti.

Anne'in verdiği adrese vardığında, kapıyı perişan görünen bir kadın açtı. Ağlamış olduğu belliydi. Rasbach ona kimliğini gösterdi.

“Sanırım Katerina Stavros burada oturuyor” dedi. Kadın başıyla onayladı. “Kendisi sizin kızınız mı?”

“Evet.” Kızın annesi güçlükle konuşuyordu. “Kusura bakmayın. Zamanlamanız pek iyi değil de. Ama neden geldiğinizi biliyorum. Lütfen içeri buyurun.”

Rasbach içeri girdi. Antre, ağlayan kadınlarla dolu bir salona açılıyordu. Üç orta yaşlı kadın ve bir genç kız, üzerinde tabaklar dolusu yiyecek bulunan bir sehpanın çevresinde oturuyorlardı.

“Annemiz dün öldü” dedi Bayan Stavros. “Kız kardeşle-
rimle birlikte cenaze işlemlerini yapmaya çalışıyoruz.”

“Sizi rahatsız ettiğim için çok özür dilerim” dedi Dedektif Rasbach. “Ama korkarım ki mesele ciddi. Kızınız burada mı?” Aslında Rasbach onu çoktan teyzelerinin yanında tespit etmişti; Katerina on altı yaşında dolgun bir kızdı. Eli kakao-lu keklerle dolu bir tabağın üzerinde gezinirken karşıya bakmış ve dedektifin içeri girdiğini görmüştü.

“Katerina, bu polis seni görmeye gelmiş.”

Katerina ve teyzeleri dönüp dedektife baktılar.

Kız samimi gözyaşları dökmeye başladı. “Cora için mi geldiniz?” diye sordu.

Rasbach başıyla onayladı.

Katerina kakao-lu kekleri unutup ellerini tekrar kucağına koydu ve “Birinin onu kaçırdığına inanamıyorum” dedi. “Kendimi çok kötü hissediyorum. Büyükannem ölünce arayıp gelemeyeceğimi söylemek zorunda kaldım.”

Teyzeleri derhal kızın etrafına üşüştüler; annesiye yanındaki kanepenin koluna ilişti.

Rasbach nazikçe, “Contilerin evini kaçta aradınız?” diye sordu. “Hatırlıyor musunuz?”

Kız ağlamaya başladı. “Bilmiyorum.”

Annesi Dedektif Rasbach’a döndü. “Saat altı sularıydı. Hastaneden bir telefon aldık; oraya gelmemizi istediler çünkü annemiz hayatını kaybetmişti. Katerina’ya Contileri arayıp iptal etmesini ve bizimle birlikte hastaneye gelmesini söyledim.” Elini kızının omzuna koydu. “Cora için çok üzüldük. Katerina onu çok sever. Ama bu onun suçu değil.” Anne herkesin bunu açıkça anlamasını istiyordu.

“Tabii ki değil” dedi Rasbach üzerine basarak.

“Onu evde yalnız bıraktıklarına inanamıyorum” dedi kadın. “Ne tür bir anne baba bunu yapar ki?”

Kız kardeşleri başlarını hoşnutsuzlukla iki yana salladılar.

Katerina’nın annesi endişeli bir şekilde kendi kızına bakarak, “Umarım onu bulursunuz” dedi. “Ve umarım iyidir.”

Rasbach, “Elimizden gelen her şeyi yapıyoruz” dedi ve gitmeye hazırlandı. “Zaman ayırdığınız için teşekkürler.”

Contilerin hikâyesi doğrulanmıştı. Bebeğin saat 18.00’e kadar sağ olduğu neredeyse kesindi; aksi halde anne ve babası, gelmesini bekledikleri bakıcıya ne diyeceklerdi? Rasbach şu gerçeğin farkına vardı: Eğer ebeveyni bebeği öldürdüyse ya da sakladıysa, bunu saat 18.00’de gelen telefonda sonra ve saat yedide komşularına gitmeden önce ya da davet sırasında yapmış olmaları gerekirdi. Bu da büyük olasılıkla, cesetten kurtulmak için yeterince zamanları olmayacağı anlamına geliyordu.

Rasbach, *Belki de doğruyu söylüyorlardır* diye düşündü.

Dedektif evden gidince, Anne biraz daha rahat nefes alabildiğini hissetti. Sanki Rasbach onları göz hapsine alıyor, yanlış bir adım atmalarını, bir hata yapmalarını bekliyordu. Ama ne gibi bir hata peşinde olabilirdi ki? Cora kayıptı. Eğer bir yabancının eve zorla girdiğine dair herhangi bir fiziksel delil bulmuş olsalardı, Rasbach’ın haksız yere bu kadar üzerlerine gelmeyeceğini düşündü. Ama Cora’yı her kim aldıysa, belli ki çok dikkatli davranmıştı.

Belki de polisler yetersiz kalıyor diye düşündü Anne. Her şeyi berbat etmelerinden korkuyordu. Soruşturma çok yavaş ilerliyordu. Geçen her saat panik düzeyini biraz daha artırıyordu.

Anne yalnız kaldıklarında Marco’ya, “Onu kim almış olabilir ki?” diye fısıldadı. Annesiyle babası yukarıdaki boş odaya yerleşmek istedikleri halde, Anne onları şimdilik evlerine göndermişti. Bir yandan onlara güvenmekle birlikte –özellikle de stresli ve sıkıntılı zamanlarda– diğer yandan onu tedirgin ettiklerini seziyordu ve zaten yeterince tedirgindi. Ayrıca etrafta olmaları Marco açısından işleri zorlaştırıyordu; zaten Marco da her an patlayabilirmiş gibi görünüyordu. Saçla-

rı darmadağınktı ve tıraş olmamıştı. Gece boyunca uyumamışlardı ve günün yarısı geçip gitmişti. Anne bitkin durumdaydı ve en az Marco kadar kötü görüldüğünü biliyordu ama bunu umursamıyordu. Uyuması imkânsızdı.

Ayağa kalktı ve salonda volta atmaya başladı. “Neden eve zorla giren birine dair hiçbir delil bulamadıklarımızı anlamıyorum. Bu hiç mantıklı değil. Sence öyle mi?” dedi. Sonra yürümeyi bırakıp ekledi. “Tabii hareket sensörünün gevşetilmiş ampulü hariç. Bu birinin içeriye zorla girdiğinin bariz bir kanıtı.”

Marco başını kaldırıp ona baktı. “Ampulü bizim gevşettiğimizi düşünüyorlar” dedi.

Anne gözlerini Marco’ya dikti. “Bu çok saçma!” Sesinde histerik bir tını vardı.

“Biz yapmadık. Bunu biliyoruz” dedi Marco öfkeyle. Ellerini tedirgin bir şekilde bacağına gezdirerek kot pantolonuna sürttü; bunu yeni alışkanlık edinmişti. “Dedektif bir konuda haklı; bu planlanmış gibi görünüyor. Birisi öylesine sokaktan geçerken kapıyı açık görüp içeri dalarak Cora’yı almamış. Ama Cora fidye için kaçırılmış olsaydı, bunu yapan kişi bir not bırakmaz mıydı? Şimdiye kadar onlardan bir haber almaz mıydık?” Marco saatine baktı. “Saat neredeyse üç olacak! Cora on iki saatten uzun bir süredir kayıp” dedi sesi çatlayarak.

Anne de onun gibi düşünüyordu. Şimdiye kadar mutlaka birilerinden haber çıkması gerekirdi. Kaçırılma vakalarında normal olan neydi? Bunu Dedektif Rasbach’a sorduğunda, “Kaçırılma vakalarında normal diye bir şey yoktur” demişti. “Hepsi kendine özgüdür. Eğer fidye istenirse bu birkaç saat ya da birkaç gün içinde gerçekleşebilir. Ama genellikle adam kaçırılanlar kurbanı gereğinden fazla ellerinde tutmazlar. Zaman içinde riskler artar.”

Polis çocuk hırsızlarıyla yapılacak olası görüşmeleri kay-

detmek için, telefonlarına dinleme cihazı takmıştı. Ama o ana kadar Cora'nın elinde olduğunu iddia eden kimse aramamıştı.

"Ya bunu yapan annenle babanı tanıyan biriye?" dedi Marco. "Belki de ahabplarından biridir."

Anne kollarını göğsünde kavuşturup volta atarak, "Suçu onların üstüne atmak istiyorsun, değil mi?" diye çıkıştı.

"Dur biraz" dedi Marco. "Suçu onların üstüne atmıyorum ama bir düşünsene! Buralarda gerçekten zengin olan tek insanlar annenle baban. Yani bunu yapan kişi onları tanıyan ve paraları olduğunu bilen biri olmalı. Bizim adam kaçırın birinin peşine düşeceği kadar paramızın olmadığı belli."

"Belki de annemle babama gelen telefonları dinlemeliler" dedi Anne.

Marco başını kaldırıp ona baktı ve "Belki de ödül konusunda daha yaratıcı olmalıyız" dedi.

"Ne demek istiyorsun? Zaten elli bin dolarlık bir ödül koyduk ya."

"Evet ama elli bin dolar Coramızı geri almamız için yeterli mi? Eğer kimse bir şey görmediyse bunun ne yararı olacak? Birisi bir şey görseydi, sence şimdiye kadar polise söylemez miydi?" Anne'in bunu düşünmesini bekledi. "İşleri hızlandırmalıyız" dedi Marco telaşla. "Cora'yı ne kadar uzun süre ellerinde tutarlarsa, ona zarar verme olasılıkları da o denli artar."

"Benim yaptığımı düşünüyorlar" dedi Anne durup dururken. "Onu öldürdüğümü düşünüyorlar." Gözlerinde fırtınalar kopuyordu. "Dedektifin bana bakma şeklinden, benimle ilgili hükmünü çoktan verdiğini anlayabiliyorum. Muhtemelen senin bu işe ne kadar dahil olduğuna karar vermeye çalışıyor!"

Marco kanepede oturduğu yerden fırlayıp Anne'e sarılmaya çalıştı. "Şşşt" dedi. "Böyle düşünmüyorlar." Ama o da tam olarak bunu düşünmelerinden korkuyordu. Doğum sonra-

sı depresyonu, antidepresanlar, psikiyatr... Anne'i avutmak için ne söyleyeceğini bilmiyordu. Onun giderek gerildiğini hissediyor ve olası bir krizi önlemek istiyordu.

“Ya gidip Dr. Lumsden’le görüşürlerse?” dedi Anne.

Tabii ki gidip Dr. Lumsden ile görüşecekler diye düşündü Marco. Anne nasıl olur da bir an için bile psikiyatryla görüşmeyeceklerini düşünebilirdi?

Marco kasten sakın, hatta gerçekçi bir ses tonuyla konuşarak, “Muhtemelen görüşecekler” dedi. “Ama bunda ne var ki? Çünkü Cora’nın ortadan kaybolmasıyla senin hiçbir ilgin yok ve bunu ikimiz de biliyoruz.”

“Ama doktor onlara bazı şeyler anlatacak” dedi Anne. Belli ki korkuyordu.

“Hayır anlatmayacak” dedi Marco. “O bir doktor. Ona söylediğin her şeyi anlatamaz. Doktor-hasta mahremiyeti nedeniyle. Doktorunun ona anlattığın her şeyi polislerle söylemesine imkân yok.”

Anne ellerini ovuşturarak tekrar salonda volta atmaya başladı. Sonra durdu ve “Doğru. Haklısın” dedi. Birkaç derin nefes aldı. Sonra hatırladı. “Hem zaten Dr. Lumsden burada değil. Birkaç haftalığına Avrupa’ya gitti.”

“Doğru ya” dedi Marco. “Bana da söylemiştin.”

Marco ellerini Anne’in omuzlarına koydu ve onu sıkıca kavrayıp gözlerinin içine baktı. Kararlı bir şekilde, “Anne, bu yüzden üzülmeni istemiyorum” dedi. “Korkmanı gerektirecek ya da saklayacak hiçbir şey yok. Diyelim ki bebekten bile önce depresyonla mücadele ettiğini öğrendiler; ne olmuş yani? Muhtemelen sokaktaki insanların yarısı depresyondadır. O kahrolası dedektifin kendisi de depresyonda.”

Marco, Anne’in soluk alıp verişleri normale dönene ve Anne başıyla onay verene kadar gözlerini onunkilerden ayırmadı.

Sonra Marco kollarını indirdi. “Cora’yı geri almaya odaklanmamız gerek” dedi. Kendini bitkin bir halde kanepeye bıraktı.

“Ama nasıl?” dedi Anne. Yine ellerini ovuşturuyordu.

“Daha önce ödül hakkında söylediklerimi hatırla. Belki de yanlış bir yol izliyoruz. Belki de Cora’yı her kim aldıysa onunla doğrudan bağlantıya geçmeliyiz. Ona bir sürü para vermeyi teklif edebiliriz; bakalım o zaman bizi arayacak mı?”

Anne bir an için düşündü. “Ama onu biri kaçırdıysa neden fidye talebinde bulunmadı?”

“Bilmiyorum! Belki de paniklemiştir. Bu da beni fena halde korkutuyor çünkü o zaman Cora’yı öldürüp bir yere atabilir!”

“Peki onu kaçıran kişi bizimle temas kurmazsa onunla nasıl pazarlık edeceğiz?” diye sordu Anne.

Marco başını kaldırıp ona baktı. “Basın aracılığıyla.”

Anne başıyla onaylayarak düşündü. “Sence onu geri almak için ne kadar para vermemiz gerekir?”

Marco başını çaresizce iki yana salladı. “Hiçbir fikrim yok. Ama sadece tek bir şansımız var; bu yüzden kayda değer bir ödül sunmalıyız. İki ya da üç milyon gibi.”

Anne hiç tereddüt etmedi. “Annemle babam Cora’ya tapıyorlar. Eminim bu parayı öderler. Hadi onları tekrar buraya çağıralım; Dedektif Rasbach’ı da.”

Rasbach Marco’nun kendisini cep telefonundan araması üzerine, telaş içinde Contilerin evine gitti.

Marco ve Anne salonda ayakta duruyorlardı. Yüzlerinde taze gözyaşı izleri vardı ama kararlı görünüyorlardı. Rasbach bir an için itiraf etmek üzere olduklarını düşündü.

Anne ön pencerede anne ve babasını bekliyordu. Tam o sırada Richard ile Alice geldiler ve muhabirleri aşır merdivenleri süratle çıktılar. Etraflarında patlayan flaşlara rağmen ağırbaşlılıklarını koruyorlardı. Anne onları içeri alırken, kapı ardından görünmemeye özen gösterdi.

Richard telaş içinde kızına ve dedektife bakarak, “Ne oldu?” diye sordu. “Onu buldunuz mu?”

Alice keskin gözleriyle bir anda her şeyi algılamaya çalıştı. Hem umutlu görünüyordu, hem de korkuyordu.

“Hayır” dedi Anne. “Ama yardımınıza ihtiyacımız var.”

Rasbach hepsini yakından izliyordu. Marco hiçbir şey söylemedi.

Anne anlatmaya başladı. “Marco ve ben doğrudan Cora’yı kaçıran kişiye para teklif etmemiz gerektiğini düşünüyoruz. Kayda değer bir miktar para. Onu her kim kaçırırsa, belki de yeterince para verir ve şikâyetçi olmayacağımızı vaat edersek, Cora’yı geri verir.” Sonra anne ve babasına döndü. Marco da yanında duruyordu. Anne yürek burkan bir şekilde, “Bir şeyler yapmalıyız” dedi. “Burada oturup Cora’yı kaçıran kişinin onu öldürmesini bekleyemeyiz!” Çaresizce annesiyle babasının yüzlerine baktı. “Yardımınıza ihtiyacımız var.”

Alice ve Richard kısa bir an için birbirlerine baktılar. Sonra Alice, “Tabii ki Anne. Cora’yı geri almak için ne gerekiyorsa yaparız” dedi.

Richard da ona katıldığını belli edercesine başını sallayarak, “Tabii ki” diye ekledi.

“Ne kadar para gerekiyor?” diye sordu Alice.

Anne Dedektif Rasbach’a dönerek, “Ne dersiniz?” diye sordu. “Cora’yı kaçıran kişinin ondan vazgeçmesi için ne kadar para yeterli olur?”

Rasbach cevap vermeden önce soruyu dikkatle tarttı. Eğer masumlarsa, çocuklarını elinde tutan kişiye vermek üzere para saçmaları doğaldı; miktarı ne olursa olsun. Ve görünüşe göre bu ailenin neredeyse sınırsız bir serveti vardı. Kesinlikle denemeye değerdi. Anne ile Marco’nun bu işle hiçbir ilgisi olmayabilirdi ve zaman geçip gidiyordu.

“Aklınızdan geçen tutar ne kadar?” diye sordu Rasbach.

Anne bu durumdan rahatsızdı; kendi çocuğuna fiyat biçmekten utanıyor gibiydi. Tutarın ne kadar olması gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Ne kadarı çok fazlaydı? Ne ka-

darı çok azdı? “Marco ile birkaç milyon vermemiz gerektiğini düşündük. Belki de daha fazla.” Kararsızlığı gün gibi ortadaydı. Anne sıkıntılı bir şekilde annesine ve babasına baktı. Onlardan çok şey mi istiyordu?

“Tabii ki Anne” dedi Alice. “Ne kadar isterseniz.”

Richard, “Parayı toplamak için biraz zamana ihtiyacımız olacak ama Cora için her şeyi yaparız. Ve tabii senin için de Anne. Bunu biliyorsun” diye ekledi.

Gözleri yaşaran Anne başıyla onayladı. Önce annesine sarıldı, sonra da babasıyla kucaklaştı. Anne omuzları sarsılarak ağlarken Richard onu sımsıkı tuttu.

Rasbach kısa bir an, hayatın zenginler için çok daha kolay olduğunu düşündü.

Ve Richard’ın, kızının başı üzerinden hiçbir şey söylemeyen damadına bakışını izledi.

Üç milyon dolarda karar kıldılar. Bu epey büyük bir paraydı ama Richard ve Alice Dries'ı sarsmazdı. Çiftin milyon dolarları vardı. Bu miktarı ödeyebilirlerdi.

Anne ve Marco bebeklerinin ortadan kaybolduğunu ilk kez bildirmelerinin üzerinden yirmi dört saat geçmeden, cumartesi akşamı erken bir saatte tekrar basınla karşısına geçtiler. O sabah saat yediden beri basınla konuşmamışlardı. Bir kez daha, sehpalarının başına geçip, Dedektif Rasbach'ın yardımıyla özenli bir metin hazırladılar ve sonra demeç vermek üzere ön taraftaki merdivenlere çıktılar.

Anne bu sefer sade ama şık bir siyah elbise giymişti. İnci küpeleri dışında mücevher takmamıştı. Duş almış, saçını yıkamış, hatta bir parça makyaj bile yaparak metin görünmeye çalışmıştı. Marco da duş almış, tıraş olmuş ve temiz bir beyaz gömlekle kot pantolon giymişti. Otuzlu yaşlarını süren, yaşadıkları trajedi yüzünden mağdur olmuş, sempatik ve kararlı bir çift gibi görünüyorlardı.

Saat altı haber bülteninden hemen önce küçük verandaya çıktıklarında, daha önceki gibi flaşlar patladı. Gün içinde vakaya gösterilen ilgi artmıştı. Marco curcunanın dinmesini bekledi ve sonra muhabirlere hitap etmeye hazırlandı. Yüksek sesle, "Başka bir açıklama daha yapmak istiyoruz" dedi ama daha başlamaya fırsat bulamadan sözü kesildi.

Alt kısımdaki kaldırımdan biri, “Bebeğin üzerindeki kıyafetle ilgili karışıklığı nasıl açıklıyorsunuz?” diye sordu.

Başka birisi, “Nasıl olur da böyle bir hata yaparsınız?” dedi.

Marco Rasbach’a baktı ve sonra, kızgınlığını saklama gereği duymadan cevap verdi. “Bildğim kadarıyla polis bu konuyla ilgili daha önce bir açıklama yaptı ama ben tekrar anlatabayım.” Derin bir nefes aldı. “Cora’yı akşamın başında üzerinde pembe tulumu varken yatırdık. Karım saat on birde onu emzirdiğinde, Cora tulumunun üzerine kusmuş. Karım üzerini değiştirip karanlıkta nane yeşili bir tulum giydirmiş ama sonra kızımızın kaçırılmasının verdiği üzüntüyle bunu unutmuşuz.” Marco’nun tavrı oldukça soğuktu.

Muhabir ordusu bu açıklama üzerine susup duyduklarını sindirmeye çalıştı. Şüphelenmişlerdi.

Marco sessizliği fırsat bilerek hazırladıkları metni okumaya başladı. “Anne ve ben Cora’yı seviyoruz. Onu geri almak için her şeyi yaparız. Onu her kim aldıysa, bize geri vermesi için yalvarıyoruz. Karşılığında üç milyon dolar ödemeye hazırız.” Kalabalığın nefesi kesilir gibi oldu ve Marco bekledi. “Bebeğimizi kaçıran her kimse, kendisine üç milyon dolar teklif ediyoruz. Cora’yı elinde tutan kişiye sesleniyorum: Bizi ara ve konuşalım. Biliyorum ki muhtemelen bunu izliyorsunuz. Lütfen bizimle temas kur ki, kızımızı bize sağ salim teslim etmen karşılığında, parayı sana ulaştırmanın bir yolunu bulalım.”

Sonra Marco başını kaldırdı ve doğrudan kameralara dönerek, “Bunu onu kaçıran kişiye söylüyorum; söz veriyorum ki şikâyetçi olmayacağız. Sadece Cora’yı geri istiyoruz.”

Açıklamasının son kısmında, hazırladıkları metnin biraz dışına çıkınca Dedektif Rasbach’ın sağ kaşı hafifçe yukarı kalktı.

“Hepsi bu kadar.”

Marco elindeki kâğıdı aşağı indirirken, flaşlar ardı ardına

patladı. Muhabirler onu soru yağmuruna tuttular ama Marco onlara arkasını dönüp Anne'le birlikte içeri girdi. Dedektif Rasbach ve Jennings de peşlerinden gittiler.

Rasbach biliyordu ki, Marco'nun mesajı nasıl olursa olsun, Cora'yı kaçıran kişi cezadan muaf olmayacaktı. Bunun kararını vermek ebeveyne düşmezdi. Cora'yı kaçıran kişinin de bunu bildiğine hiç şüphe yoktu. Eğer bu gerçekten de fidye amaçlı bir kaçırılma olayıysa, için püf noktası parayı bebeği elinde tutan kişiye ulaştırmak ve kimsenin paniklemesine ya da aptalca bir şey yapmasına izin vermeden, bebeği zarar görmeden geri almaktı. Ama çocuk kaçırma ciddi bir suçtu, bu yüzden işler yolunda gitmezse, suçu işleyen kişi yakalanmamak için kurbanı öldürüp cesedini bir yerlere atmaya yönelik güçlü bir istek duyardı.

Eve girdiklerinde Rasbach, "Şimdi bekleyeceğiz" dedi.

Marco sonunda Anne'i yukarı çıkıp biraz dinlenmeyi denemesi için ikna etmeyi başardı. Anne biraz çorba içmiş ve birkaç kraker yemişti; gün boyunca midesine giren sadece bunlardı. Düzenli aralıklarla sütünü sağmak zorunda kalmış ve bunu mahremiyet içinde yapmak için bebeğin odasına çekilmişti. Ama süt sağmak, bir bebeği emzirmek kadar etkili değildi ve göğüsleri kocaman olmuş, şişmiş, ateş gibi yanmaya ve sızlamaya başlamıştı.

Anne uyumayı denemeden önce yine sütünü sağmalıydı. Emzirme koltuğuna oturduğu gibi gözyaşlarına boğuldu. Nasıl oluyordu da bu sandalyede otururken, yumruklarını açıp kapatan, uzun kirpiklerinin ardından iri mavi gözleriyle annesini seyreden kızına değil de kendi göğsüne bakıyordu? Nasıl oluyordu da göğsünü eliyle sıkıyor ve az sonra banyodaki gideri boylayacak olan sütünü plastik bir kaba boşaltıyordu? Bu uzun süren bir işlemdi. Önce bir göğsünü sağacaktı, sonra ötekini.

Nasil olmuştu da bebeğinin üzerindeki pembe tulumu değiştirdiğini hatırlayamamıştı? O geceye dair hatırlayamadığı başka neler vardı? şok geçirdiği için böyle olmuştu, bundan emindi. Hepsi bu kadardı.

Nihayet sütünü sağmayı bitirdi. Giysilerini düzelitti, emzirme koltuğundan kalktı ve merdivenin başındaki banyonun yolunu tuttu. Göğsünden sağdığı sütü lavaboya dökerken, kırık aynada kendine baktı.

Rasbach Contilerin evinden birkaç sokak öteye yürüyünce şık dükkânların, galerilerin ve restoranların bulunduğu bir caddeye vardı. Ayaküstü bir şeyler atıştırmak için mola verip bildiklerini gözden geçirdi. Bebek bakıcısı saat 18.00'de beklenmedik bir şekilde arayıp gelemeyeceğini söylemişti; demek ki Rasbach bebeğın o saate kadar sağ olduğunu farz etmeliydi. Contiler saat 19.00'da komşularına gitmişlerdi. Büyük olasılıkla, bebek bakıcısından telefon gelmesiyle komşularına gitmeleri arasında geçen süre, bebeklerini öldürüp cesedinden kurtulmaları için yeterli değildi. Üstelik önceki gün saat 18.00 ile 19.00 arasında, ikisinden birini bebekle ya da bebek olmadan evden çıkarken gören olmamıştı.

Hem Marco hem de Anne aynı şeyi söylemişlerdi; Marco saat on iki buçukta arka kapıyı kullanarak bebeği kontrol etmişti. Marco o sırada hareket sensörünün çalıştığını iddia ediyordu. Adli tıp ekibi, garajda Contilerin arabasıyla eşleşmeyen lastik izleri bulmuştu. Paula Dempsey saat 00.35'te farları kapalı olan bir arabanın Contilerin evinden uzaklaşarak caddede sessizce yol aldığına tanık olmuştu. Belli ki hareket sensörünün ampulü gevşetilmişti.

Bu da bebeği kaçırın kişinin on iki buçuktan sonra –yani Marco'nun bebeği kontrol etmesiyle çiftin eve dönmeleri arasında geçen süre zarfında– eve girdiği ve Paula Dempsey'in gördüğü arabanın bir önemi olmadığı ya da Marco'nun yalan

söylediği ve ampulü bizzat gevşetip, bebeği garajda bekleyen arabaya götürdüğü anlamına geliyordu. Bebek garaja uçarak gitmemişti ya. Birisi onu taşımıştı ve bahçedeki ayak izleri yalnızca Marco'ya ve Anne'e aitti. Sürücü ya da varsa suç ortağı büyük olasılıkla arabadan hiç inmemişti. Sonra Marco davete geri dönmüş, komşularının arka bahçesinde kayıtsızca oturup sigara içmiş ve komşunun karısıyla flört etmişti.

Tek bir sorun vardı: bebek bakıcısı. Marco bebek bakıcısının gelmekten vazgeçeceğini bilemezdi. Normal şartlarda evde bir bebek bakıcısının bulunacak olması, bunun fidye için yapılan planlı bir çocuk kaçırma vakası olduğu teziyle çelişiyordu.

Ama belki de ani gelişen bir durumla karşı karşıyaydı.

Acaba babası ya da annesi bebeği kazara, belki de bir öfke nöbeti sırasında, saat altıyla yedi arasında mı öldürmüştü –belki de bebek tartışmaları sırasında zarar görmüştü– yoksa gece boyunca onu kontrol etmeye gittikleri bir sırada mı? Eğer böyle bir şey olduysa, sabahın köründe bebeğin cesedinden kurtulmaları için apar topar kendilerine yardım edecek birini mi ayarlamışlardı?

Şu pembe tulum meselesi Rasbach'ı rahatsız ediyordu. Bebeğin annesi onu bez değiştirme masasının yanındaki kirli sepetine attığını söylüyordu. Fakat tulum alt değiştirme masasının minderinin altında bulunmuştu. Ama neden? Belki de anne tulumu kirli sepetine atacağı yerde, minderin altına sıkıştırarak kadar sarhoştı. Eğer tulumu kirli sepetine atmadığı halde böyle düşünecek kadar sarhoşsa, acaba bebeği düşürmüş olabilir miydi? Belki de onu düşürmüştü ve bebek kafasını çarpıp ölmüştü. Belki de annesi onu boğmuştu. Peki olaylar bu şekilde geliştirse, anne ve baba bebeği alıp götürecek birini nasıl bu kadar çabuk bulmuştu? Kimi aramış olabilirlerdi?

Rasbach'ın olası suç ortağını bulması gerekiyordu. Conti-

lerin ev ve cep telefonlarının kayıtlarını alacak ve ikisinden birinin söz konusu gece, saat altıyla on iki buçuk arasında birini arayıp aramadığını öğrenecekti.

Eğer bebek ebeveynden biri tarafından kazara ya da kasten öldürülmediyse, bir kaçırılma senaryosunu tezgâhlanmış olabilirler miydi?

Rasbach neden böyle bir şeye kalkışmış olabileceklerini tahmin edebiliyordu. Üç milyon dolar alabilmek için. Belki de daha fazlasını. Bu hemen hemen herkes için yeterli bir teşvikti. Çocuğun büyükannesinin ve büyükbabasının, parayı acılı anne ve babaya kolayca vermesi de oldukça manidardı.

Rasbach yakında Anne ve Marco Conti hakkında mümkün olan her şeyi öğrenecekti.

Şimdi sıra komşularla görüşmeye gelmişti.

Rasbach Contilerin evine uğrayıp Jennings'i aldı. Muhabirler tarafından izlenen dedektifler yan komşunun kapısına geldiklerinde, Graham Stillwell'in hâlâ eve gelmediğini öğrendiler.

Rasbach bir önceki gece yarısı, bebeğin kayıp olduğu bildirildiğinde çiftle kısaca tanışmıştı. Cynthia ve Graham Stillwell komşularının bebeğinin kaçırıldığını duyduklarında şaşkınlıktan dillerini yutmuşlardı. O sırada Rasbach arka bahçe, çit ve iki ev üzerinde yoğunlaşmıştı. Ama şimdi davetin sahibi Cynthia ile konuşmak ve yan evdeki komşuları hakkında neler öğrenebileceğini görmek istiyordu.

Cynthia güzel bir kadındı. Otuzlarının başındaydı, uzun siyah saçları ve iri mavi gözleri vardı. Fiziği, trafiği durduracak türdendi. Ayrıca kendi çekiciliğinin gayet farkındaydı ve başkalarının da bunu gözden kaçırmamasını zorlaştırıyordu. Üst düğmeleri iliklenmemiş bir bluz, sık bir kumaş pantolon ve yüksek topuklu sandaletler giymişti. Önceki gece geç saate kadar ağırladığı misafirlerinin bebeği kaçırıldığı halde, makyajı kusursuzdu. Ama o özenle boyanan yüzün altından yorgunluğu belli oluyordu; sanki uykusunu alamamıştı ya da hiç uyumamıştı.

Cynthia Stillwell dedektifleri içeri buyur eder etmez, "Bir şey buldunuz mu?" diye sordu. Rasbach yan evle aradaki

benzerliği görünce şaşırıp kaldı. Yerleşim planı aynıydı: Kıvrılarak yukarı kata çıkan oymalı ahşap merdivenler, mermer şömine ve ön pencere bire bir özdeşti. Ama her iki ev de, sakinlerinin belirgin izlerini taşıyordu. Contilerin evi daha hafif renklerde döşenmiş, antikalarla ve sanat eserleriyle doldurulmuştu; Stillwell çiftinin eviniyse daha modern beyaz deri mobilyalar, cam-krom karışımı sehpa ve parlak renk öbekleri süslüyordu.

Cynthia şöminenin önündeki sandalyeye oturup zarifçe bacak bacak üzerine atınca, sandaletin açıkta bıraktığı ve kusursuzca parlak kırmızıya boyanmış ayak tırnakları gözler önüne serildi.

Rasbach ve Jennings şık deri kanepeye yerleşirlerken, Rasbach pişmanlıkla gülümsedi ve “Korkarım detayları paylaşma yetkimiz yok” dedi. Karşısında oturan kadın gergin görünüyordu. Rasbach onu biraz rahatlatmak istedi. “Ne iş yapıyorsunuz Bayan Stillwell?” diye sordu.

“Profesyonel fotoğrafçıyım” dedi Cynthia. “Çoğunlukla serbest çalışıyorum.”

Gözleri özenle çerçevelenmiş birçok siyah-beyaz fotoğrafın süslediği duvarlara kayan Rasbach, “Anlıyorum” dedi. “Bunlar sizin mi?”

“Evet, benim.” Cynthia hafifçe gülümsedi.

“Bebeğın kaçırılması korkunç bir şey” dedi Rasbach. “Sizin için de çok sarsıcı olmalı.”

Üzüntüsü her halinden belli olan Cynthia, “Bunu düşünmeden edemiyorum” dedi. Kaşlarını çattı. “Yani, o sırada annesiyle babası buradaydı. Her şeyden habersiz bir şekilde iyi vakit geçiriyorduk. Kendimi berbat hissediyorum.” Dudaklarını yaladı.

“Bana biraz o gecedен bahseder misiniz?” dedi Rasbach. “Kendi bakış açınızdan.”

“Pekâlâ” dedi Cynthia. Derin bir nefes aldı. “Graham’in

kırkıncı doğum günü için bir davet vermeyi planlamıştım. Graham sade bir kutlama istemişti. Ben de Marco ile Anne’i akşam yemeğine davet ettim çünkü zaman zaman bunu yaparız; hepimiz iyi arkadaşız. Bebek doğmadan önce sık sık birlikte yemek yerdik ama son zamanlarda çok sık buluşamıyoruz. Onları bir süredir görememiştik.”

Rasbach, “Bebegi evde bırakmalarını ima ettiniz mi?” diye sordu.

Cynthia kızardı. “Bebek bakıcısı bulamayacak durumda olduklarını bilmiyordum” dedi.

“Benim anladığıma göre bir bebek bakıcıları *varmış* ama son anda arayıp gelemeyeceğini söylemiş.”

Cynthia başıyla onayladı. “Doğru. Ama ben asla bakıcıları yoksa bebegi getiremeyeceklerini söylemedim. Yanlarında bebek telsiziyle birlikte geldiler; bakıcının gelmekten vazgeçtiğini ve telsizi fişe takıp bebegi sık sık kontrol edeceklerini söylediler.”

“Peki siz bu durum hakkında ne düşündünüz?”

Cynthia şaşkınlıkla kaşlarını kaldırarak, “*Ben* mi?” diye sordu. Rasbach başıyla onaylayıp bekledi. “Hiçbir şey düşünmedim. Ben anne değilim. Ne yaptıklarını bildiklerini farz ettim. Bunu sorun etmiyor gibi görünüyorlardı. Yemeği hazır etmekle o kadar meşguldüm ki, bu konuya fazla kafa yormadım.” Ardından ekledi. “Açıkçası, aslında bebegın burada olması, ikisinden birinin yarım saatte bir bebegi kontrol etmeye gitmesinden daha az karmaşaya yol açacaktı.” Cynthia duraksadı. “Öte yandan, bebekleri oldukça mızmız.”

“Yani Anne ve Marco yarım saatte bir bebegi kontrol etmeye mi gidiyorlardı?”

“Ah, evet. Bu konuda oldukça titizlerdi. Onlar kusursuz birer anne ve baba.”

“Peki bebegi kontrol etmeye gittiklerinde ne kadar kalıyorlardı?” diye sordu Rasbach.

“Değişiyordu.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

Cynthia saçını omzunun üzerinden geriye attı ve sırtını dikleştirdi. “Şey, Marco bebeği kontrol etmeye gittiğinde hızlıca geri dönüyordu. Beş dakika içinde, belki de daha çabuk. Ama Anne daha uzun süre kalıyordu. Hatta bir seferinde, *Galiba geri dönmeye niyeti yok* diyerek Marco’ya takıldığımı hatırlıyorum.”

“Bu ne zaman oldu?” Rasbach hafifçe öne eğilerek gözlerini Cynthia’nınkilere dikti.

“Sanırım saat on bir civarıydı. Anne uzun süredir yoktu. Dönünce ona herhangi bir sorun olup olmadığını sordum. O da her şeyin yolunda olduğunu, sadece bebeği emzirmesi gerektiğini söyledi.” Cynthia kendinden emin bir şekilde başıyla onayladı. “Doğru, saat on birdi çünkü bebeği her zaman on birde emzirdiğini, sonra da bebeğin saat beşe kadar uyuduğunu söylemişti.” Cynthia birdenbire kuşkuya düştü ve ekledi. “Bebeği saat on birde emzirip döndüğünde, Anne ağlamış gibi görünüyordu.”

“Ağlamış gibi mi? Emin misiniz?”

“Bana öyle geldi. Galiba sonra yüzünü yıkamıştı. Marco ona bakarken endişeli görünüyordu. *Kim bilir sürekli Anne için endişelenmek ne kadar da sıkıcıdır* diye düşündüğümü hatırlıyorum.”

“Sizce Marco neden endişeliydi?”

Cynthia omuz silkti. “Anne bazen dengesiz olabiliyor. Sanırım annelik tahmininden daha zor çıktı.” Cynthia az önce söylediği şeyin bu şartlar altında ne kadar uygunsuz olduğunu fark ederek kızardı. “Demek istediğim, annelik onu değiştirdi.”

“Ne açıdan değiştirdi?”

Cynthia derin bir nefes aldı ve sandalyesine iyice yerleşti. “Anne ile ben eskiden daha iyi arkadaştık. Birlikte kahve içerdik, alışverişe giderdik, konuşurduk. Pek çok ortak nok-

tamız vardı. Ben fotoğrafçıyım; o da şehir merkezindeki bir sanat galerisinde çalışıyordu. Soyut sanata çok meraklıdır; en azından bir zamanlar öyleydi. O sanat galerisinde harika işler çıkarıyordu; iyi satış yapan, iyi bir küratördü. Kaliteden ve neyin satılacağından anlayan bir gözü var.” Sonra bir şey hatırlayıp duraksadı.

“Evet?” Rasbach onu devam etmesi için teşvik etti.

Cynthia devam etti. “Sonra Anne hamile kaldı ve sadece bebeği düşünmeye başladı. Sadece bebek eşyaları satın almak istiyordu.” Cynthia hafifçe güldü. “Kusura bakmayın ama bunu bir noktadan sonra biraz sıkıcı bulmaya başladım. Sanırım Anne, hamileliğiyle ilgilenmediğim için gücenmişti. Artık daha az ortak noktamız vardı. Sonra bebek doğduğunda, bakımı tüm vaktini almaya başladı. Bitkin olmasını anlayabiliyorum ama Anne daha sıradan birine dönüştü, anlayabiliyor muyum?” Cynthia duraksadı ve uzun bacağına diğerinin üzerine attı. “Bence bebek birkaç aylık olduktan sonra işe geri dönmeliydi ama Anne bunu yapmak istemedi. Galiba kusursuz bir anne olmak zorundaymış gibi hissetti.”

“Peki bebek doğduğundan beri Marco çok değişti mi?” diye sordu Rasbach.

Cynthia başını yana yatırarak düşündü. “Hayır, pek sayılmaz ama onu uzun zamandır görmemiştik. Bana aynı gibi görünüyor ama bence Anne onun moralini bozuyor biraz. Marco hâlâ eğlenmeyi seviyor.”

Rasbach, “Anne bebeği kontrol edip geri döndükten sonra, Marco ile özel olarak konuştular mı?” diye sordu.

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Mesela kocanızla birlikte ortalığı toplamak üzere mutfağa filan gidip onları hiç yalnız bıraktınız mı? Birlikte ayrı bir köşede oturdular mı?”

“Bilmiyorum. Sanmam. Marco çoğunlukla benimle takılıyordu çünkü Anne’in pek de neşeli olmadığı anlaşılıyordu.”

“Yani gece boyunca konuştuklarını hatırlamıyorsunuz öyle mi?”

Cynthia başını iki yana salladı. “Hayır, neden?”

Rasbach soruyu kulak ardı etti. “Sakıncası yoksa, akşamın geri kalanının nasıl geçtiğini anlatır mısınız?”

“Çoğunlukla yemek odasında oturduk çünkü orada klima var; son derece sıcak bir geceydi. Çoğu zaman Marco ve ben konuştuk. Kocam genellikle oldukça sessizdir; kendisi entelektüel biri. Bu açıdan Anne ile benziyorlar. İyi anlaşıyorlar.”

“Peki siz Marco ile iyi anlaşıyor musunuz?”

“Marco ve ben daha dışa dönüğüz, orası kesin. Ben kocamı neşelendiriyorum; Marco da Anne’i. Sanırım zıt kutuplar birbirini çekiyor.”

Rasbach bekledi ve sessizliğin odayı doldurmasına izin verdi. Sonra, “Anne saat on birde bebeği emzirip geri döndükten sonra, ağlamış gibi durmasının yanı sıra, herhangi bir şekilde farklı görünüyor muydu?” diye sordu.

“Gördüğüm kadarıyla hayır. Yorgun görünüyordu ama zaten son zamanlarda hep öyleydi.”

“Bebeği daha sonra kim kontrol etti?”

Cynthia düşündü. “Şey, Anne on bir buçuğa doğru döndüğü için Marco kontrole gitmedi. Buçuklu saatleri Marco almıştı, tam saatleri de Anne; bu şekilde anlaşmışlardı. Yani Anne gece yarısı tekrar eve gitti; on iki buçukta da sıra Marco’ya geldi.”

“Anne gece yarısı bebeği kontrol etmeye gittiğinde evde ne kadar kaldı?” diye sordu Rasbach.

“Ah, fazla uzun süre değil; sadece birkaç dakika.”

“Sonra da saat on iki buçukta Marco gitti.”

“Evet. Ben mutfaktaydım, yavaş yavaş ortalığı toparlıyordum. Marco bebeği kontrol edip hemen döneceğini söyleyerek arka kapıdan çıktı. Ve bana göz kırptı.”

“Size göz mü kırptı?”

“Evet. İçkiyi biraz fazla kaçırmıştı. Hepimiz kaçırmıştık.”

“Peki Marco ne süreliğine gitti?” diye sordu Rasbach.

“Fazla değil, iki ya da üç dakikalığına. Belki de beş.” Cynthia sandalyesinde kıpırdandı ve tekrar bacak bacak üstüne attı. “Döndüğünde sigara içmek üzere avluya çıktık.”

“Sadece ikiniz mi?”

“Evet.”

“Peki ne hakkında konuştunuz?” diye sordu Rasbach. Cynthia ile sigara içtiklerinden bahsederken Marco’nun nasıl da kızardığını, kocasının karşı sandalyede oturan bu kadınla flört etmesinin Anne’i ne kadar kızdırdığını hatırladı.

“Havadan sudan” dedi Cynthia. “Marco sigaramı yaktı.” Rasbach hiçbir şey söylemeden bekledi. “Marco bacaklarımı okşamaya başladı. Yandan yırtmaçlı bir elbise giymiştim.” Cynthia tedirgin görünüyordu. “Gerçi bunların konuyla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum, ya siz? Bu olanların bebeğin kaçırılmasıyla ne ilgisi var ki?”

“Sakıncası yoksa, sadece bize neler olduğunu anlatın.”

“Marco bacaklarımı okşuyordu. Sonra iyice coştı ve beni kucığına oturtup öptü.”

“Devam edin” dedi Rasbach.

“Şey... Marco oldukça heyecanlandı. İkimiz de biraz kendimizi kaptırdık. Karanlıktı ve sarhoştuk.”

Rasbach, “Bu ne kadar sürdü?” diye sordu.

“Bilmem ki, herhalde birkaç dakika.”

“Peki kocanızın ya da Anne’in dışarı çıkıp sizi ve Marco’yu... kucaklaşırken yakalamasından çekinmediniz mi?”

“Açıkçası, o kadar mantıklı düşündüğümüzü sanmıyorum. Dediğim gibi, içkiyi fazla kaçırmıştık.”

“Demek kimse dışarı çıkıp sizi o şekilde bulmadı.”

“Hayır. Sonunda onu kendimden uzaklaştırdım ama bunu nazıkçe yaptım. Kolay olmadı çünkü Marco’nun elleri her yerimdeydi. Çok ısrarcıydı.”

“Marco ile ilişkiniz mi var?” diye sordu Rasbach açıkça.

“Ne? Hayır. Onunla ilişkimiz filan yok. Bunun sadece zararsız bir flört olduğunu düşündüm. Marco daha önce hiç bana dokunmadı. Çok fazla içmiştik.”

“Peki siz onu uzaklaştırdıktan sonra ne oldu?”

“Üstümüze çekidüzen verdik ve içeri girdik.”

“Saat kaçtı?”

“Sanırım bire geliyordu. Anne gitmek istedi. Marco’nun benimle birlikte arka avluya çıkması hoşuna gitmemişti.”

Rasbach, *Hiç şaşırmadım* diye düşündü. “Peki gecenin daha erken bir saatinde avluya çıktınız mı?”

Cynthia başını iki yana salladı. “Hayır. Neden?”

“Marco gecenin daha erken bir saatinde eve girerken hareket sensörlü ışığın yanıp yanmadığını görme şansınız oldu mu diye merak ettim de.”

“Hmm. Bilmiyorum. Marco’yu eve girerken görmedim.”

“Siz ve kocanız –ve tabii ki Marco ile Anne– dışında bebeğin yan evde yalnız olduğunu bilen başka biri var mıydı?”

“Bildiğim kadarıyla yoktu.” Cynthia zarif omuzlarını silketti. “Yani, başka kim bilebilirdi ki?”

“Eklemek istediğiniz herhangi bir şey var mı Bayan Stillwell?”

Cynthia başını iki yana sallayarak, “Kusura bakmayın, ne yazık ki yok” dedi. “Bana normal bir geceymiş gibi gelmişti. İnsan böyle bir şeyin olacağını nereden bilebilir ki? Keşke bebeği de yanlarında getirselerdiler.”

Rasbach, “Zaman ayırdığınız için teşekkürler” dedi ve gitmek üzere ayağa kalktı. Jennings de ayağa kalkıp onun yanında durdu. Rasbach Cynthia’ya kartını uzattı. “Eğer başka bir şey hatırlarsanız –ne olursa– lütfen beni arayın” dedi.

“Tabii ki” dedi Cynthia.

Rasbach ön pencereden dışarıya baktı. Muhabirler hâlâ etrafta boş boş dolanıyor, dışarıya çıkmalarını bekliyorlar-

dı. “Sakıncası yoksa arka kapıdan çıkabilir miyiz?” dedi Rasbach.

“Tabii ki yok” dedi Cynthia. “Garaj açık.”

Dedektifler mutfaktaki sürgülü cam kapıdan dışarıya süzöldüler ve arka bahçeyi geçip Stillwell’lerin garajından çıktılar. Caddedekilere görünmeden ara yolda durdular.

Jennings yan gözle Rasbach’a baktı ve kaşlarını kaldırdı.

“Ona inanıyor musun?” diye sordu Rasbach.

Jennings, “Tam olarak hangi konuda?” diye sordu. İki dedektif alçak sesle konuşmaya başladılar.

“Arka bahçedeki aşna-fişne konusunda.”

“Bilmiyorum. Neden yalan söylesin ki? Üstelik kadın sahidin de *çok çekici.*”

“Deneyimlerime göre insanlar her zaman yalan söylerler” dedi Rasbach.

“Sence yalan mı söylüyordu?”

“Hayır. Ama kadında bir terslik var ve ne olduğunu bilmiyorum. Gergin görünüyordu; bir şeyleri söylemekten kaçır ya da saklar gibi bir hali vardı” dedi Rasbach. “Esas meseleye şu; diyelim ki kadın doğru söylüyor; Marco neden on iki buçuğu biraz geçte ona kur yapmış? Acaba bunu bebeğinin aşağı yukarı o sırada kaçırıldığından habersiz olduğu için mi yapabilmiş, yoksa bebeği suç ortağına teslim edip dünya umurunda değilmiş gibi davranmak mı istemiş?”

“Veya belki de sosyopatın tekidir” dedi Jennings. “Belki de bebeği suç ortağına vermiştir ve bu onu hiç rahatsız etmemiştir.”

Rasbach başını iki yana sallayarak, “Sanmam” dedi. Neredeyse Rasbach’ın karşılaştığı bütün sosyopatların –polis teşkilatında on yıllar geçirdikten sonra birkaç psikopata rastlamıştı– kendine has bir özgüveni, hatta heybetli bir hali vardı.

Marco ise baskıya dayanamayacak gibi görünüyordu.

Anne ve Marco salondaki telefonun başında bekliyorlardı. Eğer Cora'yı kaçıran kişi ararsa Rasbach –ya da Rasbach orada değilse başka bir polis memuru– konuşma boyunca Marco'yu yönlendirmek üzere hazır bulunacaktı. Ama bebeği kaçıran kişiden haber yoktu. Aile bireyleri, arkadaşlar, muhabirler ve kaçıklar aramıştı ama içlerinde bebeği kaçırdığını iddia eden kimse yoktu.

Telefonlara Marco cevap veriyordu. Eğer bebeği kaçıran kişi ararsa, konuşmayı Marco yapacaktı. Hiç kimse Anne'in kendine hâkim olabileceğini sanmıyordu; Anne'in kendisi de dahil. Polisler Anne'in soğukkanlı olabileceğine ve talimatlara uyacağına güvenmiyorlardı. Anne aşırı duygusaldı; bazen histeriye varan anlar yaşıyordu. Marco ise daha akılcı olmakla birlikte kesinlikle gergindi.

Saat 22.00'ye doğru telefon çaldı. Marco ahizeye uzandı. Herkes elinin titrediğini görebiliyordu. "Alo" dedi.

Hattın diğer ucundan soluklar dışında hiçbir ses gelmedi.

Marco daha yüksek sesle tekrar "Alo" derken, hızlıca Rasbach'a baktı. "Kimsiniz?" diye sordu.

Arayan kişi telefonu kapattı.

Marco panikleyerek, "Nerede hata yaptım?" diye sordu.

Rasbach hemen yanına gitti. "Hiçbir hata yapmadınız" dedi.

Marco ayağa kalkıp salonda volta atmaya başladı.

“Eğer arayan bebeği kaçıran kişiyse, tekrar arayacak” dedi Rasbach sakince. “O da gergin.”

Dedektif Rasbach Marco’yu yakından izliyordu. Marco bariz bir şekilde heyecanlıydı ki bu anlaşılabilir bir durumdu. Büyük baskı altındaydı. *Eğer tüm bunlar bir tezgâhsa, adam çok iyi bir aktör* diye düşündü Rasbach. Anne ise kanepede sessizce ağlıyor ve gözlerini düzenli olarak bir kâğıt mendille siliyordu.

Polislerin yürüttüğü titiz çalışma sonucunda, garajı ara yola açılan hiç kimsenin önceki gece saat 00.35’te arabayla ara yoldan geçmediği ortaya çıkmıştı. Tabii ki ara yolu sadece o hat üzerinde garajı olanlar değil, başkaları da kullanıyordu. Ara yolun iki ucu da yandaki caddelere açılıyordu ve sürücüler tek yönlü sokakları pas geçmek için burayı kullanıyorlardı. Polis umutsuzca o arabanın sürücüsünü bulmaya çalışıyordu. Şimdilik sadece arabayı o saatte gören tek kişi olan Paula Dempsey’i bulmuşlardı.

Rasbach eğer ortada çocuğu kaçıran biri olsaydı, şimdiye kadar muhtemelen ondan haber alacaklarını düşündü. Belki de bekledikleri telefon hiç gelmeyecekti. Belki de annesi ve babası bebeği öldürmüşlerdi, cesetten kurtulmak için yardım almışlardı ve bu özenli oyunu da üzerlerinde yoğunlaşan cinayet şüphesini başka yöne çekmek için tezgâhlanmışlardı. Ne var ki Rasbach onların hem cep hem de ev telefonu kayıtlarını incelemişti ve 911’e yaptıkları acil durum çağrısı dışında, ikisi de önceki gece altıdan sonra kimseyi aramamıştı.

Yani bebeği öldürdülerse, bu anlık gelişen bir durum olmayabilirdi. Belki de bunu baştan beri planlamışlardı ve garajda beklemesi için birini ayarlamışlardı. Veya belki de ikisinden birinin izlenmesi mümkün olmayan, kontrollü bir cep telefonu vardı ve arama bu numaradan yapılmıştı. Polislerin bu telefonu henüz bulamamış olması, böyle bir telefonun var olmadığı anlamına gelmiyordu. Eğer cesetten kur-

tulmak için yardım aldılarsa, mutlaka birini aramış olmaları gerekiyordu.

Telefon birkaç kez daha çaldı. Katil olduklarını ve polisin vaktini boşa harcamamalarını söyleyen oldu. Dua etmelerini söyleyen oldu. Medyumluk hizmeti sunmayı teklif eden oldu; tabii ücret karşılığında. Ama bebeği kaçırdığını iddia eden hiç kimse aramadı.

Sonunda Anne ve Marco yukarı çıkıp yattılar. Her ikisi de son yirmi dört saattir ve önceki gün boyunca uyumamıştı. Anne biraz uzanmaya çalışmıştı ama uyuyamamıştı. Cora hep gözünün önüne geliyordu ve ona dokunamıyor olmasına, bebeğinin nerede olduğunu ya da iyi olup olmadığını bilmediğine inanamıyordu.

Anne ve Marco kıyafetlerini çıkarmadan, telefon çalarsa fırlamaya hazır halde yatağa uzandılar. Birbirlerine sarılıp fısıldaşarak konuşmaya başladılar.

“Keşke Dr. Lumsden’le görüşebilseydim” dedi Anne.

Marco onu kendine çekti. Ne diyeceğini bilemedi. Dr. Lumsden birkaç hafta boyunca Avrupa’da bir yerlerde olacaktı. Anne’in randevuları iptal edilmişti. “Biliyorum” diye fısıldadı.

Anne de fısıldayarak, “Eğer ihtiyaç duyarsam yerine bakan doktorla görüşebileceğimi söylemişti. Belki de öyle yap-sam iyi olacak” dedi.

Marco düşündü. Anne için endişeleniyordu. Bu mesele fazla uzadığı takdirde daha çok zarar görmesinden korkuyordu. Anne stres altındayken daima kırılgan olurdu. “Bilmiyorum bebeğim” dedi Marco. “Dışarıda bunca muhabir varken nasıl doktora gideceksin?”

Anne karamsar bir şekilde, “Bilmiyorum” dedi. Psikiyatra giderken muhabirlerin peşine takılmasını istemiyordu. Basının doğum sonrası depresyonundan haberdar olmasından korkuyordu. Şimdilik depresyonda olduğunu bilen sadece

Marco, annesi, doktoru ve eczacısıydı. Ve tabii bir de bebekleri kaçırıldıktan sonra evlerini arayıp ilaçlarını bulan polisler.

Eğer psikiyatri tedavisi görüyor olmasaydı, polisler yine de kurt sürüsü gibi etraflarında dönüp dururlar mıydı? Belki de hayır. Zan altında olmaları kendi suçuydu. Aksi halde polislerin onları suçlamaları için hiçbir gerekçeleri olamazdı. Tabii bebeği evde tek başına bırakmış olmaları dışında. Bu da Marco'nun suçuydu. Yani ikisi de hatalıydı.

Anne yatakta uzanırken bebeğine sarılmanın, üzerinde sadece alt bezi olan ve mis gibi bebek kokan küçük ve tombul kızının sıcaklığını hissetmenin nasıl bir şey olduğunu anımsadı. Cora'nın güzel gülümsemesini ve alnının ortasına düşen bukleyi hatırladı; tıpkı o tekerlemedeki kız gibi. Marco ile bunun hakkında şakalaşmışlardı.

Küçük bir kız vardı,
Alnının tam ortasından küçük bir bukle sarkardı.
Usluyken çok ama çok tatlıydı,
Yaramazken ele avuca sığmazdı.

Anne kendini ne kadar çökmüş hissetse de *–ne tür bir ane mükemmel bir bebekle ödüllendirildikten sonra mutsuz olurdu ki?*– kızını müthiş seviyordu.

Ama yorgunluk onu tüketmişti. Cora mızımız, sancılı ve çoğu bebekten daha çok ilgi isteyen bir çocuktü. Marco işe döndüğünden beri, günler dayanılmaz derecede uzun gelmeye başlamıştı. Anne boş saatlerini elinden geldiğince dolduruyordu ama kendini yalnız hissediyordu. Her gün birbirinin aynı gibi gelmeye başlamıştı. Farklı bir gün geçireceğini hayal dahi edemez olmuştu. Uykusuzluk yüzünden kafası dumanlı olduğu zamanlarda, sanat galerisinde çalışırken nasıl bir kadın olduğunu, müşterilerin koleksiyonlarına yeni parçaları eklemelerine ya da umut vaat eden yeni bir sanatçı keşfetmelerini

ne yardımcı olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayamıyordu. Hatta bebek sahibi olup ona bakmak üzere evde kalmadan önce nasıl bir hayatı olduğunu dahi anımsayamıyordu.

Annesinden yardım istemekten de hoşlanmıyordu; annesi hep arkadaşlarıyla, doğa sporları kulübüyle ve hayır işleriyle meşguldü. Anne'in kendi arkadaşlarından hiçbiri, o dönemde bebekleriyle birlikte evde değildi. Anne mücadele ediyordu. Bu sorunun üstesinden gelemediği için utanıyordu. Marco ona yardım edecek birini işe almayı önermişti ama bu da Anne'in kendini yetersiz hissetmesine neden olmuştu.

Tek kaçıış haftada bir kez, çarşamba sabahları bir araya gelen anneler grubuydu. Ama diğer annelerin hiçbiriyle, hislerini paylaşacak kadar yakınlaşmamıştı. Hepsi de ilk bebeklerini doğurmuş oldukları halde gayet mutlu ve annelik konusunda ona göre çok daha yetkin görünüyorlardı.

Ve bir de haftanın bir günü, akşamın erken saatlerinde, Cora ile Marco ilgilenirken Dr. Lumsden ile görüşüyordu.

Anne'in istediği tek şey, yirmi dört saat geriye gitmekti. Başucundaki dijital saate baktı; 00.31'i gösteriyordu. Yirmi dört saat önce, Cora'yı yatağında bırakıp davete gitmişti. Bunların hiçbiri olmamıştı, her şey yolundaydı. Keşke saati geri alabilseydi. Eğer bebeğini geri alabilseydi o kadar minnettar ve mutlu olurdu ki, bir daha hiç depresyona girmezdi. Kızıyla birlikte geçirdiği her anın değerini bilirdi. Bir daha asla, herhangi bir şeyden şikâyetçi olmazdı.

Anne yatakta uzanırken Tanrı'ya inanmadığı halde onunla özel bir pazarlık yaptı ve başını yastığına gömerek ağladı.

Sonunda Anne uyuyakaldı ama Marco uzun bir süre uyanık halde onun yanında yattı. Beynindeki uğultuyu durduramıyordu.

Sırtı ona dönük olarak, huzursuz bir biçimde uyuyan karısına baktı. Anne otuz altı saattir ilk defa uyuyordu. Marco,

Anne'in bu durumla başa çıkabilmesi için uyuması gerektiğini biliyordu.

Marco onun sırtına baktı ve bebek doğduğundan beri ne kadar değiştiğini düşündü. Bu beklenmedik bir şeydi. Birlikte bebeğin doğumunu dört gözle beklemişlerdi; bebeğin odasını döşemişlerdi, alışveriş yapmışlardı, doğum öncesi kurslarına gitmişlerdi ve bebeğin tekmelerini hissetmişlerdi. Marco hayatının en mutlu birkaç ayını yaşamıştı. Doğumdan sonrasının zor olacağı hiç aklına gelmemişti. Bunu öngörememişti.

Anne uzun ve zor bir doğum yapmıştı; bunun için de hazırlıklı değillerdi. Doğum öncesi kurslarında hiç kimse ters gidebilecek olan şeylerden bahsetmiyordu. Sonunda Cora apar topar sezaryenle doğmuştu ama iyiydi. Hatta mükemmeldi. Hem anne hem de bebek iyiydi; hep birlikte hastaneden eve gelerek yeni bir hayata başlamışlardı.

Anne sezaryenle doğum yaptığı için iyileşmesi de daha uzun sürmüştü ve daha zor olmuştu. Normal doğum yapmadığı için hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Marco onu ikna etmeye çalışmıştı. Böyle olacağını Marco da tahmin etmemişti ama bunu sorun etmiyordu. Cora mükemmel bir bebektir, Anne sağlıklıydı ve önemli olan tek şey buydu.

Anne ilk başlarda emzirmekte güçlük çekmişti. Profesyonel yardım almak zorunda kalmışlardı. Anne'in kendi annesi de ona yardımcı olamamıştı çünkü bebeğini biberonla beslemişti.

Marco uzanıp Anne'in sırtını usulca okşamak istedi ama onu uyandırmaktan korktu. Anne hep duygusal ve hassas biri olmuştu. Tanıştığı en zarif kadınlardan biriydi. Sanat galerisine uğrayıp onu görmeye bayılırdı. Bazen sırf onu görmek istediği için öğle yemeğinde ya da iş çıkışı yanına giderek ona sürpriz yapardı. Onu müşterileriyle ilgilenirken izlemekten, bir tablodan ya da yeni bir sanatçıdan bahsederken yüzünün ışıldamasından keyif alırdı. *Benim olduğuna inanmıyorum* diye düşünürdü.

Ne zaman yeni bir sergi açılışı olsa Anne Marco'yu davet ederdi; şampanyalar ve ordövrler servis edilir, davette gösterişli elbiseli kadınlar ve şık takımlı erkekler olurdu. Anne salonda dolaşır, dağınık ve soyut renk öbekleriyle dolu ya da daha hüznü, tonal' esintiler taşıyan resimlerin önünde gruplaşan insanlarla sohbet ederdi. Marco bu resimlerden hiç anlamazdı. Ona göre salondaki en ilginç şey, her zaman için Anne idi. Ona ayak bağı olmadan barın yanında durup peynir atıştırırdı ya da bir kenarda işini yapmasını izlerdi. Anne bunun eğitimini almıştı; diploması sanat tarihi ve modern sanat üzerineydi ama daha da önemlisi bu işe doğal bir yatkınlığı vardı; sanat onun için bir tutkuydu. Marco sanatla iç içe büyümemişti ama bu Anne'in hayatının bir parçasıydı ve Marco bundan çok memnundu.

Düğün hediyesi olarak ona galeriden Anne'in büyük bir hevesle sahip olmayı istediği ama asla paralarının yetmeyeceğini söylediği bir tablo –Anne'in büyük hayranlık beslediği gelecek vaat eden bir sanatçının elinden çıkan karamsar bir soyut eser– satın almıştı. Tablo salondaki şömüne konsolunun üzerinde asılı duruyordu ama Anne artık ona bakmıyordu.

Marco yuvarlanarak sırtüstü uzandı ve tavana baktı; gözleri yanıyordu. Kendine hâkim olmalıydı. Polisin Anne'den ya da ikisinden daha fazla şüphelenmesine izin veremezdi. Anne'in Dr. Lumsden hakkında söyledikleri ve gözlerindeki korku onu rahatsız etmişti. Doktora bebeğine zarar vermek istediğine dair bir şey mi söylemişti? Doğum sonrası depresyonu geçiren kadınlar bazen böyle şeyler düşünürlerdi.

Tanrım. Yüce Tanrım. Kahretsin.

Ofisindeki bilgisayarı... Marco Google'da "doğum sonrası depresyon" konusunu araştırmış ve "doğum sonrası psikoz" bağlantılarına tıklamış, bebeklerini öldüren kadınlar hak-

* 1880'li yıllarda ortaya çıkan Tonalizm isimli sanat akımının ürünü olan, genellikle puslu, gölgeli bir görünümün ve koyu renk tonlarının hâkim olduğu resimler. (ç.n.)

kındaki o korkunç hikâyeleri okumuştı. İki çocuğunu boğan kadının hikâyesini. Beş çocuğunu birden küvette boğarak öldüren kadının hikâyesini. Çocuklarının da içinde bulunduğu arabayı gölün içine süren kadının hikâyesini. *Hay aksi, kah- retsin*. Eğer polisler ofisindeki bilgisayarına bakarlarsa bunları bulacaklardı.

Gözleri sonuna kadar açık bir halde, sırtüstü uzandı. Acaba polisler bunu öğrenmeden önce onlara kendini mi söylemeliydi? Bir şeyler saklıymuş gibi görünmek istemiyordu. Polisler bu konuyu neden evdeki bilgisayarında değil de, ofisindekinde araştırdığını merak edeceklerdi.

Ayağa kalktığında kalbi hızla çarpıyordu. Hafifçe horlayan Anne'i ardında bırakıp, karanlıkta merdivenlerden aşağıya indi. Dedektif Rasbach salonda favori sandalyesine oturmuş, bilgisayarında bir şeyler yapıyordu. Marco dedektifin hiç uyuyup uyumadığını ve evlerini ne zaman terk edeceğini merak etti. Anne ve Marco çok isteseler de, adamı kapı dışarı edemezlerdi.

Marco içeri girerken Dedektif Rasbach başını kaldırdı.

Marco, "Uyku tutmadı" diye mırıldandı. Kanepeye oturdu ve konuya nasıl gireceğini düşünmeye çalıştı. Dedektifin bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Acaba ona söylemeli miydi yoksa buna gerek yok muydu? Acaba ofisine gitmişler miydi? Bilgisayarına bakmışlar mıydı? İşle ilgili sorunlar olduğunu öğrenmişler miydi? Şirketini kaybetme riskiyle karşı karşıya olduğunu biliyorlar mıydı? Eğer henüz bilmiyorlarsa da, yakında öğreneceklerdi. Marco kendisinden şüphelendiklerini ve geçmişini araştırdıklarını biliyordu. Ama insanın finansal sorunlar yaşaması, onun bir suçlu olduğu anlamına gelmiyordu.

"Size söylemek istediğim bir şey var" dedi Marco gergin bir biçimde.

Rasbach sakince ona baktı ve dizüstü bilgisayarını kenara koydu.

“Bunu yanlış yorumlamanızı istemem” diye ekledi.

Dedektif Rasbach, “Anlaşıldı” dedi.

Marco derin bir nefes alıp lafa girdi. “Birkaç ay önce Anne’e doğum sonrası depresyon teşhisi konduğunda, bu beni gerçekten de çok korkuttu.”

Rasbach başıyla onayladı. “Bu anlaşılabilir bir durum” dedi.

“Yani, daha önce hiç böyle bir deneyim yaşamamıştım. Anne çok mutsuzdu, sürekli ağlıyordu. Neşesiz görünüyordu. Onun için endişeleniyordum ama sadece yorulduğunu, bunun geçici bir dönem olduğunu düşünüyordum. Bebeğimiz geceleri uyumaya başlayınca Anne’in bunu atlatacağını sanıyordum. Hatta yarı zamanlı olarak işine geri dönmesini bile önerdim çünkü galerideki işini çok seviyordu ve biraz hava alır diye düşündüm. Ama Anne bunu yapmak istemedi. Bana sanki başarısız anne olduğunu düşünüyormuşum gibi baktı.” Marco başını iki yana salladı. “Tabii ki böyle düşünmüyordum! Gün içinde birinden yardım almasını, biraz kestirebilmek için bir bakıcı kız tutmasını önerdim ama kesinlikle kabul etmedi.”

Dikkatle onu dinleyen Rasbach, tekrar başıyla onayladı.

Giderek daha çok gerildiğini hisseden Marco devam etti. “Anne bana doktorunun kendisine doğum sonrası depresyon teşhisi koyduğunu söylediğinde bunu büyütme istemedim, anlıyor musunuz? Ona destek olmak istedim. Ama endişeliydim ve Anne bana fazla bir şey anlatmıyordu.” Marco ellerini bacaklarına sürtmeye başladı. “Ben de bu konuyu internette araştırdım ama evde değil; çünkü Anne’in endişelendiğini anlamasını istemedim. Bu yüzden ofisimdeki bilgisayarımı kullandım.” Marco yüzünün kızardığını hissetti. Konu çok yanlış bir yere gidiyordu. Anne’den şüpheleniyormuş ve ona güvenmiyormuş gibi geliyordu kulağa. Birbirlerinden sakladıkları sırları varmış gibi anlaşılıyordu.

Rasbach renk vermeden ona bakıyordu. Marco dedektifin ne düşündüğünü kestiremiyordu. Bu çok sinir bozucuydu.

“Yani ofisimdeki bilgisayarımı kontrol ederseniz, neden doğum sonrası depresyonla ilgili sitelere girdiğimi bilin diye bunu size anlatmak istedim. Anne’in neler yaşadığını anlamaya çalışıyordum. Ona yardım etmek istiyordum.”

“Anlıyorum.” Rasbach gerçekten de Marco’yu anlıyormuş gibi başıyla onayladı. Ama Marco onun zihninden neler geçtiğini kestiremiyordu.

“Neden bana ofisinizde doğum sonrası depresyonunu araştırdığınızı anlatmak istediniz? Bu sizin durumunuzda gayet doğal görünüyor” dedi Rasbach.

Marco ürperdiğini hissetti. Az önce durumu olduğundan daha da kötü bir hale mi getirmişti? Polislerde ofisindeki bilgisayarını inceleme isteği mi uyandırmıştı? Acaba cinayet hikâyeleriyle ilgili sayfalardan da bahsetse miydi, yoksa konuşmayı burada mı bıraksaydı? Bir an için panikledi ve ne yapacağından emin olamadı. Zaten yeterince çuvalladığına karar verdi. Marco ters bir şekilde, “Sadece bunu size söylemem gerektiğini düşündüm, hepsi bu” dedi ve gitmek üzere ayağa kalktı; kendine kızgındı.

“Bekleyin” dedi dedektif. “Sakıncası yoksa size bir şey sorabilir miyim?”

Marco tekrar oturdu. “Sorun hadi” dedi ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Sorum geçen geceyle, on iki buçukta bebeği kontrol ettikten sonra komşuların evine dönmenizle ilgili.”

“Ne olmuş yani?”

“Orada Cynthia ile ne hakkında konuştunuz?”

Bu soru Marco’yu rahatsız etti. *Ne* hakkında konuşmuşlardı? Dedektif neden bunu soruyordu? “Ne hakkında konuştuğumuzu neden öğrenmek istiyorsunuz?”

“Hatırlıyor musunuz?” diye sordu Rasbach.

Marco hatırlayamıyordu. Fazla konuştuklarını dahi anımsamıyordu.

“Bilmiyorum... Havadan sudan konuştuk. Çene çaldık. Önemli bir şeyden bahsetmedik.”

“Cynthia çok çekici bir kadın, öyle değil mi?”

“Sanırım öyle” dedi Marco.

“Yani dün gece arka bahçeye çıktığımız saat olan on iki buçukla, içeriye girdiğiniz saat olan bir arasında herhangi bir şey gördüğünüzü ya da duyduğunuzu hatırlamıyorsunuz öyle mi?”

Marco dedektife bakmadan başını öne eğdi. Bu konuşmanın nereye gittiğini biliyordu. Terlemeye başladı.

“Daha önce...” dedektif duraksayıp bir süre notlarını karıştırdı, “neler konuştuğunuza ‘dikkat etmediğinizi’ söylemişsiniz. Neden dikkat etmediniz?”

Şimdi dedektife ne söyleyecekti? Rasbach’ın nereye varmaya çalıştığının farkındaydı. Marco bir ödleğ gibi, hiçbir şey demedi. Ama şakağındaki damarın attığını hissetti ve dedektifin bunun farkına varıp varmadığını merak etti.

“Cynthia avluda ona kur yaptığımızı ve asıldığımızı söylüyor.”

“Ne? Hayır asılmadım.” Marco hızla başını kaldırıp dedektife baktı.

Dedektif tekrar notlarına göz atıp birkaç sayfa karıştırdı. “Cynthia elini bacaklarında gezdirdiğinizi, onu öptüğünüzü ve çekip kucağınıza oturttuğunuzu söylüyor. Oldukça ısrarcı olduğunuzu ve kendinizi kaptırdığınızı.”

“Bu doğru değil!”

“Doğru değil mi? Yani onu öpmediniz mi? Kendinizi kaptırmadınız mı?”

“Hayır! Yani... Ben ona asılmadım, *ban*a asılan *oydu*.” Marco kıpkırmızı olduğunun farkındaydı ve kendine çok kızgındı. Dedektif hiçbir şey söylemedi. Marco içinden *Seni yalanc*ı *kaltak* diye geçirirken, kendini savunmak için ne diyeceğini düşündü.

“Yani bu şekilde olmadı” diye diretti. “Bunu o başlattı.”

Marco sözlerinin kulağa ne kadar toy geldiğini duyunca irkil-di. Sakinleşmek için nefes aldı. “O bana asıldı. Hatırlıyorum; yanıma gelip kucağıma oturdu. Bunu yapmaması gerektiğini söyleyip onu üstümden atmaya çalıştım. Ama elimi alıp eteğinin içine soktu. Yandan yırtmaçlı uzun bir elbise giymişti.” Marco bunların kulağa nasıl geldiğini düşünürken iyice terleme-yeye başlamıştı. Rahatlamaya çalıştı. Kendi kendine, dedektif ne kadar aşağılık biri olduğunu düşünürse düşünsün, bu-nun Cora’yla herhangi bir ilgisi bulunduğuna inanması için hiçbir sebep olmadığını söyledi. “O beni öptü.” Marco durdu ve tekrar kızardı. Rasbach’ın söylediklerinin tek kelimesine bi-le inanmadığı belliydi. “İtiraz etmeye ve bunu yapmaması için bağır-maya çalıştım ama bir türlü kucağımdan inmek bilmedi. Fermuarımı indirdi. Birinin bizi göreceğinden korktum.”

“Oldukça fazla içmişsiniz. Olanlara dair anımsadıklarınız ne kadar güvenilir?” dedi Rasbach.

“İçmiştim ama *o kadar* da sarhoş değildim. Neler olduğunu biliyorum. Onunla hiçbir şey başlatmadım. Cynthia res-men üzerime atladı.”

Rasbach samimi bir şekilde, “Neden yalan söyleyin ki?” di-ye sordu.

Neden yalan söyleyin ki? Marco da kendine aynı soruyu soruyordu. Neden Cynthia onu böyle zor durumda bırakmış-tı? Onu reddettiği için sinirlenmiş miydi? “Belki de onu red-dettiğim için kızmıştır” dedi.

Dedektif dudaklarını bükerek Marco’ya baktı.

Marco çaresizce, “Yalan söylüyor” dedi.

“Eh, ikinizden birinin yalan söylediği kesin” dedi Rasbach.

“Neden böyle bir konuda yalan söyleyeyim ki?” dedi Marco safça. “Başka bir kadını öptüm diye beni tutuklayamazsınız.”

“Hayır tutuklayamayız” dedi dedektif. Birkaç saniye bek-ledikten sonra, “Bana doğruyu söyle Marco. Cynthia ile iliş-kiniz mi var?” diye sordu.

“Hayır! Kesinlikle hayır. Ben karımı seviyorum. Asla böyle bir şey yapmam, yemin ederim.” Marco gözlerinden öfke saçarak dedektife baktı. “Cynthia öyle mi dedi? Bir ilişkimiz olduğunu mu söyledi? Bu düpedüz saçmalık.”

“Hayır, böyle bir şey söylemedi” dedi Rasbach.

Karanlıkta, merdivenlerin tepesinde oturan Anne her şeyi duydu. Baştan aşağıya buz kesti. Dün gece bebekleri kaçırlırken, kocasının yan komşuları Cynthia ile öpüşüp koklaştığını artık biliyordu. Bunu kimin başlattığını bilmiyordu; önceki gece gözlemllediği kadarıyla, ikisinden biri başlatmış olabilirdi. İkisi de suçluydu. Anne’in midesi bulanmaya başladı; ihanete uğramıştı.

Marco, “Sorularınız bitti mi?” diye sordu.

Dedektif, “Evet, tabii” diye cevap verdi.

Merdivenin en üst basamağında oturan Anne hemen ayağa kalktı ve yalınayak yatak odalarına döndü. Titriyordu. Yatağa girip örtünün altına uzandı ve uyuyormuş gibi yaptı ama düzensiz soluklarının onu ele vermesinden korkuyordu.

Marco ağır adımlarla odaya girdi. Anne’e sırtını dönerek yatağa oturup gözlerini duvara dikti. Anne gözlerini aralayıp onun sırtına baktı. Kendisi Graham ile birlikte yemek salonunda sıkıntıdan patlarken, Marco’nun avludaki sandalyede Cynthia ile kırıştırdığını hayal etti. Marco elini Cynthia’nın çamaşırının içinde gezdirirken Anne Graham’i dinliyormuş gibi yapıyor, bir başkası ise Cora’yı kaçıyordu.

Bir daha asla Marco’ya güvenemezdi. Asla. Anne diğer tarafa dönüp örtüyü üzerine çekerken, sessizce döktüğü göz yaşları yüzünden aşağıya doğru süzülüp boynunun çevresinde birikti.

Cynthia ve Graham ise yan evdeki yatak odalarında hararetili bir biçimde tartışıyorlardı. Yine de seslerini yükseltme-

meye gayret ediyorlardı. Konuştuklarının duyulmasını istemiyorlardı. Çift kişilik yataklarının üzerinde açık duran bir dizüstü bilgisayar vardı.

“Hayır” dedi Graham. “Doğruca polise gitmeliyiz.”

Cynthia, “Peki gidip ne diyeceğiz?” diye sordu. “Sence de bunun için biraz geç değil mi? Sen dışarıdayken buraya gelip beni sorguya çektiler bile.”

Graham, “O kadar da geç değil” diye karşı çıktı. “Onlara arka bahçede bir kameramız olduğunu söyleriz. Daha fazlasını söylememize gerek yok. Kamerayı oraya neden koyduğumuzu bilmelerine de.”

“Tabii ya. Peki bundan şimdiye kadar neden bahsetmediğimizi nasıl açıklayacağız?”

“Unuttuğumuzu söyleyebiliriz.” Yatak başlığına yaslanan Graham endişeli görünüyordu.

Cynthia güldü ama sesinde mizahtan eser yoktu. “Sahi mi? Bir bebek kaçırıldığı için polisler etrafta cirit atarken, arka bahçemizde bir güvenlik kamerası olduğunu *unuttuk* öyle mi?” Ayağa kalktı ve küpelerini çıkarmaya başladı. “Buna asla inanmazlar.”

“Neden inanmasınlar? Kamerayı hiç kontrol etmediğimizi, bozuk olduğunu sandığımızı ya da pilinin bittiğini iddia edebiliriz. Çalışmadığını ve göstermelik olduğunu söyleriz.”

“Göstermelik ha? Yani hırsızları caydırmak için. Ama kamera o kadar iyi gizlenmiş ki, polisler bile göremediler.” Cynthia küpelerden birini tuvalet masasının üzerindeki aynalı bir kutuya koydu. Graham’e ters ters baktı ve “Sen ve kahrolası kameraların” diye söylendi.

“Sen de filmleri izlemeyi seviyorsun” dedi Graham.

Cynthia itiraz etmedi. Evet, o da filmleri izlemeyi seviyordu. Kendini başka erkeklerle seks yaparken izlemekten keyif alıyordu. Kocasının onu başka erkeklerle görünce uyarılması hoşuna gidiyordu. Ama daha da hoşuna giden, bu sayede baş-

ka erkeklerle flört etme ve seks yapma izni olmasıydı. Son zamanlarda onu bir parça hayal kırıklığına uğratan kocasından daha çekici ve heyecan verici erkeklerle. Ama Marco ile fazla ileri gitmemişti. Graham Cynthia'nın Marco'ya adamaklı bir oral seks yapacağını ya da Marco'nun Cynthia'nın eteğini kaldıracağını ve onu arkadan becereceğini ummuştu. Cynthia kameranın en iyi açığı yakalamak üzere konumlandırıldığını gayet iyi biliyordu.

Graham'in üzerine düşense, Marco'nun karısını oyalamaktı. İşi her zaman buydu. Görevini can sıkıcı bulsa da, buna değerdı.

Fakat şimdi bir sorunları vardı.

Pazar günü, öğleden sonraydı. Ortada yeni bir ipucu yoktu. Cora'yı kaçırdığını iddia eden kimse aramamıştı. Vaka çıkmaza girmiş gibi görünüyordu ama Cora hâlâ dışarıda bir yerlerdeydi. *Peki neredeydi?*

Anne salon penceresine doğru yürüdü. Mahremiyetlerini korumak için çektikleri perdeler, içeriye süzülen ışığı kırıyordu. Anne kenarda durdu ve dışarıya göz atmak için perdeyi bir parça araladı. Bir sürü muhabir kaldırımı doldurmuş, yola doğru taşmıştı.

Sanki Anne bir akvaryumda yaşıyordu ve herkes camı tıklatıyordu.

Contilerin basının umduğu gibi medyanın gözdeleleri olmayacakları şimdiden belliydi. Anne ve Marco basını hoş karşılamamışlardı; muhabirleri davetsiz birer misafir olarak gördükleri, onlara mecburen katlandıkları açıktı. İkisi de pek fotojenik sayılmazdı; gerçi Marco yakışıklıydı ve Anne de eskiden yeterince güzeldi. Ama yakışıklı olmak yeterli değildi; insanda karizma ya da bir sıcaklık olması gerekiyordu. Marco'nun ise hiçbir karizmatik yanı kalmamıştı. Bitkin bir hayalet gibiydi. Her ikisi de hem suçlu, hem de utanca yenik düşmüş gibi görünüyorlardı. Marco'nun basınla mesafeli bir ilişki vardı; Anne ise hiçbir açıklama yapmamıştı. İkisi de basına sıcak davranmamıştı; basın da onlara ısınmamıştı.

Anne büyük olasılıkla ileride pişmanlık duyacakları bir taktik hatası yaptıklarının farkındaydı.

Sorun, olay sırasında evde olmamalarıydı. Cora yatağından çalındığında yan evde oldukları ortaya çıkmıştı. Anne ertesi sabahın manşetlerini gördüğünde dehşete kapılmıştı: **BEBEKLERİ KAÇIRILIRKAN ÇİFT EVDE YOKMUŞ, KAÇIRILAN BEBEK YALNIZ BIRAKILMIŞ**. Eğer kendi evlerinde derin uykuda olsalardı ve çocukları odasındayken kaçırılırdı, basından ve halktan çok daha fazla sempati görürlerdi. Yan evdeki yemeğe katıldıkları için, eleştirilerin hedefi olmuşlardı. Ve tabii ki Anne'in doğum sonrası depresyonu da ortaya dökülmüştü. Anne bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyordu. Basına kesinlikle bir şey söylememişti. Anne bebeklerini evde yalnız bıraktıklarını Cynthia'nın ağzından kaçırılmış olabileceğinden şüpheleniyordu ama medyanın depresyonunu nereden öğrendiğini bilmiyordu. Polis özel tıbbi bilgilerini basına sızdırmış olamazdı. Yine de Anne bunu onlara sormuştu ve konuyla bir ilgileri olmadığını söylemişlerdi. Ama Anne polisleri güvenmiyordu. Bu bilgiyi sızdıranlar her kimse, Anne'i herkesin –halkın, basın, ebeveyninin ve arkadaşlarının– gözünde daha da küçük düşürmüştü. Anne alenen rezil olmuştu.

Anne başını çevirip ön basamakların dibinde, kaldırımda durmadan büyüyen oyuncak yığına ve diğer renkli ıvır zıvıra baktı. Üzerlerine notlar ve kartlar iliştirilen solmuş çiçek buketleri, her renkte ve büyüklükte pelüş oyuncaklar, ayıcıklar ve hatta devasa bir zürafa vardı. Klişelerden oluşan bir yığındı bu. Sempatinin ve nefretin dışavurumuydu.

Marco günün daha erken bir saatinde dışarı çıkmış ve onu neşelendirmek için kucak dolusu oyuncak ve not getirmişti. Bu bir daha asla yapmayacağı bir hataydı. Notların çoğu zehir saçıyordu, hatta dehşet doluydu. Anne birkaçını okuyunca nefesi kesilir gibi olmuş; kâğıtları buruşturup top yapmış ve yere atmıştı.

Anne perdeyi bir hışım kenara çekip tekrar dışarıya baktı. Bu sefer dehşete kapılarak tepeden tırnağa ürperdi. Kaldırımında tek sıra halinde, bebek arabalarını iterek evlerine doğru ilerleyen kadınları tanıyordu: anneler grubundan üç –hayır dört– kişi ziyaretine geliyordu. Yaklaşan dramı sezen muhabirler, onlara yol vermek için kenara çekildiler. Anne gözlerine inanamaz bir halde anneleri izliyordu. *Herhalde* bebekleriyle birlikte *ziyarete gelmemişlerdir* diye düşündü.

En öndeki Amalia'nın –kahverengi gözlü şirin Theo'nun annesinin– bebek arabasının altına uzandığını ve eline hazır mamaya benzeyen büyük bir kutu aldığını gördü. Onun arkasındaki kadınlar da aynı şeyi yaptılar; bebek arabalarının fren pedallarını kilitleyip, oturakların altındaki sepetlerde duran kaplara uzandılar.

Anne bu sevecenliğe ve bu denli düşüncesizce yapılan zalimliğe katlanamazdı. Pencereye aniden sırtını dönerken, ağzından bir hıçkırık çıktı.

Telaşa kapılan Marco hemen onun yanına giderek, “Ne oldu?” diye sordu.

Perdeyi kenara çekti ve pencereden dışarıya, kaldırıma baktı.

“Kurtul onlardan!” diye fısıldadı Anne. *“Lütfen.”*

Pazartesi günü saat dokuzda, Dedektif Rasbach Marco ile Anne'in resmi olarak ifade vermek üzere polis merkezine gelmelerini istedi. İkisi de dili tutulmuş gibi yüzüne bakınca, “Tutuklu değilsiniz” diyerek güvence verdi. “Sadece her birinizin ifadesini almak ve birkaç soru daha sormak istiyoruz.”

Endişelendiği her halinden belli olan Anne, “Bunu neden burada yapamıyorsunuz?” diye sordu. “*Şu ana* kadar yaptığınız gibi.”

Dehşete kapılan Marco da, “Neden merkeze gitmek zorundayız?” diye tekrarladı.

“Formalite icabı” dedi Rasbach. “Önce üstünüze başınıza çekidüzen vermek ister misiniz?”

Anne nasıl görüldüğü umurunda değilmiş gibi başını iki yana salladı.

Marco ise hiçbir şey yapmadı, sadece ayaklarına baktı.

Rasbach, “Pekâlâ, öyleyse gidelim” dedi ve önden yürümeye başladı.

Kapıyı açınca bir hareketlenme oldu. Muhabirler flaşlarını patlatarak ön taraftaki merdivenlerin etrafına üşüştüler. Birisi, “Tutuklandılar mı?” diye seslendi.

Rasbach hiçbir soruya cevap vermedi ve sus pus kalarak Marco ile Anne’i kalabalığın içinden geçirip evin önündeki polis arabasının yanına götürdü. Arka kapıyı açtı; arabaya önce Anne bindi ve arka koltukta yana doğru kayd. Marco da yanına yerleşti. Bağırarak sorular yağdıran muhabirler dışında hiç kimse konuşmadı. Rasbach ön koltuğa oturdu ve araba hareket etti. Fotoğrafçılar arkalarından koşarak resim çektiler.

Anne pencereden dışarıya baktı. Marco onun elini tutmaya çalıştıysa da Anne elini çekti. Pencereden akıp giden şehrin tanıdık manzaraları, köşedeki sebze-meyve tezgâhı ve Cora ile birlikte gölgeye serdikleri bir örtünün üzerinde oturup oyun havuzunda etrafa su sıçratan çocukları izledikleri park gözüne ilişti. Şehri geçtiler; artık Anne’in eskiden çalıştığı, nehrin yakınındaki sanat galerisinden fazla uzakta değillerdi. Sonra Marco’nun ofisinin bulunduğu Art Deco binanın önünden geçtiler ve kendilerini ansızın şehir dışında buldular. İnsan bir polis arabasının arka koltuğundayken ve kendi çocuğunun ortadan kaybolmasıyla ilgili ifade vermeye giderken her şey çok farklı görünüyordu.

Betondan ve camdan inşa edilen modern bir bina olan polis merkezine vardıklarında araba ön kapıda durdu ve Rasbach Anne ile Marco’ya içeriye kadar eşlik etti. Burada hiç

muhabir yoktu; Anne ile Marco'nun sorguya çekileceklerine dair hiçbir duyum almamışlardı.

Polis merkezine girdiklerinde, yuvarlak bir masanın başında oturan üniformalı bir memur ilgiyle başını kaldırdı. Rasbach Anne'i kadın polis memuruna teslim etti. "Onu üç numaralı sorgu odasına götürün" dedi.

Anne paniğe kapılarak Marco'ya baktı. "Durun. Marco'nun yanında olmak istiyorum. Bizi birlikte sorguya çekseniz olmaz mı? Neden bizi ayırıyorsunuz?" diye sordu.

"Sorun yok Anne" dedi Marco. "Merak etme. Her şey yoluna girecek. Biz hiçbir şey yapmadık. Bize sadece bazı sorular soracaklar, sonra da gitmemize izin verecekler, öyle değil mi?" Sözlerini manidar bir ses tonuyla bitirerek Rasbach'a baktı.

"Doğru" dedi dedektif sakince. "Dediğim gibi, tutuklu değilsiniz. Buraya kendi isteğinizle geldiniz. İstedığınız zaman gitmekte özgürsünüz."

Marco olduğu yerde durup Anne'in kadın polis memuruyla birlikte koridor boyunca ilerlemesini izledi. Anne dönüp ona baktı. Dehşete düşmüştü.

"Benimle gelin" dedi Rasbach. Marco'yu koridorun sonunda yer alan bir sorgu odasına götürdü. Dedektif Jennings çoktan içeride yerini almıştı. Odadaki metal masanın bir yanında tek bir sandalye, diğer yanında ise dedektifler için ayrılan iki sandalye vardı.

Marco mantıklı konuşacağına ve her şeyi doğru düzgün anlatabileceğine ihtimal vermiyordu. Yorgunluğun kendisini ele geçirdiğini hissedebiliyordu. Kendi kendine yavaş konuşması, cevap vermeden önce düşünmesi gerektiğini söyledi.

Rasbach temiz bir takım elbiseyle gömlek giymiş ve kravat takmıştı. Yeni tıraş olmuştu. Jennings de onun gibi kendine çekidüzen vermişti. Marco ise eski bir kot pantolon ve o sabah çekmecesinden çekip çıkardığı buruşuk bir tişört giy-

mişti. Polis merkezine getirileceğinden haberi yoktu. Dedektifin duş alma, tıraş olma ve giysilerini değiştirme önerisini değerlendirmesi gerektiğini daha yeni idrak etmişti. Bunları yapmış olsaydı kendini daha uyanık ve zinde hissedirdi. Ve bu sorgunun kalıcı kamera kaydında bir suçlu gibi görünme olasılığı azalmış olurdu; ne var ki Marco muhtemelen kame-
raya alınacağını yeni akıl etmişti.

Marco oturup masanın diğer tarafında dikilen iki dedektife baktı. Burada olmak, kendi evinde olmaktan farklıydı. Korkutucuydu. Marco kontrolün el değiştirdiğini hissetti.

“Eğer sakıncası yoksa, bu görüşmeyi kayıt altına alacağız” dedi Rasbach. Tavanın hemen aşağısında konumlandırılan ve masaya doğru çevrilen kamerayı işaret etti.

Marco’nun bu konuda seçim şansı olup olmadığına dair hiçbir fikri yoktu. Kısacık bir an tereddüt ettikten sonra, “Evet tabii, sorun değil” dedi.

Rasbach, “Bir kahve alır mısınız?” diye sordu.

“Evet olur, teşekkürler” dedi Marco. Gevşemeye çalıştı. Kendine orada bulunma sebebinin, çocuğunu kimin kaçırdığını bulmaya çalışan polislerle yardım etmek olduğunu hatırlattı.

Rasbach ve Jennings endişe içindeki Marco’yu tek başına bırakıp, kahve almak üzere dışarı çıktılar.

Geri döndüklerinde Rasbach Marco’nun kâğıt bardaktaki kahvesini önüne koydu. Marco onun iki paket şeker ve bir paket krema getirdiğini gördü; demek ki Rasbach Marco’nun kahvesini nasıl içtiğini hatırlamıştı. Marco şeker paketlerini açarken elleri titriyordu. Bunu hepsi fark etti.

Rasbach, “Lütfen adınızı ve bugünün tarihini söyleyin” dedi ve başladılar.

Dedektif, bebeğin kaçırıldığı gece neler olduğunu Marco’nun ağzından duymak için ona basit birtakım sorular yöneltti. Cevaplar daha önceki konuşmaların bir tekrarıydı; yeni bir şey

duymadılar. Marco sorgu ilerledikçe rahatladığını hissetti. Sonunda artık işlerinin bittiğini ve gitmesine izin vereceklerini düşündü. Fazlasıyla rahatlasa da, bunu belli etmemeye gayret etti. İşte o zaman, diğer odadaki Anne'in neler yaptığını merak edecek vakti oldu.

Rasbach Marco'nun ifadesini aldıktan sonra, "Güzel, teşekkürler" dedi. "Şimdi eğer sakıncası yoksa, sadece birkaç sorum daha var."

Metal sandalyesinden kalkmaya yeltenen Marco tekrar yerine oturdu.

"Bize şirketiniz Conti Yazılım Tasarımı'ndan bahsedermisiniz?" dedi Rasbach.

Marco, "Neden?" diye sordu. "Şirketimin tüm bunlarla ne ilgisi var?" Endişesini gizlemeye çalışarak Rasbach'a baktı. Ama nereye varmaya çalıştıklarının farkındaydı. Tabii ya, onu araştırmışlardı.

Rasbach, "Şirketinizi beş yıl önce mi kurdunuz?" diyerek onu konuşmaya teşvik etti.

"Evet" dedi Marco. "İşletme ve bilgisayar bilimleri alanlarında diplomam var. Her zaman kendi işimi kurmak istemiştim. Yazılım tasarımı sektöründe gelecek gördüm; özellikle de tıbbi yazılımların kullanıcı arayüzü tasarımlarında. Böylece kendi şirketimi kurdum. Birkaç kilit müşterim bulunuyor. Hepsi dışarıdan çalışan yazılım-tasarımı uzmanlarından oluşan küçük bir kadrom var. Çoğunlukla müşterileri yerinde ziyaret ediyoruz; bu yüzden iş için oldukça sık seyahat ediyorum. Şehir merkezinde kendim için tuttuğum bir ofisim var. Oldukça başarılıyız."

Rasbach, "Evet, işi oldukça ilerletmişsiniz" diyerek ona katıldı. "Etkileyici. Herhalde kolay olmamıştır. Böyle bir şirket kurmak pahalıya mı patlıyor?"

"Duruma göre değişir. Ben çok mütevazı bir başlangıç yaptım; sadece birkaç müşterim vardı. İlk başlarda tek tasa-

rımcı bendim; evden çalışıyordum ve işime çok uzun saatler ayırıyordum. Planım işi yavaş yavaş büyötmektir.”

“Devam edin” dedi Rasbach.

“Şirket çok hızlı bir şekilde çok başarılı oldu. Hızla büyüdü. Talebi karşılayabilmek ve şirketi bir üst seviyeye taşıyabilmek için daha çok tasarımcıyı işe almak zorunda kaldım. Ben de büyüdü. Zamanlama doğruydü. O zaman giderler de arttı. Yani malzeme, personel, ofis giderleri. Büyömek için para harcamanız gerekir.”

Dedektif, “Peki işinizi büyütmek için kullandığınız bu para nereden geldi?” diye sordu.

Marco kızgın bir şekilde ona baktı. “Bunun sizin için neden önemli olduğunu anlayamadım ama Anne’in anne ve babasından borç aldım” dedi.

“Anlıyorum.”

Marco sinirlenerek, “Neyi anlıyorsunuz?” diye sordu. Sakin olmalıydı. Her şeyi yüzüne gözüne bulaştırmayı göze alamazdı. Rasbach muhtemelen onu sinirlendirmek için böyle yapıyordu.

“Hiçbir şey ima etmek istemedim” dedi dedektif sakince. “Karıınızın anne ve babasından ne kadar borç aldınız?”

“Gerçekten soruyor musunuz, yoksa cevabı biliyor musunuz?” dedi Marco.

“Bilmiyorum. Gerçekten soruyorum.”

“Beş yüz bin.”

“Bu çok yüklü bir miktar.”

Marco, “Evet öyle” diyerek onayladı. Rasbach onu kışkırtmaya çalışıyordu. Marco bu tuzağa düşmemeliydi.

“Peki işinizden kâr edebildiniz mi?”

“Çoğunlukla evet. Bizim de herkes gibi iyi yıllarımız ve o kadar da iyi geçmeyen yıllarımız oluyor.”

“Peki bu yıl durum nasıl? İyi bir yıl mı, yoksa o kadar da iyi değil mi?”

“Madem sordunuz, berbat bir yıl” dedi Marco.

Rasbach, “Bunu duyduğuma üzıldüm” dedi ve bekledi.

“Bazı terslikler yaşadık” dedi Marco sonunda. “Ama işle-
rin yoluna gireceğinden eminim. Şirketlerin her zaman yük-
seliş ve iniş dönemleri vardır. Kötü bir yıl geçirdiniz diye pes
edemezsiniz. Zorluklara göğüs germelisiniz.”

Rasbach düşünceli bir şekilde başıyla onayladı. “Karnızın
anne ve babasıyla nasıl bir ilişkiniz var?” diye sordu.

Marco dedektifin onu ve kayınpederini aynı odada gördü-
ğünü biliyordu. Yalan söylemenin anlamı yoktu.

“Birbirimizden hoşlanmayız” dedi.

“Buna rağmen size beş yüz bin dolar verdiler öyle mi?” De-
dektifin kaşları yukarı kalktı.

“Anne’in annesi ve babası bu parayı bize borç olarak ver-
diler. Paraları var. Kızlarını seviyorlar. Onun iyi bir hayat
sürmesini istiyorlar. İş planım oldukça güvenilir. Onlar
için sağlam bir iş yatırımıydı. Ve de kızlarının geleceği için.
Hepimiz için tatminkâr bir anlaşmaydı.”

“Ama şirketinizin acilen nakit desteğine ihtiyacı yok muy-
du?”

Marco neredeyse acınası bir ses tonuyla, “Bu devirde her
şirketin nakit desteğine ihtiyacı var” diye cevap verdi.

Rasbach hafifçe öne eğilerek, “Kurmak için bunca çaba har-
cadığınız şirketinizi kaybetmenin eşliğinde misiniz?” diye sordu.

“Sanmıyorum” dedi Marco. Rasbach’ın onu sindirmesine
izin vermeyecekti.

“Sanmıyor musunuz?”

“Hayır.”

Marco dedektifin bu bilgiyi nereden edindiğini merak etti.
Şirket *sahiden* de zor durumdaydı. Ama bildiği kadarıyla, po-
lislerin iş hesaplarını ya da banka kayıtlarını araştırma izin-
leri yoktu. Rasbach tahmin mi yürütüyordu? Kiminle konuş-
muştu?

“Karınız işinizle ilgili sorunlar olduğunu biliyor mu?”

“Kısmen.” Marco sandalyesinde kıpırdandı.

Dedektif, “Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu.

Marco, “Son zamanlarda işlerin pek de yolunda olmadığını biliyor” diye itiraf etti. “Onu detaylarla yormadım.”

“Neden?”

Marco sesini yükselterek, “Tanrı aşkına, daha yeni bebeğimiz oldu!” diye çıktı. “Bildiğiniz gibi, Anne depresyonda. Neden ona işlerimin kötüye gittiğini söyleyeyim ki?” Elini saçlarının arasından geçirdi ama birkaç tutam tekrar gelişigüzel bir biçimde alınına düştü.

“Anlıyorum” dedi Rasbach. “Peki kayınvalidenizden ve kayınpederinizden yardım istediniz mi?”

Marco soruyu es geçti. “Bence işler yoluna girecek” dedi.

Rasbach üstelemedi. “Biraz karınızdan bahsedelim” dedi. “Depresyonda olduğunu söylüyorsunuz. Daha önce kendisine doktoru tarafından doğum sonrası depresyon teşhisi konduğunu söylemişsiniz. Yani psikiyatri doktor...” Rasbach notlarına göz attı. “Lumsden tarafından.” Başını defterinden kaldırdı. “Halen yurtdışında, değil mi?”

“Evet, bunu biliyorsunuz” dedi Marco. “Bunu kaç kez tekrarlamamız gerekiyor?”

“Karınızın gösterdiği belirtileri tarif edebilir misiniz?”

Marco rahatsız metal sandalyede huzursuzca kıpırdandı. Kendini ilan tahtasına mihlanmış bir solucan gibi hissediyordu. “Daha önce de söylediğim gibi, karım üzgündü, çok sık ağlıyordu ve neşesizdi. Bazen bunalmış gibi görünüyordu. Yeterince uyuyamıyordu. Cora oldukça mızımız bir bebek.” Bunu söyler söylemez Cora’nın kaçırıldığını hatırladı ve kendini toparlamak için bir an duraksadı. “Anne gündüzleri uyuyabilsin diye, bebeğe bakmasına yardım etmesi için birini işe almayı önerdim ama kabul etmedi. Bence kimseden yardım almadan, kendi başının çaresine bakabilmesi gerektiğini düşündü.”

“Karınızın akıl hastalığı geçmişi var mı?”

Marco irkilerek başını kaldırdı. “Ne? Hayır. Milyonlarca insan gibi, depresyon geçmişi var” dedi. Sesi gayet kararlıydı. “Ama kendisi akıl hastası değil.” Marco dedektifin imasından hoşlanmamıştı. Kendini bundan sonra olacıklara karşı hazırladı.

“Doğum sonrası depresyon bir akıl hastalığı olarak kabul edilir ama şimdi bunu tartışmayalım.” Rasbach arkasına yaslandı ve Marco’ya, *Açık konuşabilir miyim?* der gibi baktı. “Hiç Anne’in o gece bebeğe zarar vermesinden korktunuz mu? Ya da kendisine?”

“Hayır, asla.”

“İnternette doğum sonrası psikozunu araştırdığınız halde mi?”

Demek ki bilgisayarına *bakmışlardı*. Hangi sitelere girdiğini, çocuklarını öldüren kadınlarla ilgili hikâyeleri okuduğunu görmüşlerdi. Marco alnında ufacak ter damlalarının belir-meye başladığını hissedebiliyordu. “Hayır. Size bu konudan bahsetmiştim... Anne’e teşhis konduğunda bu konu hakkında daha fazlasını öğrenmek istediğimden, internette doğum sonrası depresyon hakkında bazı araştırmalar yaptım. İnternet nasıldır bilirsiniz, bir sayfa sizi diğerine yönlendirir. Bağlantıları takip edersiniz. Sadece merak ediyordum. Delirip çocuklarını öldüren kadınlarla ilgili hikâyeleri Anne ile ilgili endişelerim olduğu için okumadım. Bu mümkün değil.”

Rasbach hiçbir şey söylemeden ona baktı.

“Bakın, eğer Anne’in bebeğimize zarar vermesinden korksaydım, herhalde onu gün boyunca bebekle yalnız bırakmazdım, öyle değil mi?”

“Bilmiyorum. Bırakır mıydınız?”

Kılıçlar çekilmişti. Rasbach Marco’ya bakarak bekledi.

Marco da ona ters ters baktı. “Bize bir suçlama mı yönelteceksiniz?” diye sordu.

“Hayır, şimdilik yöneltmeyeceğiz” dedi dedektif. “Gitmekte özgürsünüz.”

Marco sandalyesini geriye doğru iterek yavaşça ayağa kalktı. Buradan koşarak çıkmak istiyordu ama acele etmeyecekti; kontrollü görünmek istiyordu; bu doğru olmasa bile.

“Tek bir şey daha var” dedi Rasbach. “Elektrikli ya da hibrit arabası olan birini tanıyor musunuz?”

Marco tereddüt etti. “Sanmıyorum” dedi.

Dedektif Rasbach ayağa kalkarak, “Hepsi bu kadar” dedi. “Geldiğiniz için teşekkürler.”

Marco Rasbach’ın damarına basmak ve *Neden kahrolası işini yapıp bebeğimizi bulmuyorsun?* diye çıkışmak istiyordu. Ama bunun yerine hızlı adımlarla odayı terk etti. Kapıdan dışarı çıkar çıkmaz, Anne’in nerede olduğunu bilmediğini fark etti. Onu almadan gidemezdi. Rasbach arkasından ona yanaştı.

“Eğer karınızı beklemek isterseniz, işi fazla uzun sürmez” dedi ve koridor boyunca yürüyüp, başka bir odanın kapısını açtı. Marco karısının burada oturup beklediğini tahmin etti.

Anne soğuk sorgu odasına otururken titriyordu. Üzerinde kot pantolon ve ince bir tişört vardı sadece. Odanın kliması gereğinden fazla çalışıyordu. Kadın polis memuru kapının yanında dikiliyor ve gizlice onu izliyordu. Anne'e buraya kendi isteğiyle geldiğini ve istediği zaman gidebileceğini söylemişlerdi ama o kendini bir mahkûm gibi hissediyordu.

Marco'yu sorguya çektikleri diğer odada neler olduğunu merak ediyordu. Taktik gereği ikisini ayırmışlardı. Anne bu yüzden tedirgin olmuş ve kendinden şüphe eder hale gelmişti. Belli ki polisler onlardan şüpheleniyordu. Anne ile Marco'yu çapraz sorguya alıyorlardı.

Anne'in kendini az sonra olacıklara hazırlaması gerekiyordu ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.

Onlara bir avukatla görüşmek istediğini söylemeyi düşündü ama bunun kendini suçlu göstermesinden korkuyordu. Annesiyle babası ona şehirdeki en iyi ceza avukatını tutabilirlerdi ama onlardan böyle bir şey istemekten çekiniyordu. Onlardan bir avukat isterse ne düşünürlerdi? Peki ya Marco? İkisinin ayrı bir avukata mı ihtiyacı vardı? Bu Anne'i çileden çıkarıyordu çünkü bebeklerine zarar vermediklerini biliyordu; polis zaman kaybediyordu. Ve bu arada Cora tek başına bir yerlerde korkuyordu, hırpalanmıştı ya da... Anne mi-desinin bulandığını hissetti.

Kusmamak için Marco'yu düşündü. Ama sonra aklına yine Marco'nun Cynthia'yı öptüğü, ellerini onun vücudunda –kendisinininkinden çok daha çekici olan o vücutta– gezdirdiği geldi. Kendine Marco'nun sarhoş olduğunu, muhtemelen Cynthia'nın ona asıldığını söyledi; tıpkı Marco'nun da bunu başlatanın kendisi olmadığını söylediği gibi. Anne gece boyunca Cynthia'nın Marco'ya asılmasını izlemişti. Yine de, Marco onunla birlikte sigara içmek için arka bahçeye çıkmıştı. O da en az Cynthia kadar suçluysa. İkisi de bir ilişkileri olduğunu inkâr etmişlerdi ama Anne neye inanacağını şaşırması.

Kapı açılınca Anne oturduğu yerde sıçradı. Dedektif Rasbach peşinde Dedektif Jennings ile birlikte içeri girdi.

Anne sesi titreyerek, "Marco nerede?" diye sordu.

Rasbach, "Sizi lobide bekliyor" dedi ve belli belirsiz gülümsedi. "Sizi fazla meşgul etmeyeceğiz" dedi usulca. "Lütfen rahat olun."

Anne de hafifçe ona gülümsedi.

Rasbach tavanın yakınına monte edilmiş olan bir kamerayı işaret etti. "Bu sorguyu kayıt altına alacağız" dedi.

Anne canı sıkılarak kameraya baktı. "Bunu kamera önünde yapmak zorunda mıyız?" diye sordu. Sonra dedektiflere gergin bir bakış attı.

"Bütün sorgularımızı kayıt altına alıyoruz" dedi Rasbach. "Konuyla ilgisi olan herkesi korumak için."

Anne tedirgin bir şekilde saçını düzeltilti ve sırtını daha da dikleştirmeye çalıştı. Kadın polis kapıda dikilmeye devam etti; sanki Anne'in koşarak kaçmasından korkuyorlardı.

Rasbach, "Bir şey içer misiniz?" diye sordu. "Kahve? Su?"

"Hayır, teşekkürler."

"Pekâlâ, o halde başlayalım" dedi Rasbach. "Lütfen adınızı ve bugünün tarihini söyleyin." Dedektif dikkatle bebeğin kaybolduğu gece gerçekleşen olayların üzerinden geçti. "Be-

beğinizin yatağında olmadığını görünce ne yaptınız?” diye sordu. Sesi nazik ve yüreklendiriciydi.

“Size söyledim ya. Sanırım çılgık attım. Kustum. Sonra da 911’i aradım.”

Rasbach başıyla onayladı. “Peki kocanız ne yaptı?”

“Ben 911’i ararken yukarı katı dolaştı.”

Rasbach gözlerini Anne’inkilere dikerek ona daha keskin bir şekilde baktı. “Nasıl görünüyordu?”

“Benim gibi şoka girmiş ve dehşete düşmüştü.”

“Bebeğin kayıp olması dışında size tuhaf gelen, sizi rahatsız eden bir şeyle karşılaşmadınız öyle mi?”

“Evet öyle. Polisler gelmeden önce evi aradık ama hiçbir tuhafılık göremedik. Cora’nın ve örtüsünün ortada olmaması dışında farklı ya da tuhaf bulduğumuz tek şey, ön kapının açık olmasıydı.”

“Yatağı boş bulunca ne düşündünüz?”

Anne masaya bakarak, “Birinin Cora’yı aldığını düşündüm” diye fısıldadı.

Rasbach, “Bize bebeğin kaçırıldığını anladıktan sonra ve polis gelmeden önce, banyodaki aynayı kırdığınızı söylemişsiniz. Bunu neden yaptınız?” diye sordu.

Anne cevap vermeden önce derin bir nefes aldı. “Kızgındım. Onu evde yalnız bıraktığımız için. Bu bizim suçumuzdu.” Ses tonu bezgindi; altdudağı titriyordu. Başını kaldırarak, “Acaba biraz su alabilir miyim?” diye sordu.

Jennings, “Ben getiririm” deyip odadan çıktı ve çok geçmeden elinde bir şişe suyla birlikte geri dönerek şişeyi Anne’in önüne koydu.

Anne minnettar bir şekilde kapağı açıp bir yudum içti.

Rasbach sorgusuna devam etti. “Biraz şarap içtiğinizi söylemişsiniz. Ayrıca antidepresan da kullanıyorsunuz; etkisi alkolle birlikte artmış olmalı. Sizce o gece olanlara dair anımsadıklarınız güvenilir mi?”

“Evet.” Anne’in sesi kararlı çıkmıştı. Anlaşılan su onu kendine getirmişti.

“Yani olayların anlattığınız şekilde gerçekleştiğinden emin misiniz?” diye sordu Rasbach.

“Evet, eminim” dedi Anne.

“Peki alt değiştirme masasındaki minderin altında bulunan pembe tulumu nasıl açıklıyorsunuz?” Rasbach’ın ses tonu artık o kadar da nazik değildi.

Anne soğukkanlılığının yitip gittiğini hissetti. “Ben... Tulumu kirli sepetine attığımı sanıyordum ama çok yorgundum. Bir şekilde oraya sıkışmış olsa gerek.”

“Ama bunun nasıl olduğunu açıklayamıyorsunuz değil mi?”

Anne Rasbach’ın nereye varmaya çalıştığını biliyordu. Kirli sepetine koyduğunu hatırladığını söylediği pembe tulum alt değiştirme masasının minderinin altından çıkmışken, hafızasına ne kadar güvenebilirdi ki?

“Hayır. Bilmiyorum” dedi. Masanın altında ellerini ovuşturmaya başladı.

“Acaba bebeği düşürmüş olabilir misiniz?”

“Ne?” Anne keskin bir bakış atarak dedektifle göz göze geldi. Rasbach’ın bakışları cesaretini kırıyordu; Anne onun zihnini okuduğunu hissediyordu.

“Bebeği kazara düşürmüş olmanız ve kızınızın zarar görmüş olması mümkün mü?”

“Hayır. Kesinlikle hayır. Böyle bir şey olsaydı hatırlardım.”

Rasbach artık o kadar da ılımlı değildi. Arkasına yaslandı ve sanki Anne’e inanmıyormuş gibi başını geriye atıp ona baktı. “Belki de onu daha erken bir saatte düşürdünüz ve kızınız başını çarptı; veya belki de onu sarstınız ve kontrole geldiğinizde nefes almıyordu.”

“Hayır! Böyle bir şey olmadı” dedi Anne çaresizce. “Gece

yarısı onu bıraktığımda iyiydi. Marco saat on iki buçukta onu kontrol ettiğinde de iyiydi.”

“Aslında Marco saat on iki buçukta onu kontrol ettiğinde bebeğinizin iyi olup olmadığını bilmiyorsunuz. Orada, bebeğin odasında değildiniz. Sadece kocanızın beyanı bu şekilde” dedi Rasbach.

Ellerini ovuşturmaya devam eden Anne tedirgin bir şekilde, “Marco yalan söylemez” dedi.

Rasbach odaya bir sessizlik çökmesine göz yumdu. Sonra öne eğilerek, “Kocanıza ne kadar güveniyorsunuz Bayan Conti?” diye sordu.

“Ona güveniyorum. Bu konuda yalan söylemez” dedi.

“Öyle mi? Peki ya bebeği kontrol etmeye gittiğinde onun nefes almadığını fark ettiyse? Ya sizin ona kazara zarar verdiğinizi ya da yüzünü yastıkla kapadığınızı düşündüyse? Ve sizi korumaya çalıştığı için cesedi götürecektir birini bulduysa?”

“Hayır! Neler diyorsunuz siz? Kızımı öldürdüm mü yani? Gerçekten böyle mi düşünüyorsunuz?” Anne sırasıyla Rasbach’a, Jennings’e ve kapıda dikilen kadın polis memuruna, sonra tekrar Rasbach’a baktı.

“Komşunuz Cynthia saat on birde bebeği emzirip davete geri döndükten sonra ağlamış ve yüzünüzü yıkamış gibi görüldüğünüzü söyledi.”

Anne’in yüzü kızardı. Bu detayı unutmuştu. *Sahiden* de ağlamıştı. Cora’yı saat on birde yüzünden yaşlar süzülerek emzirmişti. Çünkü depresyondaydı, çünkü şişmandı ve çekici değildi, çünkü Cynthia kocasını artık kendisinin yapamadığı bir biçimde baştan çıkarıyordu, kendini faydasız, umutsuz ve bitkin hissediyordu. Cynthia ise tüm bunları fark etmiş ve vakit kaybetmeden polise söylemişti.

“Dediğiniz gibi bir psikiyatra gidiyorsunuz. Dr. Lumsden miydi?” Rasbach sandalyesinde doğruldu, masanın üzerinden bir dosya aldı ve açıp içine baktı.

Anne onun neye baktığını merak ederek, “Size zaten Dr. Lumsden’den bahsetmişim” dedi. “Bildığınız gibi, hafif şiddette doğum sonrası depresyon yüzünden kendisiyle görüşüyorum. Kendisi bana emzirirken bebeğe zararı dokunmayan bir antidepresan verdi. Asla çocuğuma zarar vermeyi düşünmedim. Onu hiçbir şekilde sarımadım, boğmadım ya da incitmedim. Onu kazara elimden de düşürmedim. O kadar sarhoş değildim. Onu emzirirken ağladım çünkü şişman ve alımsız olduğum için üzgündüm; sözde arkadaşım olan Cynthia ise gece boyunca kocamla flört ediyordu.” Anne bunu hatırlayınca öfkesinden güç aldı.

Sırtını daha da dikleştirdi ve dedektifin gözlerinin içine baktı. “Belki de doğum sonrası depresyon hakkında daha fazla bilgi toplamalısınız, dedektif. Doğum sonrası depresyon, doğum sonrası psikozla aynı şey değildir. Benim de psikotik olmadığım belli” dedi.

“Peki” dedi Rasbach. Duraksadı, dosyayı masaya koydu ve “Mutlu bir evliliğiniz olduğunu söyleyebilir misiniz?” diye sordu.

“Evet” dedi Anne. “Bazen çoğu çift gibi sorunlarımız oluyor ama bunları hallediyoruz.”

“Ne gibi sorunlar?”

“Bunun konuyla ne ilgisi var? Cora’yı bulmamıza ne gibi bir faydası dokunacak?” Anne sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı.

“Elimizin altındaki herkes Cora’yı bulmak için çalışıyor. Onu bulabilmek için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz” dedi Rasbach. Sonra, “Belki siz de bize yardımcı olabilirsiniz” diye ekledi.

Anne hayal kırıklığına uğramış bir halde geriye doğru kaydıldı. “Size nasıl yardımcı olabileceğimi bilmiyorum” dedi.

“Evliliğinizde ne tür konular hakkında tartışıyorsunuz? Para mı? Bu birçok çift için önemli bir sorundur.”

Anne yorgun bir şekilde, “Hayır” dedi. “Para hakkında tartışmayız. Tek tartışma konumuz, annemle babam.”

“Anneniz ve babanız mı??”

“Ebeveynim ve Marco birbirlerinden pek hoşlanmazlar. Annemle babam Marco’yu hiçbir zaman onaylamadılar. Benim için yeterince iyi olmadığını düşünüyorlar. Ama yanırlıyorlar. Marco tam bana göre biri. İstemedikleri için onun içindeki iyiliği göremiyorlar. Huyları böyle. Çıktığım hiç kimseyi sevmедiler. Kimse yeterince iyi değildi. Ama Marco’ya âşık olup onunla evlendiğim için ondan nefret ediyorlar.”

“Eminim ondan nefret etmiyorlardır” dedi Rasbach.

“Bazen ediyorlarmış gibi görünüyor” dedi Anne. Masaya baktı. “Annem sırf Marco varlıklı bir aileden gelmiyor diye, onun benim için yeterince iyi olduğuna inanmıyor ama babam gerçek anlamda ondan nefret ediyor. Her zaman onu rahatsız ediyor. Nedenini anlayamıyorum.”

“Yani ondan nefret etmek için geçerli bir sebepleri yok mu?”

“Hayır, hem de hiç. Marco asla yanlış bir şey yapmadı” dedi Anne. Mutsuz bir şekilde iç geçirdi. “Annemle babamı memnun etmek çok zordur; fazlasıyla kontrolçüdürler. Hayatımızı kurarken bize para vermişlerdi ve şimdi de hayatımıza karışabileceklerini sanıyorlar.”

“Size para mı verdiler?”

“Ev için.” Anne kızardı.

“Yani, hediye olarak mı?”

Anne başıyla onayladı. “Evet, bir ev alabilmemiz için düğün hediyesi olarak verdiler. Yardım almadan kendi başımıza ev satın alamazdık. Evler çok pahalı; en azından nezih semtlerdekiyle öyle.”

“Anlıyorum.”

“Evimizi çok seviyorum” dedi Anne. “Ama Marco onlara borçlu olmaktan nefret ediyor. Düğün hediyesini kabul et-

mek istememişti. Her şeyi kendi başına kazanmayı tercih ederdi; bu şekilde kendisiyle gurur duyabilirdi. Benim hatırım için bize yardım etmelerine izin verdi. Evi istediğimi biliyordu. Marco'ya kalsa ufacık, yıkık dökük bir apartman dairelerinde de mutlu olurdu. Bazen hata yaptığımı düşünüyorum.” Ellerini kucagında ovuşturdu. “Belki de düğün hediyelerini reddedip çoğu çiftin yaptığı gibi köhne bir yerde oturmalıydık. Hâlâ orada yaşıyor olabilirdik ama belki de daha mutlu olurduk.” Anne ağlamaya başladı. “Ve şimdi de anemle babam Cora'nın ortadan kaybolmasının Marco'nun suçu olduğuna inanıyorlar çünkü kızımızı evde yalnız bırakmak onun fikriydi. Bunu sürekli bana hatırlatıp duruyorlar.”

Rasbach masanın üzerindeki kâğıt mendil kutusunu Anne'e uzattı. Anne bir mendil alıp gözlerini sildi. “Buna nasıl itiraz edebilirim ki? Marco'yu onlara karşı savunmaya çalışıyorum ama Cora'yı evde bırakmak onun fikriydi. Bu durum hiç hoşuma gitmemişti. Hâlâ daha bunu kabul ettiğime inanamıyorum. Kendimi asla affetmeyeceğim.”

Dedektif Rasbach, “Peki *sizce* Cora'ya ne oldu, Anne?” diye sordu.

Anne gözlerini ondan kaçırıp boş boş duvara baktı. “Bilmiyorum. Ben de sürekli bunu düşünüyorum. Annemle babam zengin oldukları için birinin onu fidye için kaçırdığını umuyordum ama şu ana kadar kimse bizimle temasa geçmedi, yani... Bilemiyorum, olumlu düşünmek zor. Marco da ilk başta benim gibi düşünmüştü. Ama o da umudunu yitiriyor.” Anne umutsuz bir yüz ifadesiyle Rasbach'a baktı. “Ya Cora ölmüşse? Ya bebeğimiz çoktan ölmüşse?” Sonra hıçkırıklara boğuldu. “Ya onu asla bulamazsak?”

Rasbach Marco'nun ofisindeki bilgisayarını kontrol etmişti. Marco'nun bu konuda endişe etmesine şaşmamak gerekirdi. Marco'nun durumundaki bir adamın Google'da doğum sonrası depresyonunu araştırması anlaşılabilir bir durumken, tarayıcı geçmişi doğum sonrası psikozun oldukça derinlerine daldığını gösteriyordu. Teksas'ta kendi çocuklarını küvette boğmaktan suçlu bulunan bir kadının hikâyesini okumuştum. Arabasını bir göle doğru sürerek çocuklarını öldüren annenin ve İngiltere'de iki küçük çocuğunu bir dolapta havasız bırakan kadının hikâyelerine de göz atmıştı. Bu da dedektife göre şu anlama geliyordu: Ya Marco karısının psikoza girmesinden korkuyordu ya da bu konuya başka bir sebepten ötürü ilgi duyuyordu. Rasbach, Marco'nun karısına büyük bir tuzak kurmuş olabileceğini düşündü. Bebeğin ortadan kaybolması sadece bir bahane olabilirdi. Acaba Marco bu evliliği bitirmek mi istiyordu?

Ama bu Rasbach'ın en gözde teorisi değildi. Anne de psikotik olmadığını söylemişti. Bebeklerini öldüren bu kadınlar, belli ki şiddetli bir psikoz geçirmişlerdi. Anne bebeğini öldürdüyse de, bunu muhtemelen kazara yapmıştı.

Hayır, Rasbach'ın en gözde teorisine göre, Marco çok ihtiyacı olan parayı temin etmek için bu kaçırılma olayını tezgâhlamıştı. Marco işlerin yoluna gireceğini söylese de, şirketi büyük bir çıkmazdaydı.

Araba konusuna da açıklık getirememişlerdi. Bebeğin ka-

cırıldığı gece saat 00.35'te arabayla yoldan geçtiğini söyleyen hiç kimse çıkmamıştı. Polis arabanın gizemini ozmek için semt sakinlerinin yardımını istemişti. Eğer birisi belirtilen saatte o bölgeden arabayla geçmiş olsaydı, büyük ihtimalle ortaya çıkardı. Ama kimse bunu yapmamıştı çünkü arabayı kullanan her kimse, muhtemelen suç ortağıydı. Dedektif Rasbach, arabadaki bu kişinin bebeği götürdüğüne inanıyordu.

Rasbach'a göre ocuk ya ebeveyni tarafından kazara öldürülmüş ve cesedi bir suç ortağının yardımıyla götürülmüştü ya da bu önceden tezgâhlanmış bir kaırılmaydı ve Marco'nun bebeği teslim ettiği kişi sinirlenmiş, fidye parasını almak ve bebeği geri vermek için gerekli düzenlemeleri yapmamıştı. Eğer durum buysa, Anne bu işe dahil olabilirdi de, olmayabilirdi de. Rasbach'ın Anne'i yakın markaja alması gerekiyordu. Rasbach şphelerinde haklıysa, Marco aklını kaçırmak üzere olmalıydı.

Ama bebek bakıcısı Rasbach'ı tedirgin ediyordu. Marco eve bir bebek bakıcısı geleceği halde kaçırılma olayını tezgâhlanmış olabilir miydi?

Rasbach muhtemelen hiç gelmeyecek olan fidye telefonu için Contilerin evinde bir polis memuru bulundurmaya gerek olmadığını düşünüyordu. Stratejik bir karar verdi. Geri ekileceklerdi; polisleri evden çıkaracak ve Marco ile Anne yalnız kaldıklarında neler olacağını izleyecekti. Eğer haklıysa ve ters giden bir şeyler varsa, geri adım atmalı ve Marco'nun kendi ipini çekmesine fırsat vermeliydi.

Peki ya bebek ne durumdaydı? Acaba Marco ortadan kaybolan çocuğun hâlâ hayatta olup olmadığını biliyor muydu? Rasbach meşhur Lindbergh kaçırılma vakasını anımsadı; bebek ya kaçırıldığı sırada ya da hemen sonra kazara ölmüştü. Belki de burada da benzer bir durum yaşanmıştı. Neredeyse Marco için zlecekti. Neredeyse.

Salı sabahıydı; Cora ortadan kaybolalı dört gün olmuştu. Artık son polis memuru da evi terk ediyordu. Anne yalnız başlarına kalacaklarına inanamıyordu. Rasbach'a, "Ama ya Cora'yı kaçıran kişi ararsa?" diye itiraz etti.

Marco ise hiçbir şey demedi. Ona göre Cora'yı kaçıran kişinin aramayacağı aşikârdı. Polislerin ortada böyle biri *olduğuna* inanmadıkları da.

"Sorun olmaz. Marco durumu idare eder" dedi Rasbach. Anne ona şüphe dolu bir bakış attı. Rasbach, "Belki de burada olmamız onu korkutuyordur; eğer gidersek arayabilir" diye ekledi. Sonra Marco'ya döndü. "Eğer Cora'yı kaçırdığımı iddia eden herhangi biri ararsa lütfen sakın olmaya, talimatları almaya ve onu mümkün olduğunca uzun süre konuşturmaya çalışın. Ne kadar çok şey söylemesini sağlarsanız o kadar iyi. Telefonda hâlâ dinleme cihazı var; yani görüşme kayıt altına alınacak. Ama telefon üzerinden iz sürmemiz oldukça zor. Bugünlerde herkes izlenmesi mümkün olmayan kontrollü cep telefonları kullanıyor. Bu da işimizi zorlaştırıyor."

Sonra Rasbach çıkıp gitti. Özellikle Marco onun gidişine sevinmişti.

Artık Anne ve Marco evde yalnız kalmışlardı. Sokaktaki muhabir sayısı da giderek azalmıştı. Herhangi bir gelişme olmayınca, basının bildireceği fazla bir şey de olmuyordu ve hevesleri kaçırıyordu. Solmuş çiçeklerden ve oyuncak ayılardan oluşan yığın da artık büyüyüyordu.

"Cora'yı benim öldürdüğümü ve senin de bunu örtbas ettiğini düşünüyorlar" dedi Anne.

Marco onu rahatlatmaya çalışarak, "Böyle düşünmelerine imkân yok" dedi. Söyleyebileceği başka bir şey yoktu. Ne diyecekti ki? *Ya öyle düşünüyorlar ya da onu benim aldığımı ve fidye parası için sahte bir kaçırılma tezgâhladığımı sanıyorlar mı? Ama Anne'in maddi durumlarının ne kadar kötü olduğunu bilmesini istemiyordu.*

Marco biraz uzanmak üzere yukarı çıktı. Bitkindi. Kederi ve sıkıntısı o kadar yoğunu ki, karısının yüzüne dahi bakamıyordu.

Polislerden kurtuldukları için bir parça rahatlayan Anne amaçsızca evin içinde dolaşıp etrafa çekidüzen verdi. Zihni uykusuzluktan bulanık bir halde hareket ederek ıvrır zıvırları topladı, kahve fincanlarını yıkadı. Mutfaktaki telefon çalınca durdu. Ekrandaki isme baktı. Arayan annesiydi. Onunla konuşmak isteyip istemediğinden emin olamayan Anne duraksadı. Nihayet, üçüncü zilin ardından telefonu açtı.

“Anne” dedi annesi. Anne o anda yüreğinin hopladığını hissetti. Neden telefona cevap vermişti ki? Şu anda annesiyle uğraşamazdı. Marco’nun gözlerini dört açmış bir halde çabucak aşağıya indiğini gördü. Dudaklarını ses çıkarmadan *Annem* diye oynatarak Marco’ya eliyle uzaklaşmasını işaret etti. Marco arkasını dönüp tekrar yukarı çıktı.

“Selam anne.”

“Seni çok merak ettim Anne. Nasılsın?”

“Sence nasıl olabilirim?” Anne telefonu kulağına götürdü, mutfağın arkasına doğru yürüdü ve pencereden arka bahçeye baktı.

Annesi bir süre sessiz kaldı. “Sadece yardım etmek istiyorum.”

“Biliyorum anne.”

“Neler yaşadığını hayal dahi edemiyorum. Baban ve ben de acı çekiyoruz ama senin hissettiklerinle kıyas bile kabul etmez.”

Anne ağlamaya başladı; gözyaşları sessizce yanaklarından aşağıya doğru süzüldü.

Annesi, “Polis seni dün sorguya çekmeye götürdüğü için baban hâlâ çok kızgın” dedi.

“Biliyorum, bunu dün de söylemiştin” dedi Anne bıkkınlıkla.

“Biliyorum ama sürekli bundan bahsediyor. Seni tedirgin etmeye değil, Cora’yı bulmaya odaklanmaları gerektiğini söylüyor.”

“Sadece işlerini yaptıklarını söylüyorlar.”

Annesi endişeli bir şekilde, “O dedektiften hoşlanmadım” dedi. Anne mutfak sandalyelerinden birine çöktü. “Bence buraya gelmelisin ve ikimiz özel olarak konuşmalıyız. Sadece ikimiz, baban olmadan. Marco evde mi?”

“Olmaz anne” dedi Anne. Boğazına bir yumru oturdu. “Bugün gelemem. Fazlasıyla yorgunum.”

Annesi iç geçirdi. “Biliyorsun ki baban sana karşı çok korumacı” dedi. Bir süre duraksadıktan sonra devam etti. “Bazen gençliğinde bazı şeyleri ondan saklayarak iyi mi ettik diye düşünüyorum.”

Anne donup kaldı. Sonra, “Gitmem gerek” dedi ve telefonu kapadı.

Titreyerek, uzunca bir süre arka bahçeye bakan pencerenin yanında durdu.

Dedektif Rasbach ve Jennings bir polis arabasında ilerliyorlardı; direksiyonda Jennings vardı. Arabanın içi sıcaktı; Rasbach klimanın ayarlarını kurcaladı. Çok geçmeden şehrin kuzeybatısında yer alan ve anaokulundan on ikinci sınıfa kadar kız öğrencileri kabul eden St. Mildred’s özel okuluna vardılar. Anne Conti üniversiteden önceki akademik hayatının tamamını burada geçirmişti; yani onun hakkında bir şeyler biliyor olmalıydılar.

Dedektiflerin şanssızlığına yaz tatilinin ortasıydı ama Rasbach önceden aramış ve yazın bile yapılacak bir sürü işi olduğu anlaşılan okul müdiresi Bayan Beck’ten randevu almıştı.

Jennings arabayı boş park yerinde bıraktı. Okulun taş binası yeşilliklerle çevrili bir kaleyi andırıyordu. Her taraftan zenginlik akıyordu. Rasbach bir sürü lüks arabanın binaya

yanıştığını, içindeki üniformalı ve ayrıcalıklı kızların ön kapıdan indiğini hayal etti. Ama o sırada çim biçme arabasını süren adamın gürültüsü dışında, etrafta çıt çıkmıyordu.

Rasbach ve Jennings alçak merdivenleri çıktılar ve içeri girmek üzere zile bastılar. Cam kapı yüksek bir tıkrıtı çıkararak açıldı, iki dedektif içeri girdiler ve tabelaları takip ederek müdüriyete giden geniş koridorda, ayakkabıları parlak zeminde gıcırdayarak ilerlediler. Rasbach'ın burnuna balmumu ve cila kokusu geliyordu.

“Şahsen okulu hiç özlemiyorum, ya sen?” dedi Jennings.

“Zerre kadar özlemiyorum.”

Müdüriyete geldiklerinde Bayan Beck onları karşıladı. Rasbach onun nispeten genç olduğunu ve kırklı yaşlarını sürdüğünü görünce hayal kırıklığına uğradı. Anne Conti'nin öğrencilik yıllarında St. Mildred's'de çalışmış olması uzak bir ihtimaldi. Ama Rasbach yine de etrafta onu hatırlayan birkaç çalışan olduğunu umuyordu.

Bayan Beck dedektifleri geniş ofisine doğru yönlendirirken, “Size nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu.

Bayan Beck masasının arkasına geçerken, Rasbach ve Jennings de masanın önündeki konforlu sandalyelere oturdular.

“Eski öğrencilerinizden biriyle ilgileniyoruz” dedi Rasbach.

Bayan Beck, “Kiminle?” diye sordu.

“Anne Conti'yle. Ama kendisi burada öğrenciyken adı Anne Dries'miş.”

Bayan Beck duraksadı ve başıyla hafifçe onayladı. “Anlıyorum.”

“Sanırım onun öğrenciliği döneminde burada değildiniz” dedi Rasbach.

“Hayır değildim; korkarım kendisi benim dönemimden önce buradaymış. Zavallı kadın. Onu televizyonda gördüm. Kaç yaşında?”

“Otuz iki” dedi Rasbach. “Anlaşılan anaokulundan on ikinci sınıfa kadar St. Mildred’s’e gitmiş.”

Bayan Beck gülümsedi. “Kızlarımızın çoğu buraya anaokulundan başlarlar ve iyi bir üniversiteye gidene kadar da ayrılmazlar. Harika bir devamlılık oranımız var.”

Rasbach da ona gülümsedi. “Anne’in dosyasına bakmak, mümkünse o buradayken kendisini tanıyan birkaç kişiyle konuşmak istiyoruz.”

Bayan Beck, “Neler yapabileceğimi bir görelim” dedi ve odadan çıktı.

Birkaç dakika sonra elinde sarı bir dosyayla geri döndü. “Dediğiniz gibi, anaokulundan on ikinci sınıfa kadar buradaymış. Mükemmel bir öğrenciymiş. Buradan sonra Cornell’e gitmiş.”

Rasbach dosyaya uzanırken, kadının işinin çoğunlukla halkla ilişkilerden ibaret olduğunu düşündü. Jennings de dosyayı incelemek üzere öne doğru eğildi. Rasbach artık biliyordu ki, Bayan Beck adı kötüye çıkan Conti’nin St. Mildred’s koridorlarını hiç şereflendirmemiş olmasını tercih ederdi.

Bayan Beck masasının ardında huzursuzca kıpırdanırken, Rasbach ile Jennings de sessizce dosyayı incelediler. Dosyada, kusursuz olduğu şüphe götürmeyen karneler dışında fazla bir şey yoktu. En azından herhangi bir şey gözlerine çarpmadı.

“Anne’in eski öğretmenlerinden hâlâ burada çalışanlar var mı?” diye sordu Rasbach.

Bayan Beck düşündü. Sonunda, “Çoğu ayrıldı ama Bayan Bleeker geçen yıl emekli oldu. Dosyaya bakınca, kendisinin ileriki sınıflarda birkaç yıl boyunca Anne’in İngilizce öğretmeni olduğunu gördüm. Onunla konuşabilirsiniz. Oturduğu yer buradan çok uzak değil.” Bayan Beck bir kâğıt parçasına öğretmenin adını ve adresini yazdı.

Rasbach kâğıdı alarak, “Zaman ayırdığınız için teşekkürler” dedi.

Jennings ile birlikte, içi cehennem gibi ısınmış olan arabalarına bindiler. Rasbach, “Hadi gidip Bleeker’ı görelim. Yol üzerinden birer sandviç de alalım” dedi.

Jennings, “Ne bulmayı bekliyorsun?” diye sordu.

“Asla bir şey bekleme, Jennings” dedi Rasbach.

Emekli öğretmenin evine vardıklarında, karşılarında dimdik duran, keskin bakışlı bir kadın buldular. Rasbach onun tam da özel bir kızlar okulundan emekli bir İngilizce öğretmeni gibi görüldüğünü düşündü.

Bayan Bleeker dedektiflerin kimliklerini yakından inceledi, sonra da kapıyı açmadan önce ikisine de alıcı gözle baktı. “İnsan tedbiri elden bırakmamalı” dedi.

Bayan Bleeker onları dar bir koridordan geçirip evin ön taraftaki salonuna alırken, Jennings Rasbach’a bir bakış attı.

Rasbach ve Jennings derhal kapitone döşemeli tekli koltuklarda yerlerini aldılar. Bayan Bleeker da yavaşça karşısındaki kanepeye oturdu. Sehpanın üzerinde bir roman –Trollope’un *Barchester Kuleleri*’nin Penguen Klasikleri tarafından basılan versiyonu– ve yanında da bir iPad duruyordu.

Bayan Bleeker, “Sizin için ne yapabilirim beyler?” diye sordu ve ardından ekledi. “Gerçi sanırım neden burada olduğunuzu biliyorum.”

Rasbach olabildiğince zararsız bir şekilde ona gülümsedi. “Sizce neden buradayız Bayan Bleeker?”

“Anne hakkında konuşmak istiyorsunuz. Onu tanıdım. Haberlerde sürekli ondan bahsediliyor.” Rasbach ve Jennings hızlıca bakıştılar. “Ben onun öğretmeniyken adı Anne Dries’di.”

“Evet” dedi Rasbach, “sizinle Anne hakkında konuşmak istiyoruz.”

“Korkunç bir durum. Televizyonda neler olduğunu izleyince çok üzüldüm.” Bayan Bleeker derin bir şekilde iç geçirdi. “Size eskiden olanlar hakkında ne anlatabileceğimi bilmiyorum çünkü hiçbir şeyden haberim yok. Öğrenmeye çalıştım ama kimse bana bir şey söylemedi.”

Rasbach heyecandan ürperdiğini hissetti. “Neden en baştan başlamıyorsunuz?” dedi sabırla.

Bayan Bleeker başıyla onayladı. “Anne’i severdim. İyi bir İngilizce öğrencisiydi. Yaratıcı değildi ama çalışkandı. Ciddiydi. Oldukça sessizdi. Kafasından neler geçtiğini kestirmek zordu. Bir şeyler çizmeyi severdi. Diğer kızların onunla uğraştıklarını biliyordum. Buna bir son vermeye çalıştım.”

“Onunla nasıl uğraşıyorlardı?”

“Her zamanki şımarık-zengin-kız yöntemleriyle. Zekâdan çok parası olanların yaptığı gibi. Ona şişman olduğunu söylüyorlardı. Tabii ki Anne şişman değildi. Diğer kızlar kemikleri sayılacak kadar zayıflardı. Sağlıksız görünüyorlardı.”

“Bu anlattıklarınız ne zaman oldu?”

“Muhtemelen Anne onuncu ya da on birinci sınıftayken. Üç kız vardı; bulunmaz Hint kumaşı olduklarını zannederlerdi. Okulun en güzel üç kızı birbirlerini bulmuşlar ve başka kimsenin katılamayacağı özel bir kulüp kurmuşlardı.”

“İsimlerini hatırlıyor musunuz?”

“Tabii ki. Debbie Renzetti, Janice Foegle ve Susan Givens.” Rasbach isimleri defterine not etti. “O üçünü hiç unutmuyorum.”

“Peki ne oldu?”

“Bilmiyorum. Bir gün bu üç güzel kız her zamanki gibi Anne’le uğraşıyorlardı; derken bir de baktık ki biri hastaneye yattı ve diğer iki kız da Anne’e oldukça mesafeli durmaya başladılar. Susan birkaç hafta boyunca okula gelmedi. Bisikletten

düştüğü ve şiddetli bir beyin sarsıntısı geçirdiği söylendi.”

Rasbach hafifçe öne eğildi. “Ama siz bu hikâyeye inanmıyorsunuz, öyle değil mi? Sizce aslında neler oldu?”

“Tam olarak bilemiyorum. Çocukların ebeveyniyle kapalı kapılar ardında toplantılar yapıldı. Her şey örtbas edildi. Ama bahse girerim ki Anne bıkip usanmıştı.”

Polis merkezine döndüklerine Rasbach ve Jennings biraz daha araştırma yaptılar ve emekli İngilizce öğretmeninin bahsettiği kızlardan ikisinin, Debbie Renzetti ve Susan Givens’in lise bitince aileleriyle birlikte başka yerlere taşındıklarını öğrendiler. Neyse ki Janice Foegle ise hâlâ şehirde yaşıyordu. Rasbach onu aradığında şansı yine yaver gitti; kadın evdeydi ve o öğleden sonra polis merkezine gelip onlarla konuşmayı kabul etti.

Janice Foegle tam zamanında geldiğinde, Rasbach’ı danışmaya çağırdılar. Rasbach onu karşılamak üzere odasından çıktı. Ne beklediğini bilmiyordu ama yine de Janice Foegle çarpıcı bir kadındı. Rasbach pek çok çocuğun beğenmedikleri dış görünüşlerini kabullenmeye çalıştığı lise yıllarında böyle bir güzelliğe sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu merak etti. Bu durumun Janice’in karakterini nasıl şekillendirdiğini de. Aklına bir an Cynthia Stillwell geldi.

“Bayan Foegle, ben Dedektif Rasbach. Bu da Dedektif Jennings. Geldiğiniz için teşekkürler. Eğer sakıncası yoksa size birkaç soru yönelteceğiz.”

Janice bıkkın bir şekilde suratını astı. “Açıkçası, ben de birilerinin beni aramasını bekliyordum” dedi.

Onu sorgu odalarından birine götürdüler. Kameradan bahsettiklerinde Janice tedirgin oldu ama itiraz etmedi.

Rasbach formaliteleri aradan çıkardıktan sonra lafa girdi. “Anne Conti’yi St. Mildred’s lisesinden tanıyorsunuz değil mi? O zamanlar adı Anne Dries’miş.”

“Evet.” Janice alçak sesle konuşuyordu.

“Nasıl biriydi?”

Janice sanki bu soruya nasıl cevap vereceğinden emin de-
ğilmiş gibi duraksadı. “İyi biriydi.”

“İyi mi?” Rasbach daha fazlasını anlatması için bekledi.

Ansızın Janice’in yüzü buruştu ve ağlamaya başladı. Ras-
bach kâğıt mendil kutusunu usulca ona doğru itti ve konuş-
masını bekledi. “Doğrusunu isterseniz Anne çok iyi bir kızdı
ve ben de cadalozun tekiydim. Ben, Susan ve Debbie korkunç
kızlardık. Şimdi yaptıklarımızdan utanıyorum. Geçmişe ba-
kıyorum da, nasıl biri olduğuma inanamıyorum. Ona çok kö-
tü davranırdık, hem de ortada hiçbir sebep yokken.”

“Nasıl kötü davranırdınız?”

Janice başını çevirdi ve usulca sümküdü. Sonra tavana
baktı ve kendini toparlamaya çalıştı. “Onunla uğraşırdık. Gö-
rünüşüyle ve giysileriyle dalga geçerdik. Ondan, aslında her-
kesten üstün olduğumuzu düşünüyorduk.” Janice Rasbach’a
alaycı bir bakış attı. “On beş yaşındaydık. Tabii bu bir maze-
ret sayılmaz.”

“Peki ne oldu?”

“Bu durum aylarca sürdü ve Anne buna tahammül etti.
Bize karşı her zaman çok iyiydi ve davranışlarımızdan rahat-
sız olmuyormuş gibi yapıyordu ama biz onun acınacak halde
olduğunu düşünüyorduk. Aslında rahatsız olduğu besbelli ol-
duğu halde, sürekli umursamaz davranmasının bir tür güç
göstergesi olduğunu düşünüyordum ama bu fikrimi kendime
saklıyordum.”

Rasbach başıyla onaylayarak devam etmesini teşvik etti.

Janice ellerinin arasındaki kâğıt mendile baktı, sesli bir
şekilde iç geçirdi ve tekrar Rasbach’a baktı. “Bir gün Anne’in
tepesi attı. Üçümüz –Debbie, Susan ve ben– her neden-
se dersler bittikten sonra geç saate kadar okulda kalmıştık.
Kızlar tuvaletindeydik ve Anne içeri girdi. Bizi görünce do-

nup kaldı. Sonra *Selam* deyip belli belirsiz el salladı ve işemek üzere bölmelerden birine girdi. Kabul etmeliyim ki bunu yapmak epey cesaret gerektiriyordu.” Bir an duraksadı, sonra devam etti. “Her neyse, ona bazı şeyler söylemeye başladık.” Yine durdu.

“Ne gibi şeyler?” diye sordu Rasbach.

“Söylemeye utanıyorum. ‘Diyetin nasıl gidiyor? Çünkü kilo almış gibi görünüyorsun’, bunun gibi şeyler işte. Ona karşı çok zalimdik. Anne tuvaletten çıktı ve doğruca Susan’ın üstüne yürüdü. Bunu hiçbirimiz beklemiyorduk. Anne onu boğazından yakalayıp duvara çarptı. Duvar parlak krem rengine boyanmıştı ve Susan kafasını çok kötü bir biçimde çarptı. Büyük bir kan lekesi duvardan aşağıya doğru süzölmeye başladı.” Janice yüzünü buruşturdu; tekrar o okul tuvaletine gidip arkadaşının yere yığıldığını ve duvara bulaşan kan lekesini görmüş gibiydi. “Anne’in onu öldürdüğünü sanmıştım.”

Rasbach, “Devam edin” diyerek onu teşvik etti.

“Debbie ve ben çığlıklar atıyorduk ama Anne’den çıt çıkmıyordu. Debbie kapıya daha yakın olduğu için koşup yardım çağırmaya gitti. Anne ile yalnız kaldığım için dehşete düşmüştüm ama kapıyla aramda duruyordu ve yerimden kıpırdayamayacak kadar korkuyordum. Anne bana bakıyordu ama bakışları donuktu. Sanki orada değildi. Beni görüp görmediğini bile bilmiyordum. Çok korkunçtu. Nihayet öğretmenlerden biri, sonra da müdire geldi. Ambulans çağırdılar.” Janice sustu.

“Polisi arayan oldu mu?”

“Şaka mı yapıyorsunuz?” Janice şaşkınlıkla Rasbach’a baktı. “Özel okullarda işler bu şekilde yürümez. Müdirenin umursadığı tek şey olayı kontrol altına almaktı. Bir şekilde uzlaştıklarını biliyorum. Anne’in annesi ve bizim ebeveynimiz okula geldiler ve her şey... *halloldu*. Böyle olacağını biliyorduk; herkes biliyordu.”

Rasbach usulca, "Peki ambulansı çağrılarının ardından ne oldu?"

"Ambulans geldiğinde Susan'ı bir sedyeye yatırıp araca taşıdılar. Debbie, ben ve diğer öğretmen Susan'ın peşinden gittik. Hem Debbie hem de ben katılarak ağlıyorduk. Müdire Anne'i ofisine götürüp annesinin gelmesini bekledi. Ambulans Susan'ı götürdü; Debbie ile bense diğer öğretmenle birlikte park yerinde ebeveynimizin gelmesini bekledik."

"Başka bir şey hatırlıyor musunuz?" diye sordu Rasbach.

Janice başıyla onayladı. "Müdür Anne'i götürmeden önce Anne gayet normal biriymiş gibi bana baktı ve 'Ne oldu?' dedi."

"Böyle deyince ne düşündünüz?"

"Deli olduğunu düşündüm."

Ön kapının dışındaki postacı, elindekileri kapıdaki zarf gözünden içeriye itmeye çalışıyordu. Anne mutfakta dikilerek kapıya bakıyordu. Kapıyı açıp zarfları postacıdan alabilir ve onun işini kolaylaştırabilirdi ama bunu yapmak istemiyordu. Nefret mektuplarının kendisine gönderildiğini biliyordu. Derken postacı başını kaldırdı ve pencereden Anne'i gördü. Yalnızca bir saniyeliğine göz göze geldiler; sonra postacı gözlerini indirdi ve zarf gözünden daha çok zarf atmaya devam etti. Bir haftadan kısa bir süre önce Anne ve bu postacı sohbet ederlerdi. Ama artık her şey değişmişti. Yere düşen mektuplar kapının dibinde karman çorman bir yığın oluşturmuştu. Postacı büyük ve kalın bir paketi zarf gözünden sokmaya çalışıyordu ama paket bir türlü içeri girmiyordu. Adam paketi yarıya kadar itip arkasını döndü ve bir sonraki eve doğru yürüdü.

Olduğu yerde dikilen Anne, yerdeki yığına ve zarf gözüne sıkışan pakete bakakaldı. Zarf gözü paket yüzünden açık kalmıştı. Anne kapıya kadar gidip paketi çekmeye çalıştı. Şu baloncuklu zarflardan biriydi. Sıkışmıştı ve Anne zarfı bir tür-

l kurtaramıyordu. Kapıyı açması ve zarfı dışarıdan çekmesi gerekecekti. Dışarıda birilerinin olup olmadığını görmek için usulca pencereden dışarıya baktı. Sabahleyin polisler evi terk ederken orada olan muhabirler gitmişlerdi. Anne kapıyı açtı, zarfı sıkıştığı yerden çekip çıkardı, çabucak içeri girdi ve tekrar kapıyı kilitledi.

Düşünmeden paketi açtı.

İçinde nane yeşili bir tulum vardı.

Anne ıglık attı.

Marco onun ıglığını duyunca yatak odasından çıkıp koşarak aşağıya indi. Anne'in n kapıda, ayağının dibinde açılma-mış bir mektup yığınıyla ve elinde bir paketle dikildiğini gördü. Ucu paketten dışarı çıkan yeşil tulumu görebiliyordu.

Anne Marco'ya döndü; yüzü kireç gibiydi. Tuhaf ve boğuk bir ses tonuyla, "Bu az önce postayla geldi" dedi.

Marco Anne'e yaklaştı ve Anne paketi ona uzattı. Nere-deyse dokunmaktan korkarcasına tulumu baktılar. Ya biri şaka yapıyorsa? Ya birisi bebeklerini evde yalnız bırakan korkunç ifte nane yeşili bir tulum göndermenin komik olduğunu düşündüyse?

Marco paketi Anne'in elinden alıp usulca açtı. Tulumu dışarı çıkardı. Cora'nın tulumuna benziyordu. Tulumu çevirdi. n tarafta tavşan işlemesi vardı.

Nefesi kesilen Anne, "Aman Tanrım" dedi ve elleriyle yüzünü kapatıp gözyaşlarına boğuldu.

"Bu onun" dedi Marco kulakları tırmalayan bir sesle. "Bu Cora'nın."

Anne başıyla onayladı ama konuşamadı.

Küçük tulumun içine iliştirilmiş bir not vardı. Küçük puntoyla, daktiloda yazılmıştı.

Bebek iyi. Fidye beş milyon dolar. Polise haber VERMEYİN. Parayı Perşembe günü saat 14.00'te getirin. Polisin kokusunu alırsak bebeği bir daha asla göremezsiniz.

Notun sonunda detaylı bir harita vardı.

Marco, "Onu geri alacağız, Anne!" diye haykırdı.

Anne bayılacakmış gibi hissetti. Çektikleri bunca sıkıntıdan sonra, bu gelişme gerçek olamayacak kadar güzeldi. Tulumu Marco'nun elinden alıp yüzüne götürdü ve kokusunu içine çekti. Bebeğinin kokusunu alabiliyordu. *Onun kokusunu alabiliyordu.* Bu inanılmaz bir histi. Kokusunu tekrar tekrar içine çekti; ta ki dizlerinin bağı çözülene dek.

"Ne diyorlarsa onu yapacağız" dedi Marco.

"Polise haber vermemiz gerekmez mi?"

"Hayır! Polise bir şey söylemeyin demişler. Bu fırsatı riske atamayız. Anlamıyor musun? Polisi bu işe karıştırmak çok riskli. Eğer bunu yazan kişi yakalanacağını düşünürse Cora'yı öldürüp ondan kurtulabilir! Ne diyorsa onu yapmalıyız. Polise haber vermek yok."

Anne başıyla onayladı. Bunu tek başlarına yapmak onu korkutuyordu. Ama Marco haklıydı. Polisler onlar için ne yapmıştı ki? Hiçbir şey. Tek yaptıkları onlardan şüphelenmek olmuştu. Polisler dostları değildi. Cora'yı tek başlarına geri almak zorunda kalacaklardı.

"Beş milyon dolar" dedi Marco gergin bir ses tonuyla. Birden endişeye kapılarak Anne'e baktı. "Sence annenle baban bize bu kadarını verirler mi?"

"Bilmiyorum." Anne endişeyle dudağını ısırıldı. "Vermek zorundalar."

"Fazla vaktimiz yok. İki günümüz var" dedi Marco. "Annen ve babanla konuşmalıyız. Parayı toplamaya başlamaları gerek."

Anne, "Onları ararım" dedi ve mutfaktaki telefona doğru yürüdü.

“Cep telefonunu kullan. Bir de onlara mutlaka polisi bu işe karıştırmayacağımızı söyle. Bunu kimse bilmemeli” dedi Marco.

Anne başıyla onaylayıp cep telefonuna uzandı.

Anne ve Marco salondaki divanda yan yana oturuyorlardı. Anne’in annesi zarif bir şekilde tekli koltuğun kenarına ilişmişti; babasıysa ön taraftaki pencereyle kanepede arasında volta atıp duruyordu. Hepsi onu izliyordu.

Babası duraksayarak, “Gönderilenin doğru kıyafet olduğundan emin misiniz?” dedi tekrar.

“Evet” dedi Anne sertçe. “Neden bana inanmıyorsun?”

“Sadece emin olmamız gerek. Beş milyon dolar çok büyük bir para.” Fevri bir şekilde konuşuyordu. “Gerçekten Cora’yı elinde tutan kişiyle uğraştığımızdan emin olmalıyız. Bu haber bütün gazetelerde yayımlandı. Birileri durumdan çıkar sağlamaya çalışabilir.”

“Bu Cora’nın tulumu” dedi Marco kararlı bir sesle. “Görür görmez anladık.”

Anne sert bir şekilde, “Bize parayı verebilir misiniz yoksa veremez misiniz?” diye sordu. Endişeyle annesine baktı. Tam umutlanmaya başlamışken, her şey mahvolabilirdi. Babası bunu ona nasıl yapardı?

“Tabii ki parayı verebiliriz” dedi annesi, netti.

“Parayı veremeyeceğimizi söylemedim” dedi babası. “Zor olabileceğini söyledim. Ama dağları yerinden oynatmam gerekirse, oynatırım.”

Marco nefretini yüzüne yansıtmamaya çalışarak kayınpederini izledi. Hepsi de paranın büyük bir kısmının Anne’in annesine ait olduğunu biliyorlardı ama kayınpederi paranın hepsi ona aitmiş gibi davranıyordu. Hepsini kendi kazanmış gibi. Tam bir pislikti.

Richard, üstten bir tavırla “İki gün bu parayı toplamak

için yeterince uzun bir süre değil. Bazı yatırımları paraya çevirmemiz gerekecek” dedi .

“Sorun değil” dedi Anne’in annesi. Kızına baktı. “Para için endişelenme Anne.”

Marco, “Bunu gizlice, kimse öğrenmeden yapabilir misiniz?” diye sordu.

Richard Dries sesli bir şekilde nefes verdi ve düşündü. “Avukatımızla konuşup fikir alırız. Bir yolunu buluruz” dedi.

“Tanrı’ya şükür” dedi Anne rahatlayarak.

Richard, “Peki tam olarak ne yapacağız?” diye sordu.

“Notta ne yazıyorsa onu” dedi Marco. “Polise haber vermek yok. Ben parayı alıp verilen adrese gideceğim. Onlara parayı vereceğim; onlar da bana Cora’yı verecekler.”

“Belki ben de seninle gelsem iyi olur; böylece her şeyi yüzüne gözüne bulaştırmazsın” dedi Anne’in babası.

Marco ona apaçık bir kinle baktı. “Olmaz” dedi. “Eğer başka birini görürlerse, işbirliği yapmayabilirler.”

Birbirlerine baktılar. “Çok parası olan benim” dedi Richard.

“Aslında çok parası olan benim” dedi Alice sertçe.

Babasının her şeyi mahvetmesinden korkan Anne, “Baba, *lütfen*” dedi. Bakışları endişeyle annesine doğru kaydı.

“Elimizde Cora’nın hayatta olduğuna dair bir kanıt bile yok” dedi Richard. “Bu bir tuzak da olabilir.”

Richard’ın pencerenin önünde volta atmasını izleyen Marco, “Eğer Cora orada değilse, parayı bırakmam” dedi.

“Bu hiç hoşuma gitmiyor” dedi Richard. “Polise haber vermeliyiz.”

“Hayır!” dedi Marco. İki adam ters ters birbirlerine baktılar. Gözlerini önce kaçırın Richard oldu.

Anne tiz bir sesle, “Başka şansımız var mı sanki?” diye sordu.

“Yine de bu hiç hoşuma gitmiyor” dedi Richard.

Anne'in annesi kocasına keskin bir bakış attı ve "Notta ne yazıyorsa onu yapacağız" dedi.

Anne'in babası kızına baktı. "Affedersin Anne. Haklısın. Başka şansımız yok. Annen ve ben parayı toplamaya başlasak iyi olacak" dedi.

Marco kayınpederiyle kayınvalidesinin Mercedeslerine binip uzaklaşmalarını izledi. Tüm bu karmaşa başladığından beri doğru dürüst bir şeyler yememişti. Kot pantolonu üzerine bol gelmeye başlamıştı.

Richard'ın parayı toplama konusuna direktmesi tam bir rezaletti. Aslında sadece şov yapmıştı. Herkese ne kadar muhteşem bir adam olduğunu göstermesi gerekiyordu. Herkes ne kadar önemli biri olduğunu takdir etmeliydi.

Marco'nun yanında duran Anne, "Bizi yarı yolda bırakmayacaklarını biliyorum" dedi birdenbire.

Nasıl oluyordu da hep yanlış şeyleri söylemeyi başarıyordu? En azından annesiyle babası söz konusu olduğunda. Babasının gerçek yüzünü nasıl görmezdi? Ne kadar hilekâr olduğunu fark edemiyor muydu? Ama Marco suskunluğunu bozmadı.

Anne Marco'nun elini tutarak, "Her şey yoluna girecek" dedi. "Cora'yı geri alacağız. Ve sonra herkes bizim aslında bu olayın kurbanları olduğumuzu görecek." Marco'nun elini sıktı. "Ve sonra da kahrolası polislerin bizden özür dilemelerini sağlayacağız."

"Baban bizi parası sayesinde kurtardığını hiçbir zaman unutmayacak" dedi Marco.

"Olaya bu şekilde bakmaz! Cora'yı kurtarmak olarak bakacak! Eminim! Bunu yüzümüze vurmazlar."

Karısı bazen çok naif oluyordu. Marco onun elini sıktı. "Neden biraz uzanıp dinlenmeye çalışmıyorsun? Ben dışarı çıkacağım" dedi.

“Uyuyabileceğimden şüpheliyim ama denerim. Nereye gidiyorsun?”

“Ofise uğrayıp birkaç şeyi kontrol edeceğim. Oraya... Cora kaçırıldığından beri gitmedim.”

“Tamam.”

Marco kolunu Anne'in omzuna atıp ona sarıldı. “Kızımızı tekrar görmek için sabırsızlanıyorum Anne” diye fısıldadı.

Anne, Marco'nun omzuna dayadığı başını onaylarcasına salladı. Sonra Marco onu bıraktı.

Anne'in yukarıya çıkmasını izledi. Sonra girişteki kâsede duran araba anahtarını aldı ve dışarı çıktı.

Anne'in niyeti biraz uzanmaktı. Gerçi fazlasıyla gergindi; neredeyse çok yakında bebeğini geri alacağını umma cüretini gösterecekti ama yine de her şey ters gidecek diye ödü kopuyordu. Babasının dediği gibi, ellerinde Cora'nın hâlâ hayatta olduğuna dair bir delil yoktu.

Ama Anne Cora'nın öldüğüne inanmayı reddediyordu.

Yeşil tulumu yanında taşıyor, yüzüne yaklaştıırıp bebeğinin kokusunu içine çekiyordu. Onu o kadar özlüyordu ki, fiziksel olarak canı yanıyordu. Göğüsleri acıyordu. Yukarı kattaki koridorda durdu, duvara yaslandı ve yavaşça bebeğın odasının karşısına çöktü. Gözlerini kapatıp tulumu yüzüne dayadığında, Cora'nın hâlâ burada, evin içinde, koridorun hemen karşısında olduğunu varsayabiliyordu. Kısa bir süre boyunca kendini böyle avuttu. Ama sonra gözlerini açtı.

Tulumu onlara her kim gönderdiyse, beş milyon dolar istemişti. Bunu yapan her kimse, küçük kızlarının onlar için beş milyon dolar değerinde olduğunun farkındaydı ve belli ki Anne ile Marco'nun bu parayı bulabileceğini gayet iyi biliyordu.

Belki de bunu az da olsa tanıdıkları biri yapmıştı. Anne yavaşça ayağa kalktı ve yatak odalarına giderken duraksadı.

Belki de bunu gayet iyi tanıdıkları, parayı temin edebileceklerini bilen biri yapmıştı.

Her şey bittiğinde, Cora'yı geri aldıklarında, hayatını çocuğuna ve onu kaçıran kişiyi bulmaya adayacaktı. Belki de tanıdıkları insanlara baktığında, bebeklerini onların alıp almadıklarını ya da bunu kimin yaptığını bilip bilmediklerini merak etmekten hiç vazgeçmeyecekti.

Birdenbire tulumu muhtemelen bu şekilde elinde gezdirmemesi gerektiğini fark etti. Eğer her şey ters giderse, Cora'yı geri alamazlarsa, tulumu ve notu masumiyetlerinin kanıtı olarak polise vermek zorunda kalabilirlerdi. Elbette polis bundan sonra onlardan şüphelenemezdi. Ama bu sayede ortaya çıkabilecek herhangi bir delil muhtemelen Anne tulum dokunduğu, kokusunu içine çektiği ve gözyaşlarını onunla sildiği için zarar görmüştü. Anne tulumu yatak odasındaki şifoniyerin üzerine koyup eliyle düzeltti. Oracıkta terk edilmiş gibi duruşuna baktı. Tulumu ve üzerine iliştirilen talimatlar notunu orada bıraktı. Hata yapmayı göze alamazlardı.

Cora'nın kaçırıldığı gece yarısından beri ilk defa evde yalnız kaldığını fark etti. Keşke zamanda geriye gidebilseydi. Son birkaç güne karmaşa, korku, keder, dehşet, umutsuzluk ve de ihanet damgasını vurmuştu. Polislere Marco'ya güvendiğini söylemişti fakat bu yalandı. Cynthia konusunda ona güvenmiyordu. Ondandır gizlediği başka sırları olabileceğini düşünüyordu. Ne de olsa, Anne de ondan bazı sırlar gizliyordu.

Anne kendi şifoniyerinden Marco'nunkine doğru yürüdü ve üst çekmeceyi açtı. Amaçsızca onun çoraplarını ve iç çamaşırlarını karıştırdı. Üst çekmeceyi aramayı bitirdiğinde ikinciye açtı. Ne aradığını bilmiyordu ama bulduğu zaman anlayacaktı.

Marco Audi'ye binip hareket etti. Ama ofise gitmiyordu. En yakın çıkışa sapıp şehir dışına çıktı. Trafikte zikzaklar çizerek ilerliyordu; Audi hareketlerine derhal cevap veriyordu. Yaklaşık yirmi dakika sonra daha dar bir yola saptı. Çok geçmeden, oldukça ücra bir göle çıkan tanıdık bir toprak yola girdi.

Gölün önündeki çakıltaşlı park yerine saptı. Burada kimse'nin kullandığını görmediği eski ve yıpranmış piknik masalarının bulunduğu taşlı bir plaj vardı. Uzun bir iskele gölün içine doğru uzanıyordu ama artık kimse teknesiyle buradan açılmıyordu. Marco yıllardır buraya gelirdi. Ne zaman dönüşmesi gerekse, kendini buraya atardı.

Arabayı bir ağacın gölgesine park edip dışarı çıktı. Hava sıcak ve güneşliydi ama göl tarafından gelen bir esinti vardı. Marco arabanın kaputuna oturup göle baktı. Burada başka kimsecikler yoktu; etraf terk edilmiş gibiydi.

Marco kendi kendine her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Cora iyiydi; iyi olmak zorundaydı. Anne'in annesi ve babası parayı bulacaklardı. Kayınpederi kahraman ya da önemli şahsiyet olma fırsatını asla kaçırmazdı; bu ona küçük bir servete mal olsa dahi. Özellikle de parasıyla kurtardığı kişi Marco ise. *Bu parayı özleyeceklerini bile sanmam*, diye düşündü Marco.

Göl havasını derince içine çekip nefesini vererek kendini sakinleştirmeye çalıştı. Ölü balık kokusu aldı ama bunu sorun etmedi. Ciğerlerine hava doldurmalıydı. Son birkaç gün adeta cehennem hayatı yaşamıştı. Marco o kadar dayanıklı değildi. Sinirleri harap olmuştu.

Şimdi bazı şüpheleri vardı ama hepsine değecekti. Cora'yı geri alınca ve para eline geçince, her şey yoluna girecekti. Kızlarına kavuşacaklardı. Ve Marco'nun işlerini tekrar yoluna koymak için kullanacağı iki buçuk milyon doları olacaktı. Kayınpederi üzerinden para kazanma düşüncesi gülümsemesine neden oldu. O pislikten nefret ediyordu.

Bu parayla nakit akışı sorunlarını çözerek işini ilerletebilecekti. Paranın gizli ve anonim bir yatırımcı tarafından, Bermuda üzerinden işe aktarılması gerekecekti. Bunu hiç kimse bilmeyecekti. Suç ortağı Bruce Neeland paranın yarısını alıp kayıplara karışacak ve çenesini kapalı tutacaktı.

Marco az kalsın vazgeçecekti. Bakıcı son anda arayıp gelemeyeceğini söylediğinde paniğe kapılmıştı. Neredeyse bütün planı iptal edecekti. Katerina'nın bakıcılık yaparken kulaklıkları takılı halde uyuyup kaldığını biliyordu. İki kez gece yarısından önce eve gelip, onu salondaki kanepede uyurken ölüme korkutmuşlardı. Katerina'yı uyandırmak da o kadar kolay değildi. Anne bundan hoşlanmıyordu. Katerina'nın çok iyi bir bebek bakıcısı olmadığını düşünüyordu ama semtlerinde bu kadar çok küçük çocuk varken, bakıcı bulmak bile zordu.

Plana göre Marco saat on iki buçukta sigara içmek üzere dışarı çıkacaktı, sessizce eve girecekti, uykusundaki bebeği kucaklayacaktı ve Katerina sızmışken arka kapıdan sıvışacaktı. Eğer Katerina uyanır da onu görürse yan evde oldukları için bebeği kontrol etmeye geldiğini, bebeği dışarı çıkarıldığını görecekti olursa da Cora'yı komşularına göstermek üzere birkaç dakikalığına yan eve götürüleceğini söyleyecekti. Her iki durumda da işi yarım bırakacaktı.

Eğer başarmış olsaydı, bu hikâye bakıcısı aşağı kattayken odasından kaçırılan bir çocuğu konu alırdı.

Ama bebek bakıcısı gelmekten vazgeçmişti. Marco çaresiz kalınca bir bahane uydurmak zorunda kalmıştı. Anne, Cora'yı her yarım saatte bir kontrol etme şartıyla evde bırakmaya ikna olmuştu. Bebek telsizinin kamerası hâlâ çalışıyor olsaydı planı uygulaması mümkün olmazdı ama sadece ses özelliği devredeyken, sorun çıkmayacağını düşünmüştü. Bebeği evde yalnız bırakmanın kendisini ve Anne'yi kötü birer ebeveyn gibi göstereceğini biliyordu ama yine de bu planın işe yarayacağını sanmıştı.

Eğer Cora'nın herhangi bir şekilde risk altında olacağını hissetseydi, bunu asla yapmazdı. Söz konusu paranın tutarı ne olursa olsun.

Son birkaç gündür kızını görememek, onu kucaklayamamak, başının tepesini öpememek, tenini koklayamamak, arayıp iyi olduğundan emin olamamak Marco'ya fazlasıyla zor gelmişti.

Ve ne haltlar döndüğünü bilememek de...

Marco kendine bir kez daha Cora'nın iyi olduğunu söyledi. Sadece sabretmesi gerekiyordu. Yakında her şey bitecekti. Hem Cora'yı hem de parayı alacaklardı. Özellikle de Anne'in ne kadar zorlandığını gördükçe pişman oluyordu ama Cora'ya kavuşunca çok mutlu olacağını ve kendine biraz çekidüzen vereceğini düşünüyordu. Son birkaç ay berbat geçmişti; hem kendi maddi sorunlarıyla boğuşmuştu hem de karısının hızla kendi dünyasına çekilerek ondan uzaklaşmasını izlemişti.

Her şey tahmininden çok daha zor olmuştu. Bruce Neeland ilk on iki saat içinde aramayınca, Marco çılgına dönmüştü. İlk temasın on iki saati geçmeden kurulacağı konusunda anlaşmışlardı. Marco cumartesi öğleden sonra da Bruce'tan haber alamayınca, Bruce'un cesaretini kaybetmesinden kork-

muştı. Vaka çok fazla ilgi çekmişti. Daha da kötüsü, Bruce Marco'nun acil durumda arayacağı cep telefonuna cevap vermiyordu. Ve Marco'nun ona ulaşmak için başka yolu yoktu.

Marco bebeğini plana uymayan ve ulaşamadığı bir suç ortağına teslim etmişti. Üzüntüden aklını kaçırmak üzereydi. *Tabii ki Bruce Cora'ya zarar vermezdi, öyle değil mi?*

Marco her şeyi polise itiraf etmeyi ve onlara Bruce Neeland'dan bahsetmeyi düşünmüş, onun ve Cora'nın izini süreceklerini ummuştu. Ama sonra Cora'yı büyük bir riske atacağını düşünmüş ve sabretmişti.

Derken tulum postayla gelmişti. Tulumu aldıklarında, Marco inanılmaz rahatlamıştı. Bruce'un izlenmesi mümkün olmayan kontrollü telefonla bile, evi aramaya cesaret edemediğini düşünmüştü. Herhalde polisler yüzünden korkmuş ve başka bir yol bulmuştu.

Aradan iki gün daha geçince her şey sona erecekti. Marco parayı daha önce birlikte seçtikleri buluşma noktasına götürüp Cora'yı geri alacaktı. Ve her şey *gerçekten* bittiğinde polisi arayıp durumu bildirecekti. Onlara Bruce'un ve kullandığı arabanın düzmece bir tarifini verecekti.

Hızlıca birkaç milyon dolar kazanmanın daha kolay bir yolu vardysa bile, Marco bunu bulamamıştı. Tanrı biliyordu ya, gerçekten denemişti.

Anne'in anne ve babası perşembe sabahı parayla birlikte çıkıp geldiler. Yanlarında tomarlar dolusu yüzlükler vardı. Beş milyon dolar değerinde işaretsiz banknotlar... Bankalar paranın tamamını sayabilmek için makineler kullanmışlardı. Alice ve Richard parayı bu kadar kısa sürede toplamak için uğraşmak zorunda kalmışlar ve zorlanmışlardı. Richard Anne ve Marco anlasınlar diye bunu özellikle belirtti. Para şaşılacak kadar çok yer kaplıyordu. Richard banknotları üç adet büyük spor çantasına doldurmuştu.

Marco karısını endişeyle izliyordu. Anne ve annesi kanepede yan yana oturuyorlardı; Anne Alice'in koruyucu kanadı altına sığınmıştı. Anne ufak tefek ve savunmasız görünüyordu. Marco ise Anne'in güçlü olmasını istiyordu. Onun güçlü olmasına ihtiyacı vardı.

Kendine Anne'in inanılmaz bir baskı altında olduğunu hatırlattı. Hatta belki de kendisinden çok daha fazla... Marco neredeyse stresten çatlamak üzereydi; üstelik o neler olduğunu biliyordu. Anne ise bilmiyordu. Cora'yı o gün geri alacaklarından habersizdi; sade buna dair bir umut besliyordu. Marco ise gelecek iki ya da üç saat içinde Cora'nın evlerine dönmüş olacağını biliyordu. Yakında tüm bunlar sona erecekti.

Bruce Marco'nun payını planladıkları gibi, denizaşırı bir bankaya yatıracaktı. Bir daha birbirleriyle asla temas kurmayacaklardı. İkisini birbirine bağlayan hiçbir şey olmayacaktı. Marco temize çıkacaktı. Hem bebeğini geri alacaktı; hem de ihtiyacı olan parayı.

Anne birdenbire annesinin kolunu silkeleyip ayağa kalktı. "Ben de seninle gelmek istiyorum" dedi.

Marco irkilerek ona baktı. Gözleri buğuluydu; tüm vücudu titriyordu. Ona öyle tuhaf bir şekilde bakıyordu ki, Marco sadece bir an için onun her şeyi çözüp çözmediğini merak etti. Bu imkânsızdı.

"Hayır Anne" dedi. "Yalnız gideceğim." Kararlı bir şekilde ekledi. "Bunu daha önce konuşmuştuk. Şimdi planı değiştiremeyiz." Anne'in geride durması gerekiyordu.

"Arabada bekleyebilirim" dedi Anne. Marco ona sıkıca sarıldı ve kulağına fısıldayarak, "Şşşttt... her şey yoluna girecek. Cora ile birlikte geri döneceğim, söz veriyorum" dedi.

"Söz veremezsin! Veremezsin!" dedi Anne. Sesi yükselerek tizleşti. Marco, Alice ve Richard endişeyle ona baktılar.

Marco karısı sakinleşene dek ona sarıldı ve Anne'in annesiyle babası ilk kez onun bir koca gibi davranmasına izin ver-

diler. Sonunda Marco Anne’i bıraktı, gözlerinin içine baktı ve “Anne, artık gitmem gerek. Oraya varmam yaklaşık bir saat sürecek. Cora’yı geri alır almaz seni cep telefonumdan ararım, tamam mı?” dedi.

Gerginliği yüzünden okunan Anne, daha sakin bir şekilde başıyla onayladı.

Richard Marco ile birlikte paraları garajda duran arabaya yüklemeye gitti. Çantaları arka kapıdan dışarı çıkardılar, Marco’nun Audi’sinin bagajına koydular ve kapağı kilitlediler.

Gergin görünen Richard, “İyi şanslar” dedi. “Bebeği alana kadar parayı verme. Elimizdeki tek koz para” diye ekledi.

Marco başıyla onaylayıp arabaya bindi. Başını kaldırıp Richard’a baktı ve “Unutma; benden haber alana kadar polisi aramak yok” dedi.

“Anlaşıldı.”

Marco Richard’a güvenmiyordu. Gider gitmez polisi aramasından korkuyordu. Anne’e gözünü hiçbir zaman Richard’dan ayırmamasını söylemiş –az önce kulağına fısıldayıp bir hatırlatma yapmıştı– ve Cora’yı geri aldığını duyana kadar polisi aramasına izin vermemesini tembih etmişti. Marco Anne’i aradığında, Bruce çoktan gitmiş olacaktı. Ama Marco yine de endişeliydi. Anne kendinde değil gibiydi; ona güvenemiyordu. Richard mutfağa gidip cep telefonundan polisi arayacak olsa, Anne’in ruhu bile duymazdı. Veya evden ayrılmasının ardından Richard’ın Anne’in gözü önünde polisi arayabileceğini düşünerek huzursuzlandı. O zaman Anne onu durduramazdı.

Marco arabayı garajdan çıkarıp yola indi ve buluşma noktasına varmak için uzun bir yolculuğa başladı. Otoyol rampasına yaklaşırken buz kesti.

Ne kadar da aptalca davranmıştı...

Richard çoktan polise bu takastan bahsetmiş olabilirdi. Belki de polisler her şeyi izliyorlardı. Anne ve kendisi dışında

herkes rol yapıyor olabilirdi. Acaba Alice buna izin verir miydi? Peki Richard böyle bir şey yapsa ona söyler miydi?

Marco direksiyonun ardında terlemeye başladı. Düşünmeye çalışırken kalbi küt küt atıyordu. Richard polise haber vermeleri gerektiği konusunda diretmişti. Ama ona karşı gelmişlerdi. Richard hayatı boyunca ne zaman kendine karşı gelmesine izin vermişti ki? Richard da Cora'yı geri almak istiyordu ama yaş tahtaya basacak bir adam değildi. Parasını da geri alabilmeyi isterdi. Marco'nun midesi bulanmaya başladı.

Ne yapmalıydı? Bruce'u arayamazdı. Bruce cep telefonuna cevap vermediğine göre böyle bir şansı yoktu. Şu anda muhtemelen Bruce'u doğruca bir tuzağın içine doğru çekiyordu. Marco otoyola çıktığında, gömleği çoktan sırtına yapışmıştı.

Direksiyonu sımsıkı tutmaktan eklemeleri beyazlaşan Marco, yolda giderken derin nefesler alarak kendini sakinleştirmeye çalıştı.

Şansını deneyebilir ve planladığı gibi takası yapmaya gidebilirdi. Belki de Richard polise bir şey söylememiştir. Cora terk edilmiş garajda, bir çocuk araba koltuğunda oturuyor olacaktı. Marco Cora'yı alacak, parayı bırakacak ve kaçıp gidecekti.

Ama ya Richard polise haber verdiyse ne olacaktı? O zaman Marco Cora'yı alır almaz parayı bırakıp tüyecekti; Bruce parayı almaya gelecekti ve polisler onu yakalayacaktı. Peki ya Bruce konuşursa? Marco çok uzun bir süre hapiste kalabilirdi.

Marco planı iptal edebilirdi. Geri dönebilir ve takas yerinde boy göstermeden, Bruce'un posta yoluyla başka bir mesaj göndermesini umabilirdi. Ama bunu polise nasıl açıklayacaktı? Nasıl olur da kaçırılan bebeğini planladığı şekilde teslim almaya gitmezdi? Arabasıyla ilgili bir arıza yaşarsa takas yerine gecikebilir ve teslim saatini kaçırabilirdi. Sonra, Bruce kendisiyle tekrar temas kurarsa Marco bir deneme daha yapabilir ve detayları Richard'dan gizleyebilirdi. Ama Richard bu arada Marco'nun bunca parayı elinde tutmasına hayatta izin vermezdi. Kahretsin. Kayınpederinin haberi olmadan

hiçbir şey yapamazdı çünkü Alice Richard'ın parayı kontrol etmesine izin veriyordu.

Hayır, Cora'yı bugün geri almalıydı. Gidip onu getirmeliydi. Ne olursa olsun, bu işin daha fazla uzamasına izin veremezdi.

Zihninde düşünceler uçuşurken, yarım saat geçip gitmişti bile. Marco yolu yarılarmıştı. Bir karar vermek zorundaydı. Saatini kontrol etti ve bir sonraki çıkışa sapıp otoyoldan çıktı. Arabayı yolun kenarına çekti, dörtlüleri yaktı ve elleri titreyerek cep telefonuna uzandı. Anne'i cep telefonundan aradı.

Anne derhal cevap verdi. "Onu aldın mı?" diye sordu heyecanlı.

"Hayır almadım, daha zamanı gelmedi" dedi Marco. "Babanın polise bundan bahsedip bahsetmediğini sormak istemiştım."

"Babam böyle bir şey yapmaz" dedi Anne.

"Ona sorar mısın?"

Marco arka planda birtakım sesler duydu ve sonra Anne telefonu tekrar kulağına yaklaştırdı. "Kimseye söylememiş. Polise de. Neden ki?"

Marco Richard'a inanmalı mıydı? "Telefonu babana verir misin?" dedi.

Cep telefonunu alan Richard, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Sana güvenebilmem gerek" dedi Marco. "Polise haber vermediğini bilmem gerek."

"Vermedim. Vermeyeceğimi söylemişim."

"Bana doğruyu söyle. Eğer polisler beni izliyorlarsa takas yerine gitmem. Adamın bir tuzak kokusu alıp Cora'yı öldürmesini riske atamam."

"Yemin ederim ki onlara bir şey söylemedim. Tanrı aşkına, sadece gidip Cora'yı getir!" Richard da en az Marco kadar panik halindeymiş gibi konuşuyordu.

Marco telefonu kapatıp yola devam etti.

Richard Dries kızının salonunda volta atarken, kalbi göğüs kafesini delecekmiş gibi çarpıyordu. Kanepede birbirlerine sokulan karısıyla kızına baktı ve hızlıca bakışlarını kaçırdı. Çok gergindi ve damadı onu büyük bir hayal kırıklığına uğratmıştı.

Zaten Marco'yu hiçbir zaman sevmemişti. Tanrı aşkına, Marco nasıl olurdu da buluşmaya gitmemeyi *düşünebilirdi?* Her şeyi mahvedebilirdi! Richard karısıyla kızına bir kez daha endişeyle bakıp volta atmaya devam etti.

En azından, Marco'nun neden polisi aramış olabileceğini düşündüğünü anlayabiliyordu. Marco baştan beri polislerle haber vermeme konusunda diretirken, Richard ona karşı tavır almıştı. Polislere takastan bahsetmeleri gerektiğini savunmuş ama sözünü geçirememişti. Richard onlara beş milyon doların kendileri için bile büyük bir para olduğunu söylemişti. Cora'nın hâlâ hayatta olduğuna ikna olmadığını da... Ama aynı zamanda polise haber vermeyeceğini de söylemişti ve sözünde durmuştu. Marco'nun son anda ondan şüphe etmesini ve takasa gitmeyerek her şeyi riske atmaya düşünmesini beklemiyordu.

Takasa gitse iyi ederdi. Durum o kadar riskliydi ki, Marco'nun cesaretini yitirmemesi gerekiyordu.

Marco yarım saat sonra belirlenen takas noktasına vardı. Buraya varmak için şehirden çıkıp otoyol üzerinden yarım saatlik yol gitmek, ardından kuzeybatı yönünde daha küçük bir otoyola sapmak ve sonra da ıssız bir kırsal yolda yaklaşık bir yarım saat daha ilerlemek gerekiyordu. Marco ve Bruce buluşma yeri olarak uzun bir tali yolun sonunda yer alan ve eski bir garajı bulunan terk edilmiş bir çiftliği seçmişlerdi. Marco garajın önüne yanaşıp arabayı park etti. Garaj kapısı kapalıydı. Etraf terk edilmiş gibi görünüyordu ama Bruce yakınlarda bir yerlerde onu izliyor olmalıydı.

Cora'nın garajda olması gerekiyordu. Marco sersemlemiş gibiydi; bu kâbus neredeyse sona ermişti.

Marco arabadan indi. Parayı bagajda bıraktı ve garaj kapısına doğru yürüdü. Kapı kolunu kavradı. Yerinden oynayan kola kuvvetlice asıldı. Kapı büyük bir gıcırtila açıldı. İçerisi loştu; özellikle de gözleri dışarıdaki parlak güneş ışığına alıştığı için. Marco kulak kesildi. Hiçbir şey duymadı. Belki de Cora uyuyordu. Sonra en dip köşede, toprak zeminde duran ve üzerinde beyaz bir örtü bulunan bir çocuk araba koltuğu gördü. Cora'nın örtüsünü hemen tanıdı. Hızla araba koltuğunun yanına gitti, yere eğildi ve örtüyü açtı.

Koltuk boştu. Marco dehşet içinde ayağa kalktı ve geriye doğru sendeledi. Nefesi kesilmiş gibi hissetti. Araba koltuğu ve örtü buradaydı ama Cora yoktu. Bu kötü bir şaka filan mıydı? Yoksa aldatmaca mıydı? Marco'nun kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, kulakları zonkluyordu. Arkasında bir ses duyup o tarafa döndü ama yeterince hızlı değildi. Başında keskin bir acı hissetti ve olanca ağırlığıyla garajın zeminine düştü.

Birkaç dakika sonra –aradan kaç dakika geçtiğini bilmiyordu– kendine geldiğinde yavaşça dizlerinin ve ellerinin üzerinde durdu, sonra da ayağa kalktı. Yalpalıyordu, sersem gibiydi ve başı acıyla zonkluyordu. Sendeleyerek dışarı çıktı. Arabası hâlâ orada, garajın önündeydi ve bagaj kapağı açıktı. Marco tökezleyerek bagajın içine bakmaya gitti. Para –beş milyon dolar– yoktu. Tabii ya. Marco boş bir araba koltuğu ve Cora'nın örtüsüyle birlikte geride kalmıştı. Cora'nın kendisi ortalarda yoktu. Marco'nun cep telefonu arabada, ön koltuktaydı ama Anne'i aramaya cesaret edemedi.

Polisi aramalıydı ama bunu da yapmak istemiyordu. Aptalın tekiydi. Acıyla feryat ederek yere yığıldı.

Anne büyük bir sabırsızlıkla bekliyordu. Annesini üzerinden itti ve tedirgin bir biçimde ellerini ovuşturdu. Neler

oluyordu? Bu kadar uzun süren neydi? Yirmi dakika önce Marco'dan haber almış olmaları gerekiyordu. Bir şeyler ters gitmiş olmalıydı.

Anne'in annesi ve babası da huzursuzdu. Richard, "Ne halt ediyor bu?" diye homurdandı. "Eğer polisleri peşinden göndereceğimden korktuğu için Cora'yı almaya gitmediyse, onu kendi ellerimle boğarım."

"Acaba cep telefonunu arasak mı?" diye sordu Anne.

"Bilmiyorum" dedi Richard. "Birkaç dakika daha bekleyelim."

Beş dakika sonra artık hiçbiri bu belirsizliğe dayanamaz hale gelmişti. "Onu arayacağım" dedi Anne. "Yarım saat önce Cora'yı alması gerekiyordu. Ya bir şeyler ters gittiyse? Eğer imkânı olsaydı arardı. Ya onu öldürdülerse?! Mutlaka korkunç bir şey oldu!"

Anne'in annesi ayağa fırlayıp kollarını kızına dolamaya çalıştı ama Anne onu kuvvetle ittirdi. "Onu arıyorum" dedi ve hızlı arama mönüsünden Marco'nun numarasını seçti.

Marco'nun cep telefonu uzun uzun çaldı ve sesli mesaja düştü. Anne o kadar afallamıştı ki, bomboş karşıya bakmak dışında bir şey yapamadı. "Cevap vermiyor" dedi. Bütün vücudu titriyordu.

Paniğe kapılmış gibi görünen Richard, "Artık polisi aramamız gerek" dedi. "Marco'nun ne dediği önemli değil. Başı dertte olabilir." Kendi cep telefonunu çıkarıp kişiler listesinden Dedektif Rasbach'ı aradı.

Rasbach ikinci çalışta telefonu açtı. "Ben Rasbach" dedi.

"Ben Richard Dries. Damadım torunumu kaçırانlarla takas yapmaya gitti. Bizi en az yarım saat önce araması gerekiyordu. Cep telefonuna cevap vermiyor. Bir terslik olmasından korkuyoruz."

"Tanrım, neden bundan haberimiz olmadı?" dedi Rasbach. "Her neyse. Bana detayları verin." Richard onu hızlıca bilgi-

lendirdi ve takasın yapılacağı yeri tarif etti. Orijinal fidye notunu saklamışlardı. Marco ona rehberlik etmesi için notun fotokopisini almıştı.

“Yola çıkıyorum. Bu arada yerel polis birliklerinin acilen oraya gitmesini sağlayacağız” dedi Rasbach. “Haberleşiriz.” Sonra telefonu kapattı.

“Polisler yola çıkıyorlar” dedi Anne’in babası. “Yapabileceğimiz tek şey beklemek.”

“Ben bekleyemem. Bizi sen götüreceksin, kendi arabanla” dedi Anne.

Polis arabası yanına yanaştığında, Marco hâlâ Audi’nin ön lastiklerinden birinin dibine yığılmış halde, toprak zeminde oturuyordu. Başını bile kaldırmadı. Artık her şey bitmişti. Cora ölmüş olmalıydı. Aldatılmıştı. Cora her kimin elindeyse para da o kişideydi; artık onu yaşatmalarının bir anlamı kalmamıştı.

Nasıl bu kadar aptal olabilmişti? Neden Bruce Neeland’a güvenmişti? Şu anda ona neden güvendiğini hatırlayamıyordu; zihni keder ve korku yüzünden kendini kapatmıştı. İtiraf etmekten başka çaresi yoktu. Anne ondan nefret edecekti. Marco o kadar üzgündü ki. Cora için, Anne için, onlara yaptıkları için. Dünyada en çok sevdiği iki kişiye yaptıkları için...

Açgözlülük etmişti. Kendini Anne’in anne ve babasının parasını almanın çalmak olmadığına inandırmıştı; nasılsa para sonunda Anne’e miras kalacaktı ama şu anda bir kısmına ihtiyaçları vardı. Kimsenin incinmesi gerekmiyordu. Bruce ile birlikte bunu planladıklarında, Cora’nın cidden tehlike altında olabileceği hiç aklına gelmemişti. Bu suçun bir kurbanı olmamalıydı.

Ama Cora sırra kadem basmıştı. Marco Bruce’un ona ne yaptığını bilmiyordu. Cora’yı nasıl bulacağını da...

İki üniformalı polis memuru yavaşça arabadan indiler. Marco'nun Audi'ye yaslanarak yığıldığı yere doğru yürüdüler.

Memurlardan biri, "Marco Conti?" diye seslendi.

Marco cevap vermedi.

"Yalnız mısınız?"

Marco memuru duymazdan geldi. Polis telsizini ağzına yaklaştırırken, ortağı Marco'nun yanına çömeldi. "Yaralı mısınız?" diye sordu.

Ama Marco şoka girmişti. Hiçbir şey söylemedi. Ağlamış olduğu anlaşılıyordu. Yanında dikilen polis memuru telsizini kaldırdı, silahını çekti ve en kötüsünden korkarak garaja girdi. Çocuk araba koltuğunu ve hemen önüne, toprağa fırlatılan beyaz örtüyü gördü ama bebek ortalarda yoktu. Çabucak dışarı çıktı.

Marco hâlâ konuşmuyordu.

Çok geçmeden ışıkları yanıp sönen başka polis arabaları da olay yerine yanaştı. Bir ambulans geldi ve sağlık görevlileri Marco'ya şok tedavisi uygulamaya başladılar.

Kısa bir süre sonra, Dedektif Rasbach'ın arabası çiftliğe uzanan tali yolun sonunda durdu. Rasbach telaş içinde arabadan inip yetkili memurla konuştu. "Ne oldu?" diye sordu.

"Tam olarak bilmiyoruz. Adam konuşmuyor. Garajda boş bir çocuk araba koltuğu var ama ortada bebek filan yok. Bagaj da açık ve içi boş."

Rasbach etrafına göz attı ve "Yüce Tanrım" diye mırıldandı. Diğer polis memurunun peşinden garaja girdi, araba koltuğuyla yerdeki küçük örtüyü gördü. İlk tepkisi, dışarıda yerde oturan adam için derin bir üzüntü duymak oldu; adam suçlu olsun ya da olmasın. Belli ki Marco çocuğunu geri almayı bekliyordu. Eğer bu adam suçluysa, bir amatördü. Rasbach dışarıya, güneş ışığına çıkıp çömeldi ve Marco'nun yüzüne bakmaya çalıştı. Ama Marco onunla göz göze gelmiyordu.

"Marco" dedi Rasbach telaşla. "Ne oldu?"

Ama Marco ona bakmıyordu bile.

Zaten Rasbach'ın neler olduğuna dair oldukça net bir fikri vardı. Görünüşe göre Marco arabasından inmiş, bebeğini teslim almayı umarak garaja girmiş ve bebeği ona vermek gibi bir niyeti olmayan çocuk hırsızı onu etkisiz hale getirip parayı almış ve Marco'yu kederiyle baş başa bırakmıştı.

Bebek muhtemelen ölmüştü.

Rasbach ayağa kalktı, cep telefonunu çıkardı ve istemeyerek Anne'in cep numarasını çevirdi. "Üzgünüm" dedi. "Kocanız iyi ama bebek burada değil."

Rasbach hattın diğer ucunda nefesi kesilen Anne'in hıçkırlara boğulduğunu duydu. "Bizimle polis merkezinde buluşun" dedi.

Bazen işinden nefret ediyordu.

Marco polis merkezindeydi; daha önce bulunduğu sorgu odasında, aynı sandalyede oturuyordu. Rasbach da karşısına oturmuştu, Jennings de yanı başındaydı; tıpkı birkaç gün önce ifadesini verirken olduğu gibi. Kamera geçen seferki gibi görüşmeyi kaydediyordu.

Basın bir şekilde başarısızlıkla sonuçlanan takasın haberi almıştı. Marco'yu merkeze getirdiklerinde, dışarıda bekleyen bir yığın muhabir vardı. Flaşlar patladı ve Marco'nun yüzüne mikrofonlar uzandı.

Ona kelepçe takmamışlardı. Marco buna şaşırılmıştı çünkü kendi içinde çoktan suçunu itiraf etmişti. Kendini o kadar suçlu hissediyordu ki, bunu nasıl göremediklerini anlamıyordu. Ona kelepçe takmamalarının sadece bir jest olduğunu ya da buna gerek göremediklerini sanıyordu. Ne de olsa, içinde en ufak bir mücadele gücü bile kalmamıştı. O yenik bir adamdı. Kaçmayacaktı. Nereye gidebilirdi ki? Nereye giderse gitsin, suçluluk duygusunu ve kederini de yanında götürecekti.

Marco'yu sorgu odasına götürmeden önce, Anne'i görmesine izin vermişlerdi. Anne ve annesiyle babası çoktan polis merkezine varmışlardı. Marco Anne'i görünce fena halde sarsılmıştı. Yüzünden bütün umudunu yitirdiği anlaşılıyordu. Anne Marco'yu görünce kollarını onun boynuna dolamış

ve yüzünü boynuna gömüp ağlamıştı; sanki dünya üzerinde geriye kalan tek dayanağı, tek varlığı oymuş gibi. Ağlayarak birbirlerine sarılmışlardı. Mahvolmuş haldeki bu iki insandan biri yalancıydı.

Marco'yu ifadesini almak üzere sorgu odasına götürmüşlerdi.

Rasbach, "Üzgünüm" diye lafa girmişti. Gerçekten de üzgündü.

Marco hiç hali olmamasına rağmen başını kaldırmıştı.

"Araba koltuğu ve örtü üzerinde testler yapılması için adli tıbbaya gönderildi. Belki de yararlı bir şeyler buluruz."

Sandalyesine yığılmış halde oturan Marco sessizliğini korudu.

Rasbach öne eğildi. "Marco, neden bize neler olduğunu anlatmıyorsun?"

Marco gözlerini her zaman sinirine dokunan dedektife çevirdi. Ona bakarken, itiraf etme isteğinin yitip gittiğini fark etti. Sırtını dikleştirdi. "Parayı getirdim. Cora orada yoktu. Garaja girdiğimde birisi bana saldırdı ve bagajdaki parayı aldı" dedi.

Bu odada sorguya çekilmek, bir kedi-fare oyunu oynadıklarını hissetmek, Marco'nun zihnini açmıştı. İşlerin fena halde sarpa sardığı bir saat kadar öncesine göre çok daha net düşünebiliyordu. Adrenalin vücuduna yayılıyordu. Birdenbire kurtulma içgüdüğü tetiklenmişti. Doğruyu söylediği takdirde sadece kendisini değil, Anne'i de mahvedeceğini fark etti. Anne bu ihaneti asla kaldıramazdı. Marco masum numarası yapmayı sürdürmeliydi. Polis elinde aleyhine kullanabilecekleri hiçbir delil yoktu. Belli ki Rasbach'ın birtakım şüpheleri vardı ama hepsi bu kadardı.

"Sana vuran adamı görebildin mi?" diye sordu Rasbach. Marco'nun daha önce görmediği bir sabırsızlık belirtisi göstererek, kalemiyle hafifçe eline vuruyordu.

“Hayır. Bana arkadan vurdu. Hiçbir şey görmedim.”

“Sadece bir kişi mi vardı?”

“Galiba.” Marco duraksadı. “Bilmiyorum.”

“Peki bana söyleyeceğin başka bir şey var mı? Adam herhangi bir şey söyledi mi?” Rasbach’ın hayal kırıklığına uğradığı belliydi.

Marco başını iki yana salladı. “Hayır, hiçbir şey söylemedi.”

Rasbach sandalyesini geriye doğru itip ayağa kalktı. Oda da birkaç tur atarken, tutulmuş gibi görünen boynunu ovaladı. Odanın karşı köşesinde durup Marco’ya döndü.

“Görünüşe bakılırsa garajın arkasındaki otların arasında, gözden uzak bir yere bir araba daha park edilmiş. O arabayı gördün mü, ya da sesini duydun mu?”

Marco başını iki yana salladı.

Rasbach masaya doğru yürüdü, ellerini üzerine koydu, öne eğildi ve Marco’nun gözlerinin içine baktı. “Sana bir şey söylemem gerek Marco” dedi, “Sanırım bebek öldü.”

Marco başını yana eğdi. Gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı.

“Ve bence bunun sorumlusu sensin.”

Marco başını hızla dikleştirdi. “Benim bu işle hiçbir ilgim yok!” dedi.

Rasbach hiçbir şey demeden bekledi.

“Benim bu işle bir ilgim olduğunu düşünmenize neden olan nedir?” diye sordu Marco. “Ben bebeğimi kaybettim.” Ağlamaya başladı. Numara yapması gerekmedi. Kederi fazlasıyla gerçekti.

“Böyle düşünmeme neden olan şey zamanlama Marco” dedi Rasbach. “Bebeği saat on iki buçukta kontrol etmişsin. Herkes bunu teyit ediyor.”

“Ee?” dedi Marco.

“Elimdeki lastik izleri, yakınlarda garajınızda yabancı bir

arabanın bulunduğunu kanıtıyor. Ve saat on iki otuz beşte, evinizin arkasındaki yol üzerinde, garajınızdan uzaklaşan arabayı gören bir tanıgım var.”

“İyi ama neden bunun benimle bir ilgisi olduğunu düşünüyorsunuz?” dedi Marco. “O arabanın Cora’yı kaçıran kişiyle ilgisi olup olmadığını bilmiyorsunuz. Cora saat birde, ön kapıdan da dışarı çıkarılmış olabilir.” Ama Marco ön kapıyı açık bırakmasının ona hiçbir yararı olmadığını farkındaydı; dedektif bu oyuna gelmemişti. Keşke hareket sensörünün ampulünü tekrar sıkıştırmayı unutmasaydı.

Rasbach ellerini masadan çekerek doğruldu ve Marco’ya tepeden baktı. “Arka taraftaki hareket sensörü devre dışı bırakılmış. Saat on iki buçukta evdeymişsin. Saat on iki otuz beşte, bir araba garajınızın bulunduğu yönden uzaklaşmış. *Hem de farları kapalı olarak.*”

“Ne olmuş yani? Hepsi bu kadar mı?”

“Evinize ya da arka bahçenize bir yabancıнын girdiğine dair hiçbir fiziksel kanıt yok. Eğer bir yabancı Cora’yı almak için arka bahçenize girseydi, ona ait birtakım izler bulurduk. Ama bulamadık. Bahçede bulunan tek ayak izi sana ait Marco.” Rasbach sözlerini vurgulamak için ellerini tekrar masaya dayadı. “Bence bebeği evden sen çıkarıp garaja götürdün.”

Marco hiçbir şey demedi.

“İşlerinin kötü olduğunu da biliyoruz.”

“Bunu zaten itiraf ettim! Sizce bu kendi bebeğimi kaçırmak için yeterli bir sebep mi?” dedi Marco çaresizce.

“İnsanlar çok daha önemsiz şeyler uğruna bunu yapıyor” dedi dedektif.

Marco öne eğildi ve Rasbach’ın gözlerinin içine bakarak, “Bakın size ne diyeceğim” dedi. “Kızımı bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum. Karımı da seviyorum ve her ikisinin de iyiliği benim için son derece önemli.” Tekrar arkasına yaslandı. Bir an dikkatlice düşündükten sonra devam et-

ti. “Ve bugüne kadar oldukça bonkör davranan bir kayınpederim ve kayınvalidem var. Eğer Anne isteseydi, muhtemelen ne kadar paraya ihtiyacımız varsa verirlerdi. Yani neden kendi bebeğimi kaçırayım ki?”

Rasbach gözlerini kısarak Marco’ya baktı. “Kayınpederinle kayınvalideni de sorguya çekeceğim. Karını da. Ve seni tanıyan herkesi.”

“Elinizden geleni ardınıza koymayın” dedi Marco. Gerekliği gibi davranmadığını biliyordu ama elinde değildi. “Artık gidebilir miyim?”

“Evet, gidebilirsin” dedi Dedektif. “Şimdilik.”

Marco, “Bir avukat tutmalı mıyım?” diye sordu.

“Bu tamamen sana kalmış” dedi dedektif.

Dedektif Rasbach düşünmek üzere ofisine döndü. Eğer bu Marco tarafından tezgâhlanan sahte bir kaçırılmaysa, belli ki onu sömüren gerçek suçluların eline düşmüştü. Rasbach neredeyse onun için üzülecekti. Perişan haldeki karısı için gerçekten de üzülyordu. Eğer bunu Marco planladıysa ve kandırıldıysa, bebeği muhtemelen ölmüştü, para uçup gitmişti ve polisler onun bebeğini kaçırttığından şüpheleniyorlardı. Marco’nun sinirlerine nasıl hâkim olduğuyorsa tam bir muammaydı.

Ama dedektif tedirgindi. Şu bebek bakıcısı meselesi kafasını kurcalayıp duruyordu. Bir de aklına takılan mantıklı bir soru vardı: İnsan açıkça para isteyip muhtemelen kolayca temin edebilecek durumdayken, neden çocuk kaçırma gibi aptalca ve tehlikeli bir işe kalkışarak her şeyi riske atardı ki?

Ve bir de Anne hakkındaki rahatsız edici bilgiler, yakında gün ışığına çıkan şiddet eğilimi vardı. Sanki bu davaya daldıkça, işler daha da karışıyordu. Rasbach’ın gerçeği öğrenmesi gerekiyordu.

Anne’in annesini ve babasını sorgulamanın vakti gelmişti.

Sabah olunca da Anne ile konuşması gerekecekti.

Rasbach bu işi çözecekti. Gerçek yakınlarda bir yerdeydi. Her zamanki gibi. Sadece ortaya çıkarılması gerekiyordu.

Anne ve Marco evde yalnızdılar. İkisinin varlığı, korkuları, kederleri ve karanlık hayalleri dışında ev bomboştu. Hangisinin daha çok hırpalandığını kestirmek zordu. Bebeklerine ne olduğunu bilmemenin sıkıntısı ikisinin de yakasını bırakmıyordu. Çaresizce kızlarının hâlâ hayatta olduğunu umuyorlardı ama ortada bu umudu canlı tutabilecek çok az bulgu vardı. İkisi de birbirine numara yapıyordu. Marco'nun ise numara yapmak için başka sebepleri de vardı.

Anne Marco'yu neden daha çok suçlamadığını bilmiyordu. Olay ilk ortaya çıktığında, bebekleri kaçırıldığında içten içe onu suçlamıştı çünkü onu Cora'yı evde yalnız bırakmaya ikna eden Marco'ydu. Eğer komşularına giderken bebeği de yanlarında götürselerdi, bunların hiçbiri olmayacaktı. Anne içinden Cora sağ salim eve dönmediği takdirde, Marco'yu asla affetmeyeceğini söyledi.

Ama yine de kader birliği yapmışlardı. Anne neden Marco'dan güç aldığını bilmiyordu ama alıyordu işte. Belki de başka hiçbir dayanağı olmadığı için. Artık Marco'ya onu sevdiğini dahi söyleyemiyordu. Cynthia ile kırıştırmasını da asla affetmeyecekti.

Belki de acısını paylaşacak ya da anlayacak başka kimse olmadığı için Marco'ya tutunuyordu. Ya da en azından Marco ona inandığı için. Marco onun Cora'yı öldürmediğini biliyordu. Tulum postayla gelene kadar annesi bile Anne'den şüphelenmişti. Anne bundan adı gibi emindi.

Yatağa uzanıp bir süre uyanık kaldılar. Nihayet Marco huzursuz bir uykuya daldı. Ama Anne uykuya teslim olamayacak kadar tedirgindi. Sonunda yataktan çıktı, aşağıya indi ve evin içinde dolaştıkça huzursuzluğu giderek arttı.

Evi taramaya başladı ama ne aradığını bilmiyordu ve giderek daha da sinirleniyordu. Hareket ederken daha da hızlı düşünüyordu. Sadakatsiz kocasını itham edecek bir şeyler bulmaya çalışıyordu ama aynı zamanda bebeğini de arıyordu. İki si arasındaki çizginin giderek bulanıklaştığını hissediyordu.

Düşünceleri hızlandı ve gitgide rasyonelliğini yitirdi; zihni daldan dala atlamaya başladı. Bu haldeyken bazı şeyler ona anlamsız değil, aksine *daha* da anlamlı geliyordu. Sadece rüya sona erdiğinde, her şeyin ne kadar tuhaf ve de anlamsız olduğunu görüyordu.

Herhangi bir mektup, Marco'nun dizüstü bilgisayarında Cynthia'dan gelen bir e-posta ya da evde tuhaf bir kadın iç çamaşırını bulamamıştı. Herhangi bir otel odası faturasına ya da barlardan toplanıp bir yerlere gizlenen kibrit kutularına da rastlamamıştı. Endişe verici bazı finansal belgeler bulmuştu ama bunlar şu an ilgisini çekmiyordu. Marco ile Cynthia'nın arasında olup bitenlerin, Cora'nın ortadan kayboluşuyla ne ilgisi olduğunu öğrenmek istiyordu. *Yoksa Cora'yı Cynthia mı almıştı?*

Anne yaşadığı çılgınlık anı sırasında bu fikri zihninde evirip çevirdikçe, gitgide daha da mantıklı bulmaya başladı. Cynthia çocuklardan nefret ediyordu. Bir çocuğa zarar verebilecek türden biriydi. Soğuk bir kadındı. Ve artık Anne'i sevmiyordu. Onu incitmek istiyordu. Cynthia Anne'in kocasını ve çocuğunu elinden almak, sonra da karşısına geçip halini seyretmek istiyordu çünkü bunları yapabilecek güce sahipti.

Sonunda Anne yorgunluktan kendinden geçti ve salondaki kanepede uyuyakaldı.

Ertesi sabah Anne erkenden uyandı ve Marco geceyi kanepede geçirdiğini anlamadan önce duş aldı. Adeta trans halinde, üzerine siyah bir tayt ve tunik geçirdi; korkuyordu.

Polisleri ve tekrar Rasbach tarafından sorguya çekileceği-

ni düşündükçe, felce uğramış gibi hissediyordu. Bebeklerinin nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama anlaşılan Rasbach böyle düşünmüyordu. Önceki gün Marco'nun ifadesini aldıktan sonra, Anne'den sabaha merkeze gelmesini rica etmişti. Ama Anne gitmek istemiyordu. Rasbach'ın neden kendisiyle tekrar konuşmak istediğini bilmiyordu. Aynı şeylerin tekrar tekrar üzerinden geçmenin ne faydası vardı ki?

Yatakta yastıklardan destek alarak doğrulan Marco, ifadesiz bir yüzle giyinmesini izliyordu.

Anne Marco'ya, "Gitmek zorunda mıyım?" diye sordu. Mümkün olsa gitmemeyi tercih ederdi. Ne tür hakları olduğunu bilmiyordu. Acaba Rasbach'ın isteğini geri mi çevirmeliydi?

"Gitmek zorunda olduğunu sanmıyorum" dedi Marco. "Bilmiyorum. Belki de bir avukatla görüşmemizin vakti gelmiştir."

"Ama bu dışarıdan kötü görünür" dedi Anne endişeyle. "Öyle değil mi?"

Marco ruhsuzca, "Bilmiyorum" dedi. "Zaten kötü görünüyoruz."

Anne yatağa yaklaşıp Marco'ya baktı. Onu bu kadar perişan halde görmek, zaten paramparça olan kalbini daha da kırıyordu. "Belki de annem ve babamla konuşmalıyım. Bize iyi bir avukat tutabilirler. Gerçi bir avukata ihtiyacımız olduğunu düşünmek bile çok saçma."

"Bu iyi bir fikir olabilir" dedi Marco huzursuzca. "Dün gece dediğim gibi, görünüşe göre Rasbach hâlâ bizden şüpheleniyor. Tüm bunları bizim tezgâhladığımıza inanıyor."

Anne tedirgin bir ses tonuyla, "Bunu nasıl düşünür? Hele dünden sonra?" diye sordu. "Neden böyle düşünüyor ki? Sırf senin Cora'yı kontrol ettiğin saatte yoldan geçen bir araba olduğu için mi?"

"Anlaşılan esas sebep bu."

"Ben artık gideyim" dedi Anne sonunda. "Rasbach saat onda orada olmamı istedi."

Marco yorgun bir biçimde başıyla onayladı. “Ben de seninle geleyim” dedi.

Anne inandırıcılıktan uzak bir biçimde, “Gelmek zorunda değilsin” dedi. “Annemi arayabilirim.”

Marco yataktan çıkarak, “Tabii ki geleceğim. Dışarıdaki kalabalığı tek başına göğüsleyemezsin. Ben üstümü değiştirenken biraz bekle; sonra seni götürürüm” dedi.

Anne onun üzerinde iç çamaşırıyla şifonyerine doğru yürümesini izledi. Marco o kadar zayıf görünüyordu ki, Anne kaburgalarının izlerini görüyordu. Marco onunla birlikte merkeze geldiği için minnettardı. Annesini aramak istemiyordu ve bunu tek başına yapabileceğini sanmıyordu. Ayrıca Marco ile birlikte görünmelerinin ve fikir birliği içinde olduklarını göstermenin önemli olduğunu düşünüyordu.

Dünkü fiyaskonun ardından, evlerinin dışında daha çok muhabir toplanmıştı. Anne ve Marco çağırdıkları taksiye binmek için muhabirlerle mücadele etmek zorunda kaldılar – Audi’yi şimdilik polis almıştı. Üstelik bu sefer yanlarında onlara yardımcı olacak polis memurları da yoktu. Nihayet yol üzerinde bekleyen taksiye ulaştılar. Anne içeri girer girmez hemen kapıları kilitledi. Kapana kısılmış gibi hissediyordu; durmadan konuşan bir sürü yüz etraflarını sararak pencerelelere üşüşmüştü. Anne irkilerek geri çekildi ama onlara bakmaya devam etti. Marco ise sessizce küfretti.

Kalabalık uzakta kalınca, Anne pencereden dışarıya baktı. Muhabirlerin neden bu kadar zalim olduklarını anlayamıyordu. Hiçbiri anne ya da baba değil miydi? Bir an için bile insanın bebeğinin nerede olduğunu bilmemesinin, geceleri uyku tutmadığında çocuğunu özlemesinin, gözlerini yumduğunda bile onun ölü ve hareketsiz bedenini görmesinin nasıl bir his olduğunu hayal edemiyorlar mıydı?

Nehir boyunca şehir merkezine doğru yol alıp polis merkezine vardılar. Anne binayı görür görmez gerildiğini his-

setti. Kaçıp gitmek istiyordu. Ama Marco yanındaydı. Elini Anne'in dirseğine koyarak, taksiden inmesine ve binaya girmesine yardım etti.

Danışmada beklerken, Marco Anne'in kulağına fısıldadı. "Sorun yok. Biraz sinirini bozabilirler ama yanlış bir şey yapmadığımızı biliyorsun. Ben dışarıda seni bekleyeceğim." Anne'i cesaretlendirircesine hafifçe gülümsedi. Anne başıyla onayladı. Marco ellerini usulca Anne'in omuzlarına koyup gözlerinin içine baktı. "Bizi birbirimize düşürmeye çalışabilirler, Anne. Benim hakkımda bazı şeyler söyleyebilirler; kötü şeyler."

"Ne gibi kötü şeyler?"

Marco omuz silkip gözlerini kaçırdı. "Bilmiyorum. Sadece dikkatli ol. Seni etkilemelerine izin verme."

Anne başıyla onayladı ama endişesi azalacağına artmıştı.

O anda Dedektif Rasbach yanlarına geldi. gülümsemiyordu. "Geldiğiniz için teşekkürler. Bu taraftan lütfen."

Rasbach Anne'i bu sefer farklı bir sorgu odasına, Marco için kullandıkları bölüme götürdü. Marco'yu bekleme salonunda yalnız bıraktılar. Anne sorgu odasının kapısında durup Marco'ya baktı. Marco ona gergin bir şekilde gülümsedi.

Anne içeri girdi.

Anne kendisine gösterilen yere oturdu. Sandalyeye gömülürken, dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Rasbach ona bir fincan kahve ikram etmeyi önerdi ama Anne başını iki yana sallayarak reddetti çünkü kahveyi dökmeyeceğine güvenemedi. Geçen seferki sorguya göre daha tedirgindi. Polisin kendisinden ve Marco'dan neden bu kadar çok şüphelendiklerini merak etti. Aksine, tulumun postayla eve gönderilmesinin ve paranın bagajdan alınmasının ardından, polisin onlardan *daha az* şüphelenmesi gerekirdi. Belli ki bebekleri bir başkasının elindeydi.

Dedektifler Anne'in karşısında yerlerini aldılar.

Dedektif Rasbach, "Dün olanlar için çok üzgünüm" diye lafa girdi.

Anne hiçbir şey söylemedi. Dudakları kupkuruydu. Ellerini kucagında kenetledi.

"Lütfen rahatlayın" dedi Rasbach kibarca.

Anne tedirgin bir biçimde başıyla onayladı ama rahatlamadı. Rasbach'a güvenmiyordu.

"Sadece dün olanlar hakkında birkaç sorum var" dedi Rasbach.

Anne tekrar başıyla onaylayıp dudaklarını yaladı.

Dedektif, "Postayla gönderilen paketi alınca neden bizi aramadınız?" diye sordu. Ses tonu yeterince ılımlıydı.

“Bunun çok riskli olduğunu düşündük” dedi Anne. Sesi çatlak çıktı. Boğazını temizledi. “Notta *polise haber vermeyin* yazıyordu.” Anne onun için masaya konan su şişesine uzandı. Beceriksizce kapağını açtı. Şişeyi dudaklarına götürürken, elleri hafifçe titriyordu.

“Bu sizin düşünceniz miydi?” diye sordu Rasbach. “Yoksa Marco’nun mu?”

“İkimiz de aynı şekilde düşündük.”

“Neden tulumu bu kadar uzun süre elinizde gezdirdiniz? Ne yazık ki yardımı dokunabilecek olası ipuçları silinip gitmiş.”

“Evet biliyorum, üzgünüm. Düşünemedim. Üzerine Cora’nın kokusu sindiği için tulumu elimde gezdirdim; ona yakın olmak istedim.” Anne ağlamaya başladı. “Cora tekrar yanımdaymış gibi hissettim. Hatta yatağında uyduğunu hayal edebiliyordum. Bunların hiçbirisi olmamış gibi.”

Rasbach başıyla onayladı. “Anlıyorum. Tulum ve not üzerinde mümkün olan bütün testleri yapacağız” dedi.

Anne Rasbach’ın gözünün içine bakarak, “Bebeğimin öldüğünü düşünüyorsunuz, değil mi?” dedi dümdüz.

Rasbach da onun gözlerine bakarak “Bilmiyorum. Hayatta olabilir. Onu aramaktan vazgeçmeyeceğiz.”

Anne masanın üzerindeki kutudan bir mendil alıp gözlerine bastırdı.

Rasbach ise kaçamak bir biçimde arkasına yaslanarak, “Aşlında bebek bakıcınızla ilgili birkaç şeyi merak ediyorum” dedi.

Anne şaşırarak, “Bebek bakıcımız mı? Neden ki?” diye sordu. “O gece eve bile gelmedi.”

“Biliyorum. Sadece merak ettim. Kendisi iyi bir bakıcı mı?”

Anne bu konuşmanın nereye gittiğini bilmeden omuz silkti. “Cora’ya iyi davranır. Belli ki bebekleri seviyor; pek çok kız sevmez de. Sadece para kazanmak için bakıcılık yapar-

lar.” Katerina’yı düşündü. “Genellikle güvenilir biridir. Büyükannesi öldüğü için onu suçlayamazsınız. Gerçi keşke ölmeseydi; o zaman Cora hâlâ bizimle olabilirdi.”

“O zaman şöyle sorayım: Eğer birisi sorsaydı, bakıcınıza referans verir miydiniz?” dedi Rasbach.

Anne dudağını ısırıldı. “Hayır, sanmam. Müzik dinlerken kulaklıklarla birlikte uyuyakalıyor. Eve geldiğimizde onu uyandırmak zorunda kalıyoruz. Yani hayır, ona referans vermezdim.”

Rasbach başıyla onaylayarak not aldı. Sonra başını kaldırdı ve “Bana kocanızdan bahsedin” dedi.

“Ne olmuş kocama?”

“Nasıl bir adamdır?”

Anne sandalyesinde sırtını dikleştirdi ve kararlı bir biçimde, “İyi bir adamdır” dedi. “Sevgi dolu ve naziktir. Zeki, düşünceli ve çalışkandır.” Sonra duraksadı ve telaş içinde, “Cora’nın doğumu haricinde başıma gelen en güzel şey onunla tanışmak” diye ekledi.

“Ailesini rahatça geçindirebilir mi?”

“Evet.”

“Neden böyle söylediniz?”

Anne, “Çünkü bu doğru” diye çıkıştı.

“Ama kocanıza iş kuran da anneniz ve babanız değil mi? Üstelik evinizin parasını da onların ödediğini söylemişsiniz.”

“Bir dakika” dedi Anne. “Annemle babam kocama sizin dediğini şekilde ‘iş kurmadılar.’ Marco’nun bilgisayar bilimleri ve işletme alanında diplomaları var. Kendi şirketini kurdu ve tek başına çok başarılıydı. Annemle babam sadece daha sonra işine yatırım yaptılar. Marco zaten gayet iyi gidiyordu. Onun işadamı kişiliğine kusur bulamazsınız.” Anne bunları söylerken önceki gün Marco’nun bilgisayarında denk geldiği finansal bilgiler aklındaydı. O sırada detaylı bir inceleme yapma-

miş ve Marco'ya da bir şey sormamıştı; şimdiyse polise bu konuda yalan söyleyip söylemediğini merak ediyordu.

“Kocanızın size karşı dürüst olduğuna inanıyor musunuz?”

Anne kızardı. Sonra kendini ele verdiği için sinir oldu. Cevap vermek için acele etmedi. “Evet. Kocamın bana karşı dürüst olduğuna inanıyorum” dedi, duraksadı ve “yani çoğu zaman” diye ekledi.

Rasbach hafifçe öne eğilerek, “Çoğu zaman mı? Dürüstlüğü her zaman için geçerli bir meziyet olması gerekmez mi?” diye sordu.

Anne ansızın bir itirafta bulundu. “İkinizi konuşurken duydum. Cora'nın kaçırılmasından sonraki akşam. Merdivenlerin başındaydım. Marco'yu Cynthia ile kırıştırmakla suçladığınızı duydum. Anlaşılan Cynthia Marco'nun kendisine asıldığını söyledi; Marco ise bunu inkâr etti.”

“Üzgünüm, bizi dinlediğinizi bilmiyordum.”

“Ben de üzgünüm. Keşke bundan haberim olmasaydı.” Anne kucagında duran ve buruşturduğu kâğıt mendili sımsıkı tutan ellerine baktı.

“Sizce Marco Cynthia'ya kur yaptı mı, yoksa Marco'nun dediği gibi tam tersi mi oldu?”

Anne ellerinin arasındaki kâğıt mendili evirip çevirdi. “Bilmiyorum. Bence ikisi de suçlu” dedi. Başını kaldırıp Rasbach'a baktı. Hiç düşünmeden, “İkisini de asla affetmeyeceğim” dedi.

Rasbach, “Az önceki konuya dönersek” diyerek konuşmayı yönlendirdi. “Kocanızın ailesini rahatça geçindirdiğini söyleyin. Sizinle işiyle ilgili gelişmeleri paylaşır mı?”

Anne kâğıt mendili küçük parçalara ayırdı. “Son zamanlarda işleriyle pek ilgilenmedim” dedi. “Bebek bütün zamanımı alıyordu.”

“Yani Marco size işlerinin nasıl gittiğinden bahsetmedi mi?”

“Hayır, yakın zamanda bahsetmedi.”

“Sizce bu biraz tuhaf değil mi?” diye sordu Rasbach.

Anne her ne kadar bunun tuhaf olduğunu düşünse de, “Hiç de değil” dedi. “Bebek yüzünden çok meşguldüm.” Sesi çatladı.

Rasbach, “Garajınızdaki lastik izleri arabanızla eşleşmiyor” diye devam etti. “Birisi kaçırılma olayından hemen önce garajınızı kullanmış. Saat on iki otuz beşte, garajınızdaki arabayı gören bir tanığımız var. Marco saat on iki buçukta bebekle birlikte evdeymiş. Belki de Marco saat on iki buçukta bebeği garajınızdaki arabada bekleyen suç ortağına götürdü.”

Anne sesini yükselterek, “Bu çok saçma” dedi.

Rasbach, “Suç ortağının kim olabileceğine dair bir fikriniz var mı?” diye üsteledi.

Anne, “Yanıyorsunuz” dedi.

“Yanıyor muyum?”

“Evet. Cora’yı Marco almadı.”

Rasbach öne eğilerek, “Bakın ne diyeceğim” dedi. “Kocanızın şirketi zor durumda. Hem de çok.”

Anne benzinin solduğunu hissetti. “Öyle mi?” dedi.

“Korkarım öyle.”

“Açıkçası dedektif, şirketin zor durumda olması umurunda değil. Bebeğimiz kayıp. Şu ara ikimiz de parayı düşünecek durumda mıyız?”

“Sadece...” Rasbach söylemek üzere olduğu şeyden vazgeçmiş gibi duraksadı ve Jennings’e baktı.

“Ne?” Anne tedirgin bir biçimde dedektiflere baktı.

“Sadece kocanızın fark etmediğiniz bazı yönlerini görüyoruz” dedi Rasbach.

Anne oltaya gelmedi. Ama dedektif sessizliği uzatarak bekledi. Anne’in konuşmaktan başka çaresi kalmadı. “Ne gibi?”

“İş konusunda size dürüst davranmaması biraz hilekârca değil mi?” diye sordu.

“Hayır, eğer konuyla ilgilenmiyorsam değil. Muhtemelen depresyonda olduğum için beni korumaya çalışıyordu.” Rasbach hiçbir şey demedi; sadece keskin mavi gözlerini Anne’e dikti. “Marco hilekâr biri değil” diye üsteledi Anne.

Rasbach, “Peki ya Marco ile ebeveyniniz arasında nasıl bir ilişki var? Özellikle de Marco ile babanız arasında?” diye sordu.

“Size söylediğim gibi, birbirlerinden hoşlanmıyorlar. Benim hatırım için birbirlerine tahammül ediyorlar. Ama bu annemle babamın suçu. Marco ne yaparsa yapsın, asla yeterince iyi olamıyor. Başka biriyle evlenseydim yine aynı şey olurdu.”

“Sizce neden böyle davranıyorlar?”

“Bilmiyorum. Yapıları bu. Fazla korumacılar ve zor memnun oluyorlar. Belki de tek çocuk olduğum içindir.” Anne kucağındaki kâğıt mendili ufacık parçalara bölmüştü. “Her neyse, benim için bir önemi yok, gerçekten. Annemle babamın bir sürü parası var. İhtiyacımız olsaydı bize yardım ederlerdi.”

“Öyle mi?”

“Tabii ki öyle. Tek yapmam gereken istemek olurdu. Annemle babam bugüne kadar hiçbir isteğimi reddetmediler. Cora için bir çırpıda beş milyon dolar buldular.”

“Evet, doğru.” Dedektif duraksadıktan sonra, “Dr. Lumsden’le görüşmeye çalıştım ama galiba kendisi yurtdışındaymış” dedi.

Anne yüzündeki bütün kanın çekildiğini hissetti ama kendini dik oturmaya zorladı. Rasbach’ın Dr. Lumsden’le konuşmuş olamayacağını biliyordu. Dr. Lumsden döndükten sonra da dedektife asla bir şey anlatmazdı. “Size benim hakkımda hiçbir şey anlatmaz” dedi Anne. “Anlatamaz. O benim doktorum ve bunu siz de biliyorsunuz. Neden benimle bu şekilde oynuyorsunuz?”

“Haklısınız. Doktorunuzun hasta mahremiyeti prensibini çiğnemesini sağlayamam.”

Anne arkasına yaslandı ve ters ters dedektife baktı.

“Peki *sizin* bana anlatmak istediğiniz bir şey var mı?” diye sordu Rasbach.

“Neden psikiyatrimla yaptığımız seanslar hakkında sizinle konuşmak isteyeyim ki? Bu sizi hiç ilgilendirmez” dedi Anne sert bir şekilde. “Yeni anne olan pek çok kişi gibi ben de hafif şiddette doğum sonra depresyon geçiriyorum. Bu bebeğime zarar verdiğim anlamına gelmez. Onu geri almayı her şeyden çok istiyorum.”

“Düşünmeden edemiyorum; eğer bebeği öldürdüyseniz, belki de Marco suçunuzu örtbas etmek için cesedi evden uzaklaştırmak zorunda kaldı.”

“Bu çılgınlık! O zaman tulumun postayla gönderilmesini ve fidye parasının alınmasını nasıl açıklıyorsunuz?”

“Marco bebek öldükten sonra sahte bir kaçırma senaryosu hazırlamış olabilir. Belki de boş araba koltuğu ve başına aldığı darbe de gösterinin birer parçasıydı.”

Anne duyduklarına inanmakta güçlük çekerek Rasbach’a baktı. “Bu çok saçma. Üstelik ben bebeğime zarar vermedim, dedektif” dedi.

Rasbach onu izleyerek kalemiyle oynadı. “Bu sabah erkenden annenizin de ifadesini aldım.”

Anne odanın dönmeye başladığını hissetti.

Anne’i dikkatle izleyen Rasbach, onun bayılmasından korktu. Anne’in su şişesine uzanmasını ve renginin geri gelmesini bekledi.

Psikiyatr konusunda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Eli kolu bağlıydı. Anne’in annesinden de fazla bir şey öğrenememişti ama belli ki Anne onun bir şeyler söylemiş olmasından korkuyordu. Rasbach onun neden korktuğundan oldukça emindi. “Annenizin bana ne söylediğini düşünüyorsunuz?” diye sordu.

“Herhangi bir şey söylediğini düşünmüyorum” dedi Anne ters bir şekilde. “Söylenecek hiçbir şey yok.”

Rasbach kısa süreliğine Anne’i inceledi. Annesinden ne kadar farklı olduğunu düşündü; annesi gayet kontrollü bir kadındı, sosyal komitelerle ve yardım dernekleriyle haşır neşirdi, üstelik kızından çok daha kurnaz görünüyordu. Kesinlikle Anne kadar duygusal değildi, daha mantıklıydı. Alice Dries sorgu odasına girmiş, buz gibi gülümsemiş ve sonra da Rasbach’a anlatacak hiçbir şeyinin olmadığını söylemişti. Görüşmeleri çok kısa sürmüştü.

“Annem bu sabah buraya geleceğinden bahsetmedi” dedi Anne.

“Bahsetmedi mi?”

Anne, “Peki ne söyledi?” diye sordu.

Rasbach, “Haklısınız, hiçbir şey söylemedi” diye itiraf etti.

Anne sorgu süresince ilk defa gülümsedi ama bu da acı bir gülümseme idi.

“Ancak eski sınıf arkadaşlarınızdan biriyle konuştum. Janice Foegle ile.”

Anne vahşi doğadaki bir yırtıcının varlığını sezen bir hayvan gibi donup kaldı. Sonra sandalyesini yere sürüp aniden ayağa kalkarak Rasbach ile Jennings’i şaşırttı. “Söyleyecek başka bir şeyim yok” dedi.

Anne lobide bekleyen Marco’nun yanına gitti. Anne’in sıkıntılı olduğunu fark eden Marco, kolunu korumacı bir tavırla onun omzuna attı. Anne Rasbach’ın gözlerinin üzerlerinde olduğunu ve gidişlerini izlediğini hissedebiliyordu. Marco ile birlikte polis merkezinden çıktıklarında, Anne hiçbir şey söylemedi. Caddeye varıp bir taksi çevirmeye giriştiklerinde ise, “Sanırım artık bir avukat bulmamızın vakti geldi” dedi.

Rasbach onlara baskı yapıyordu ve görünüşe göre pes etmeyecekti. İş öyle bir noktaya gelmişti ki, kendilerine yöneltilen herhangi bir suçlama olmamasına rağmen, şüpheli muamelesi gördüklerinin farkındalardı.

Marco Anne ile Dedektif Rasbach arasında geçen görüşmede neler olduğu konusunda tedirgindi. Anne dışarı çıktığında bakışlarında panik vardı. O sorgu sırasında olup biten bir şey, Anne’de en kısa zamanda bir avukat tutmak isteği uyandırmıştı. Marco bunun ne olduğunu bulmaya çalıştı ama Anne üstü kapalı konuşuyor, kaçamak yanıtlar veriyordu. *Ona söylemediği şey neydi?* Bu Marco’nun daha da gerilmesine neden oluyordu.

Eve gelip de muhabir ordusuyla mücadele ederek içeri girdiklerinde, Anne bir avukat tutma konusunu tartışmak üzere annesiyle babasını çağırmanı önerdi.

“Neden annenle babanın buraya gelmesi gerekiyor?” dedi

Marco. “Onların yardımı olmadan da bir avukat bulabiliriz.”

“İyi bir avukat yüklü bir ücret de ister” dedi Anne. Marco omuz silkti. Anne annesiyle babasını aradı.

Richard ve Alice çok geçmeden geldiler. Paranın satın alabileceği en iyi avukatları araştırmaya çoktan başlamış olmaları hiç de şaşırtıcı değildi.

“İşler bu noktaya geldiği için üzgünüm Anne” dedi babası.

Mutfak masasının etrafında oturuyorlardı; öğlen güneşi mutfak penceresinden içeriye süzülüp ahşap masaya vuruyordu. Anne kahve yapmıştı.

“Biz de avukat tutmanın iyi bir fikir olduğunu düşünüyoruz” dedi Alice. “Polislere güven olmaz.”

Anne ona baktı. “Neden bu sabah seni sorguya çektiklerini söylemedin?” diye sordu.

Alice uzanıp Anne’in elini sıvazlayarak, “Gerek yoktu, seni endişelendirmek istemedim” dedi. “Onlara tek söylediğim yalnızca adım ve de söyleyecek hiçbir şeyim olmadığıydı. Gözümü korkutmalarına izin vermeyeceğimi de ekledim. İçeride sadece beş dakika kaldım.”

“Beni de sorguya çektiler” dedi Richard. “Benden de bir şey öğrenemediler.” Bakışlarını Marco’ya çevirdi. “Yani, onlara ne anlatabilirim ki?”

Marco ansızın korkuya kapıldı. Richard’a güvenmiyordu. Ama Richard onu arkadan bıçaklamak için polise herhangi bir şey söyler miydi?

Richard Anne’e dönerek, “Sizi herhangi bir şeyle suçladılar ve suçlayacaklarını da sanmıyorum; bunu nasıl yapacaklar ki? Ama annene katılıyorum; eğer üst düzey bir savunma avukatı tarafından temsil edilerseniz belki de sizi itip kakmaktan, sürekli çağırıp sorguya çekmekten vazgeçerler ve Cora’yı gerçekten kaçırın kişiyi bulmaya odaklanırlar.”

Mutfak masası çevresindeki görüşme boyunca, Richard Marco’ya karşı her zamankinden daha soğuktu. Yüzüne bile

bakmıyordu. Hepsi bunu fark etmişti. Ama hiçbiri buna Marco kadar dikkat etmemiştir. *Beş milyon dolarlarını kaybetmemi ne kadar da sabırla karşıladı* diye düşündü. *Bundan bir kez bile bahsetmedi. Buna mecbur değil.* Ama Marco Richard'ın ne düşündüğünü biliyordu: *İşe yaramaz damadım yine çuvalladı.* Marco Richard'ın doğa kulübünün dinlenme salonunda oturduğunu, pahalı bir likör içtiğini ve zengin arkadaşlarına her şeyi anlattığını gözünün önüne getirdi. Hayalinde Richard çok sevdiği tek torununu ve güçlükle kazanılmış beş milyon doları Marco yüzünden kaybettiğini anlatıyordu. Ve daha da kötüsü, Marco bu sefer bunun doğru olduğunu biliyordu.

“Ashında, bu sabah itibariyle sizden habersiz bir avukat tuttuk bile” dedi Richard.

Anne, “Kimi tuttunuz?” diye sordu.

“Aubrey West'i.”

Marco başını kaldırdı; belli ki sevinmemiştir. “Sahi mi?”

Richard sesini bir ton yükselterek, “Adam ülkenin en iyi ceza avukatlarından biri” dedi. “Ve parasını biz ödüyoruz. Bununla ilgili bir sorunun mu var?”

Anne Marco'ya babasını boş vermesi ve bu hediyeyi kabul etmesi için yalvarırcasına bakıyordu.

“Olabilir” dedi Marco.

“Tutabileceğimiz en iyi avukata sahip olmanın nesi kötü?” diye sordu Anne. “Para için endişelenme, Marco.”

“Beni endişelendiren masraflar değil. Sadece biraz abartıyormuşuz gibi geliyor. Sanki suçluymuşuz da, büyük, sansasyonel cinayet davalarıyla nam salmış bir avukata ihtiyacımız varmış gibi. Bu bizi adamın diğer müvekkilleriyle aynı kefe-ye koymaz mı? Bizi kötü göstermez mi?”

Bunu düşünürlerken masada bir sessizlik oldu. Anne endişeli görünüyordu. Duruma bu açıdan bakmamıştı.

Richard, “Pek çok suçluyu ceza almaktan kurtarıyorsa ne olmuş yani? Adamın işi bu” diye karşı çıktı.

Marco bir parça tehditkâr bir biçimde, “Ne demek istiyorsun?” dedi. Anne kusacakmış gibi görünüyordu. “Yani bunu bizim yaptığımızı mı düşünüyorsun?”

“Saçmalama” dedi Richard kızarak. “Sadece gerçekçi olmaya çalışıyorum. Kendinize bulabildiğiniz en iyi avukatı tutmanız yararınıza olur. Polisler size hiçbir iyilik yapmıyorlar.”

Alice Anne’e ya da Marco’ya değil de kocasına bakarak, “Tabii ki Cora’nın ortadan kaybolmasıyla bir ilginiz olduğunu düşünmüyoruz” dedi. “Ama basın size çamur atıp duruyor. Bu avukat buna son verebilir. Ve bence polis tarafından eziyete uğruyorsunuz; size bir suçlama yöneltmedikleri halde, gönüllü ifade verme bahanesiyle sizi merkeze çağırıp duruyorlar – bunun sona ermesi gerek. Bu resmen taciz.”

“Polisin elinde size karşı kullanabilecekleri biz koz yok; belki de geri adım atmaya başladılar. Ama avukata ihtiyaç duyarsanız yanınızda olur.”

Anne Marco’ya döndü. “Bence o kalmalı” dedi.

“Pekâlâ” dedi Marco. “Öyle olsun.”

Cynthia ve Graham günlerdir kavga ediyorlardı. O vahim yemek davetinin üzerinden bir hafta geçmişti ama tartışmaları hâlâ sürüyordu. Graham hiçbir şey yapmadan durmak, video yokmuş gibi davranmak, hatta onu imha etmek istiyordu. En güvenilir çözüm buydu. Yine de tedirgindi çünkü yapılacak en doğru şeyin videoyla birlikte polise gitmek olduğunu biliyordu. Ama seks yapan insanları haberleri olmadan filme çekmek yasal değildi ve yaptıkları tam olarak buydu. Videoda Cynthia Marco’nun kucagında oturuyordu ve keyifli vakit geçiriyorlardı. Eğer Graham ve Cynthia suçlanacak olurlarsa, bu Graham’in kariyeri için tam bir yıkım olurdu. Graham çok büyük ve son derece muhafazakâr bir şirketin denetçisiydi. Eğer bu duyulursa, kariyeri biterdi.

Cynthia ise doğru olanı yapmakla ilgilenmiyordu. Onun için önemli olan, videonun Marco'yu bebeğin kaçırıldığı gece saat 00.31'de evine girerken ve saat 00.33'te de kucağında bebekle birlikte garaja giderken göstermesiydi. Marco yaklaşık bir dakika boyunca garajda kaldıktan sonra, tekrar Stillwell çiftinin arka bahçesinin görüş alanına giriyordu. Kısa bir süre sonra da soft porno başlıyordu.

Graham adamın kendi çocuğunu teslim ettiği için dehşete düşmüş ama kararsız kalmış, tereddüt etmişti. Doğru olanı yapmak istemesine rağmen başının derde girmesinden çekiniyordu. Ve artık polise gitmek için çok geçti. Polis neden bu kadar beklediklerini sorardı. Cynthia ile başlarına seks sahnelerini filme çekmek için gizli kamera kullanmaktan daha da büyük bir bela açılabilirdi; çocuk kaçırma olayında delil saklamakla ya da kanunları yanıltmakla suçlanabilirlerdi. Bu yüzden Graham böyle bir video yokmuş gibi davranıyordu. Onu yok etmek istiyordu.

Cynthia'nın ise videoyla birlikte polise gitmemek için kendine göre sebepleri vardı. Elinde Marco'ya karşı kullanabileceği bir koz bulunuyordu ve bunun bir bedeli olmalıydı.

Marco'ya videodan bahsedecekti. Marco'nun video için cömert bir ödeme yapacağından emindi. Graham'e bundan bahsetmeye gerek yoktu.

Aslında bu vicdansızlıktı ama ne tür bir adam kendi çocuğunu kaçtırdı ki? Marco bunu hak etmişti.

Marco ve Anne mutfak masasında oturmuşlar, kahvaltı etmeye çalışıyorlardı. Kızarmış ekmeğine dokunmuşlardı bile. İkisi de çoğunlukla kahve ve kederle besleniyordu.

Marco sessizce gazete okuyordu. Anne pencereden arka bahçeye bakıyor ama hiçbir şey görmüyordu. Bazı günler gazeteye bakmaya bile dayanamıyordu ve Marco'ya haberleri nasıl okuyabildiğini soruyordu. Bazı günler de, kaçırılma olayı hakkında bir haber olup olmadığını görmek için gazeteyi başından sonuna kadar didik didik ediyordu. Ama sonunda her şeyi okuyordu. Elinde değildi. Yarasını kaşıtmaktan bir türlü vazgeçemiyordu.

Anne insanın gazetede kendisi hakkında bir haber okumasının çok tuhaf olduğunu düşünüyordu.

Marco birdenbire dikkat kesildi. Anne, "Ne oldu?" diye sordu.

Marco ona cevap vermedi.

Anne ilgisini yitirdi. Bu da gazeteden nefret ettiği günlerden biriydi. Neler olduğunu bilmek istemiyordu. Ayağa kalktı, soğumuş kahvesini lavaboya döktü.

Marco gazeteyi okurken nefesini tutuyordu. Okuduğu haber hem kaçırılmayla ilgili değildi, hem de öyleydi. Bunun kaçırılmayla ilgili olabileceğini bilen tek kişi oydu; şimdi de öfke içinde düşünüyor ve ne yapacağını bulmaya çalışıyordu.

Gazetede ki fotoğrafa baktı. Bu oydu. Hem de hiç şüphesiz. Suç ortağı Bruce Neeland zalim bir cinayete kurban gitmiş, cesedi Catskill Dağları'ndaki bir kulübede bulunmuştu. Haberde fazla detay verilmemişti ama bunun hunharca bir soygun olmasından şüphe duyuluyordu. Adamın kafası paramparça olmuştu. Eğer öldürülen adamın fotoğrafı olmasaydı, Marco bu haberi ve içerdiği değerli bilgileri es geçebilirdi. Gazetede kurbanın adının aslında Derek Honig olduğu yazıyordu.

Marco kafasını toparlamaya çalışırken, kalbi çarpıyordu. Bruce –ki gerçek adı Bruce bile değildi– ölmüştü. Haberde ne zaman öldürülmüş olabileceği yazmıyordu. Bu da Bruce'un Marco ile temas kurması gerektiği halde bunu neden yapmadığını ve cep telefonuna neden cevap vermediğini açıklıyordu. İyi ama onu kim öldürmüştü? Ve Cora neredeydi? Marco dehşete düştü; Bruce'u her kim öldürdüyse, Cora'yı da almış olmalıydı. Ve Bruce'u öldüren her kimse, parayı da götürmüştü. Marco'nun polisle konuşması gerekiyordu. Peki onlarla konuşurken, olaydaki kendi korkunç rolünü açık etmemeyi nasıl başaracaktı?

Terlemeye başladı. Sırtı kendisine dönük olarak lavabonun önünde dikilen karısına baktı. Omuzlarının düşüklüğünde açıklanması güç bir hüznü vardı.

Polise gitmeliydi.

Yoksa aptallık mı ediyordu? Cora'nın hâlâ hayatta olma şansı var mıydı? Pislikler zaten parayı almışlardı. Cora'yı çoktan öldürmüş olabilirlerdi.

Belki de daha çok para isteyeceklerdi. Cora'nın hayatta olma ihtimali çok az da olsa, bundan Rasbach'a bahsetmeliydi. Ama nasıl? Kendini suçlu durumuna düşürmekten nasıl kurtulacaktı?

Etraflıca düşünmeye çalıştı. Bruce ölmüştü; artık kimseye bir şey söyleyemezdi. Ve bu tezgâhtan haberi olan tek kişi oydu. Bruce'un katili ya da katilleri bulunsa da, Bruce on-

lara Marco'nun da işin içinde olduğunu söylemiş olsa bile, bu bir kanıt değildi. Sadece bir rivayetti. Marco'nun Cora'yı yatağından aldığına ve garajda bekleyen Bruce'a götürdüğüne dair bir kanıt yoktu.

Hatta Bruce'un ölmüş olması iyi bir haber bile sayılabilirdi.

Marco bir şekilde Rasbach'la konuşmalıydı ama nasıl? Ölü adamın fotoğrafına bakarken, aklına bir fikir geldi. Dedektife gazetede ki fotoğrafı gördüğünü, adamı tanıdığını söyleyecekti. Onu evin etrafında dolanırken gördüğünü ve fotoğrafı görene kadar da unuttuğunu anlatacaktı. Ona inanmayabilirlerdi ama aklına başka bir şey gelmiyordu.

Marco kendisini Bruce ile birlikte gören hiç kimse olmadığından oldukça emindi. Birilerinin ikisi arasında bir bağlantı kurabileceğini sanmıyordu.

Eğer Cora'yı bulmak için elinden geleni yapmazsa, kendini asla affetmezdi.

Önce Anne'e söylemesi gerekecekti. Bir an düşündü, bocaladı ve sonra "Anne" dedi.

"Efendim?"

"Şuna baksana."

Anne yanına geldi ve Marco'nun omzunun üzerinden, gazetede parmağıyla işaret ettiği yere baktı. Fotoğrafı inceledi. "Ne olmuş?" diye sordu.

"Bu adamı tanıyor musun?"

Anne tekrar fotoğrafa baktı. "Sanmıyorum. Kim bu adam?"

"Onu gördüğüme eminim" dedi Marco. "Yani buralarda."

"Nerede gördün ki?"

"Emin değilim ama tanıdık geliyor. Onu yakın zamanda semtimizde, evimizin yakınlarında gördüğümü biliyorum."

Anne fotoğrafa yakından baktı. "Biliyor musun, sanırım ben de onu daha önce gördüm ama nerede gördüğümü bilmiyorum."

Marco, *bu daha da iyi* diye düşündü.

Marco polis merkezine gitmeden önce dizüstü bilgisayarını açtı ve ne kadar internet gazetesi varsa hepsinin başlıklarını tarayıp Derek Honig cinayeti hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalıştı. Herhangi bir sürprizle karşılaşmak istemiyordu.

Gazetelerde pek fazla bilgi yoktu. Olay çok dikkat çekmemişti. Derek Honig ölümünden önce, bir süreliğine kulübesinde kalmak üzere işten izin almıştı. Cesedi ayda bir kulübeyi temizleyen kadın tarafından bulunmuştu. Derek yalnız yaşıyordu. Boşanmıştı, çocuğu yoktu. Marco haberi okurken ürperdi. Bruce olarak tanıdığı adam ona üç çocuğu olduğunu, bir bebeğe nasıl bakacağını bildiğini söylemiş ve Marco da ona inanmıştı. Şimdiyse kendi yaptıklarına şaşır kalıyordu. Bebeğini aslında hiç tanımadığı birine teslim etmişti ve bu adamın kızına bakacağına güvenmişti. Bunu nasıl yapabilmmişti?

Anne ve Marco geleceklerini haber vermeden polis merkezine gittiler. Audi önceki gün öğleden sonra kendilerine iade edilmişti. Marco elinde gazeteyle birlikte gitti ve Dedektif Rasbach ile görüşmek istediğini söyledi. Günlerden cumartesi olduğu halde, Rasbach oradaydı.

Marco Rasbach'a, "Bana bir dakikanızı ayırabilir misiniz?" diye sordu.

Dedektif, "Tabii ki" diye cevap verdi ve onları artık aşına oldukları odaya yönlendirdi. Hemen arkasındaki Jennings de bir sandalye çekti. Dördü karşılıklı oturdular.

Marco gazeteyi masaya, Rasbach'ın önüne koydu ve ölen adamın fotoğrafını işaret etti.

Dedektif fotoğrafa baktı ve hızlıca haberi okudu. Sonra başını kaldırıp "Ee?" diye sordu.

"Onu tanıyorum" dedi Marco. Gergin görünmemek için elinden geleni yapsa da, pek başarılı değildi. "Galiba onu Cora kaçırılmadan birkaç hafta önce etrafta gördüm."

Rasbach, “Nerede gördünüz?” diye sordu.

Marco “Sorun da bu ya” diyerek lafı dolandırdı. “Emin değilim. Ama fotoğrafa bakar bakmaz onu yakın zamanda gördüğümü hatırladım, hem de bir kereden fazla. Galiba evimin etrafındaydı; bizim semtimizde ve sokağımızda.”

Rasbach gözlerini Marco’dan ayırmadan dudak büktü.

Marco başıyla karısını işaret ederek, “Anne de onu hatırlıyor” dedi.

Rasbach dikkatini Anne’e verdi.

Anne başıyla onayladı. “Onu daha önce gördüm ama nerede gördüğümü hatırlamıyorum” dedi.

“Emin misiniz?”

Anne tekrar başını salladı.

Rasbach, “Biraz burada bekleyin” dedi ve Jennings ile birlikte odadan çıktılar.

Anne ve Marco sessizce beklediler. Odada kamera olduğu için birbirleriyle konuşmak istemiyorlardı. Marco yerinde kıpırdanma dürtüsüyle bilinçli olarak mücadele etmek zorunda kalıyordu. Ayağa kalkıp odada volta atmak istiyordu ama kendini yerinde oturmaya zorladı.

Sonunda Rasbach geri geldi. “Bugün bizzat oraya gideceğim. Eğer sizin vakayla ilgili bir şey bulursam, sizi ararım” dedi.

Marco, “Acaba sizden haber almamız ne kadar sürer?” diye sordu.

Rasbach, “Bilmiyorum. Size mümkün olduğunca hızlı bir şekilde geri dönerim” diye söz verdi.

Marco ile Anne’in eve gidip beklemekten başka çareleri yoktu.

Marco evde huzursuzdu; volta atıp duruyordu. Bu hali Anne’i sinir ediyordu. Birbirlerine sataşıyorlardı.

“Sanırım ofise gideceğim” dedi Marco durup dururken. “Burada olup bitenleri aklımdan çıkarmam ve bütün müşterilerimi kaybetmeden önce bazılarına cevap vermem gerekiyor.”

Onun evden gitmesini isteyen Anne, “İyi fikir” dedi. Dr. Lumsden ile uzun bir konuşma yapmayı o kadar çok istiyordu ki. Anne’in bıraktığı sesli mesaj üzerine Lumsden hemen onu aramıştı ve son derece sempatik ve destekçi biri olmasına karşın, konuşmaları hiç de sıcak bir havada geçmemişti. Dr. Lumsden Anne’i kendisi dönene kadar yerine bakacak olan doktorla konuşmaya zorlamıştı. Ama Anne tanımadığı bir doktorla konuşmak istemiyordu.

Anne Cynthia ile yüzleşmeyi düşünüyordu. Bebeğini Cynthia’nın aldığını düşünmüyordu; en azından o günkü fikri bu yöndeydi. Ama Cynthia ile kocası arasında neler olup bittiğini öğrenmek istiyordu. Belki de Anne kocasıyla Cynthia arasında olanlara odaklanıyordu çünkü bu bebeğine ne olduğunu düşünmek kadar acı vermiyordu.

Anne Cynthia’nın evde olduğunu biliyordu. Ara sıra ortak duvarın diğer tarafından gelen sesleri duyabiliyordu. Graham’ın yine seyahate gittiğini de biliyordu; o sabah erken bir saatte yatak odasının penceresinden baktığında, Graham’ın

valiziyle birlikte siyah bir havaalanı limuzinine bindiğini görmüştü. Anne yan eve gidebilir ve Cynthia'ya kocasından uzak durmasını söyleyebilirdi.

Ama Anne'in bunu yapacak cesareti yoktu. Sınırları fazlasıyla yıpranmıştı. Dedektife konuşmalarına kulak misafiri olduğunu anlatmıştı ama henüz Marco ile yüzleşmemişti. Marco da ona bu konuyla ilgili hiçbir şey söylememişti. Hassas konular hakkında konuşmamak gibi yeni bir alışkanlık edinmişlerdi. Eskiden her şeyi paylaşırlardı; yani neredeyse her şeyi. Ama bebek doğduğundan beri işler değişmişti.

Anne'in depresyonu, her şeye karşı ilgisini yitirmesine sebep olmuştu. İlk başlarda Marco ona çiçekler ve çikolatalar getirmiş, onu neşelendirmek için ufak tefek şeyler yapmıştı ama hiçbiri gerçek anlamda işe yaramamıştı. Marco ona gününün nasıl geçtiğini ve işlerinin nasıl gittiğini anlatmayı bırakmıştı. Anne ise artık çalışmadığı için işinden bahsedemiyordu. Artık bebek dışında konuşacak fazla bir şeyleri kalmamıştı. Belki de Marco haklıydı. Belki de işe dönmesi gerekirdi.

Anne Marco'yla konuşmalı, bir daha Cynthia'nın yanına bile yaklaşmayacağına dair söz vermesini istemeliydi. Cynthia'ya güven olmazdı. Stillwell çiftiyle arkadaşlıkları sona ermişti. Eğer Anne bildiklerini Marco'ya anlatıp onunla yüzleşirse, merdivenlerin başındayken duyduklarını söylerse, Marco kendini berbat hissederd. Zaten berbat durumdaydı. Anne onun artık Cynthia'dan uzak duracağından hiç şüphe etmiyordu. Bu açıdan endişe edilecek bir şey yoktu.

Bunu atlatırlarsa, Anne'in Marco ile hem Cynthia, hem de iş hakkında konuşması gerekecekti. Birbirlerine karşı eskisi gibi daha dürüst davranmaları şarttı.

Anne'in bir şeyleri temizlemesi gerekiyordu ama ev zaten pırıl pırıldı. O anda, gün ortasında, kaygı hissinden doğan böylesine bir enerji hissetmesi olağan dışıydı. Oysa Cora kaçırılmadan önce, gün içinde resmen kendini oradan oraya sü-

rüklerdi. Hatta bu sıralarda Cora'nın birazcık kestirmesi için dua ederdi. Anne'in ağzından bir hıçkırık kaçtı.

Kendini oyalaması gerekiyordu. İşe ön kapının girişinden, havalandırma kanalını örten antika kafesten başladı. Kıvrımlı demirlerin üzeri tozla kaplanmıştı ve ovalanması gerekiyordu. Anne bir kova dolusu ılık suyla bir bez alıp ön kapının dibine oturdu ve ızgarayı iyice derinlere girerek temizlemeye başladı. Bu onu sakinleştiriyordu.

Anne orada otururken, kapıdaki gözden atılan zarfların düşmesiyle birlikte irkildi. Yerdeki zarf yığınının bakınca donup kaldı. Cumartesileri posta dağıtımı yapılmazdı ki... Anne tuttuğunu fark ettiği nefesini salıverdi.

Mektupların hiçbirini açmadı. Hepsini atmak istiyordu ama Marco ona her şeyi saklayacağına dair söz verdimişti. Marco çocuk hırslılarının tekrar temas kurması ihtimaline karşılık, her gün bütün mektuplara göz atıyordu. İçeriklerini Anne ile paylaşmıyordu.

Anne kovasını ve bezini alıp yukarı kattaki ızgaraları temizlemeye gitti. Koridorun sonundaki ofisten başladı. Dekoratif kapağı daha kolay temizlemek için yerinden çıkarınca, hava kanalının içinde ufak ve koyu renkli bir şey gördü. İrkildi ve bunun ölü bir fare, hatta sıçan olmasından korkarak yakından baktı. Ama gördüğü şey bir sıçan değildi. Bir cep telefonuydu.

Anne başını dizlerinin arasına koydu ve bayılmamaya çalıştı. Bir panik atak geçiriyormuş gibi hissediyordu; sanki vücudundaki bütün kan çekiliyordu. Gözleri kararıyordu. Bir süre sonra bayılma hissi yok oldu ve Anne başını kaldırdı. Hava kanalının içindeki cep telefonuna baktı. Bir yanı ızgara kapağını yerine takmak, aşağıya inip bir kahve içmek ve cep telefonunu hiç görmemiş gibi davranmak istiyordu. Ama cep telefonunu almak için uzandı. Telefon hava kanalının kenarına sıkışmıştı. Anne kuvvetlice telefona asılıp onu yerinden

çıkardı. Telefon gümüş renkli bir koli bandıyla hava kanalının duvarına yapıştırılmıştı.

Anne cep telefonuna baktı. Bunu daha önce hiç görmemişti. Telefon Marco'nun değildi. Marco'nun telefonunun neye benzediğini biliyordu ve Marco telefonunu her zaman yanında taşırdı. Ama Anne kendini kandıramazdı. Birisi bu telefonu evlerine saklamıştı ve bunu yapan kişi kendisi değildi.

Marco'nun gizli bir cep telefonu vardı. Ama neden?

Anne'in ilk aklına gelen gerekçe Cynthia oldu. Acaba *gerçekten de* bir ilişkileri var mıydı? Marco bazen geç saatlere kadar çalışıyordu. Anne ise şişman ve mutsuzdu. Ama Cynthia ile birlikte geçirdikleri o geceye kadar, Marco'nun onu aldatabileceği hiç aklına gelmemişti. Belki de Anne'in dünyadan haberi yoktu. Belki de aptalın tekiydi. Zaten yasak ilişkileri en son eşler öğrenmez miydi?

Telefon yeni görünüyordu. Anne cihazı açtı. Ekran aydınlandı. Demek Marco telefonu şarj etmişti. Fakat şimdi de Anne telefonun kilidini açmak için şifreyi girmeliydi. Şifrenin ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Birkaç girişimde bulundu ve çok sayıda yanlış denemenin ardından telefon kilitlendi.

Anne kendi kendine *düşün* dedi ama başaramadı. Telefon elinde, uyuşmuş bir halde oturduğu yere çakılıp kaldı.

Catskill'deki suç mahalline giderken, Dedektif Rasbach'ın aklından pek çok şey geçiyordu. O günün erken bir saatinde Marco ve Anne Conti ile yaptıkları görüşmeyi düşünüyordu.

Marco'nun ölen adamın suç ortağı olduğunu söylemek için bu yolu seçtiğinden ve bebeğini geri almak için kendisinden yardım istediğinden şüpheleniyordu. İkisi de bunun için biraz geç kalmış olabileceklerini biliyordu. Marco durumun farkındaydı; Rasbach Cora'yı bizzat onun kaçırdığına ve Marco'nun yalan söylediğine inanıyordu. Belli ki ölen adamın bu olayla bir ilgisi vardı. Saat 00.35'te yolda görülen ara-

bayı kullanan gizemli adam o olmalıydı. Hem bebeği saklamak için ücra bir kulübeden daha iyi bir yer var mıydı?

Rasbach bebeğin Contilerin evinden çıkarken hayatta olduğunu tahmin ediyordu; yoksa Marco ondan yardım istemezdi. Marco büyük bir risk ahyordu ama düpedüz çaresizdi. Eğer Rasbach'ın tahmini doğruysa, anne temize çıkmış oluyordu; akıl sağlığı meselesi bir yana, anlaşılan bebeği öldürmemiştir.

Rasbach cinayet mahallinde neyle karşılaşacağını çok merak ediyordu.

Bu arada Jennings de Marco ve ölen adam Derek Honig arasında bir bağlantı arıyordu. Belki de ikisini birbirine bağlayan bir şey bulabilirlerdi; ne kadar zayıf olursa olsun. Rasbach buna pek ihtimal vermiyordu; yoksa Marco ona gelmezdi. Ama Derek Honig ölmüştü; belki de Marco bebeğini geri almak için ufacık bir ihtimalin peşinden giderek bu riski alması gerektiğini düşünmüştü.

Rasbach Marco'nun kızını sevdiğine ve asla ona zarar vermeyi planlamadığına ikna olmuştu. Neredeyse Marco için üzülecekti. Ama sonra muhtemelen ölmüş olan bebekle perişan haldeki anneyi düşünüyor ve içindeki acıma hissi kayboluyordu.

Rasbach polis arabasını kullanan memura, "Buraya sap" dedi.

Otoyoldan çıkıp bir süre ıssız bir toprak yol boyunca ilerlediler. Sonunda bir sapağa vardılar. Polis arabası her yanından otlar ve çahlar fişkırır, yüzeyinde derin tekerlek izleri bulunan yolu takip ederek, çevresi sarı suç mahalli bantlarıyla çevrili sade bir ahşap kulübenin önünde durdu. Olay yerinde başka bir polis arabası daha vardı; belli ki onları bekliyorlardı.

Araba durdu ve indiler. Rasbach bacaklarını esnetebildiğine sevindi. "Ben Dedektif Rasbach" diyerek kendini yerel polise tanıttı.

“Ben memur Watt, efendim. Bu taraftan.”

Rasbach hiçbir şeyi gözden kaçırmadan etrafına baktı. Kulübenin az ötesinde küçük, ıssız bir göl vardı. Görünürde başka kulübe yoktu. Rasbach buranın bir bebeği birkaç günlüğüne saklamak için biçilmiş kaftan olduğunu düşündü.

Kulübeye girdi. İçerisi 1970’lerden kalma gibiydi; zemini çirkin bir muşambayla kaplanmış mutfakta formika bir masa ve modası geçmiş dolaplar vardı.

Rasbach, “Ceset neredeydi?” diye sordu.

Memur başıyla ana odayı işaret ederek, “Şurada” dedi. İçerisi birbiriyle uyumsuz döküntülerle döşenmişti. Cesedin nerede bulunduğu dair hiçbir şüphe yoktu. Bej renkli eski ve kirli halıda taze kan izleri vardı.

Rasbach kan izlerine bakmak için çömeldi. “Peki ya cinayet silahı nerede?”

“Silahı laboratuvara götürdük. Katil bir kürek kullanmış. Adamın başına kürekle vurmuş. Birkaç kez.”

Rasbach diğer polise bakarak, “Kurbanın yüzü hâlâ tanımlanabilir durumda mı?” diye sordu.

“Hırpalanmış ama tanımlanabilir durumda.”

Rasbach tekrar ayağa kalktı ve Marco’yu morga götürüp cesedi göstermeyi düşündü. *Bak ne işlere bulaştın* demek için. “Ee, teoriniz nedir?”

“İlk bakışta mı? Acemice yapılan bir soygun gibi görünüyor ama aramızda kalsın, burada çalınacak hiçbir şey yok. Belki de burada değerli bir şey *vardı*; bunu bilmiyoruz. Burası oldukça ücra bir yer. Bir uyuşturucu alışverişi ters gitmiş olabilir.”

“Ya da birisi kaçırılmış olabilir.”

“Aynen öyle.” Memur devam etti. “Adama kürekle defalarca vurulması biraz kişisel bir mesele gibi görünüyor. Yani, adam zaten nalları dikmiş.”

Rasbach kulübeye göz atarak, “Peki etrafta hiç bebek eş-

yası yok mu? Bez, biberon ya da bunun gibi şeylere rastladınız mı?” diye sordu.

“Hayır. Burada bir bebek vardysa bile, onu her kim kaçırdysa çok iyi temizlik yapmış.”

“Peki çöplerini ne yapmış?”

“Anlaşılan bir kısmını buradaki ocakta yakmış; kalıntılara baktık. Dışarıda da bir ateş çukuru var. Ama burada hiç çöp yok; ne ocakta ne de ateş çukurunda. Yani ya kurbanımız çöplerini yeni dökmüştü ya da birisi burayı temizledi. Buradan otuz kilometre uzakta bir çöplük var, gelen arabaların plakalarını alıyorlar ve kurbanımız geçen hafta içinde oraya uğramamış.”

“Demek ki bu acemice yapılan bir soygun değil. Kimse bir soygun yapmaya gelip birini öldürdükten sonra bütün çöpleri imha etmez.”

“Doğru.”

“Arabası nerede?”

“Laboratuvarda.”

“Peki modeli ne?”

“Bir hibrit, Prius V. Black.”

Rasbach, *tam isabet* diye düşündü. İçinde, lastik izlerinin Contilerin garajındakilerle eşleşeceğine dair bir his vardı. Ayrıca, ne kadar detaylı temizlik yapılırsa yapılsın, eğer bebek birkaç gün boyunca buradaysa, etrafta mutlaka bir DNA kanıtı olurdu. Görünüşe göre, Cora kaçırıldığından beri şans ilk kez yüzlerine gülmüştü.

Nihayet ilerleme kaydedebileceklerdi.

Marco ofisindeydi, pencereden boş boş dışarıya bakıyordu. Etrafta başka kimse yoktu. Personelinden hiç kimse işyerinde değildi. Günlerden cumartesi olduğundan binanın geri kalanı da sessizdi ve Marco bunun için minnettardı.

Günün daha erken bir saatinde, Anne ile birlikte Dedektif Rasbach'la yaptıkları görüşmeyi düşünüyordu. Rasbach sırrını biliyordu, Marco bundan emindi. Bakışları adeta Marco'nun zihnini delip geçiyordu. Sanki Marco ayağa kalkıp, *Cora'yı birkaç günlüğüne kaçırmayı ve fidye pazarlığı yapması için anlaştığım adam işte bu. Şimdi öldü. Kontrolü yitirdim. Yardıma ihtiyacım var* demişti.

Artık bir avukatları vardı. Kendisi büyük suçlar işleyen insanları beraat ettirmesiyle nam salmıştı. Marco şimdi bunun iyi bir şey olduğunu fark etti. Yanlarında avukatları olmadan sorguya çekilmeyeceklerdi. Marco artık itibarını umursamıyordu; tek istediği hapse girmemek ve Anne'in hiçbir şeyden haberdar olmamasıydı.

Cep telefonu çaldı. Marco ekrana baktı. Arayan Cynthia'ydı. Ah şu kaltak. Neden şimdi arıyordu ki? Marco bir an cevap vermekle, hattın sesli mesaja düşmesini beklemek arasında gidip geldi ama sonunda telefonu açtı.

"Efendim?" Sesi buz gibiydi. Cynthia'yı polise yalan söylediği için asla affetmeyecekti.

Cynthia “Marco” diye mırıldandı. Sanki son birkaç gündür hiçbir şey olmamıştı, Marco’nun çocuğu kaybolmamıştı ve her şey eskiden olduğu gibiydi. Marco bunun doğru olmasını o kadar çok istiyordu ki.

Marco “N’aber?” dedi. Konuşmayı kısa kesmek istiyordu.

Cynthia daha ciddi bir ses tonuyla, “Seninle konuşmak istediğim bir şey var” dedi. “Eve uğrayabilir misin?”

“Neden? Özür dilemek mi istiyorsun?”

“Özür mü?” Cynthia şaşırmişti.

“Polislere yalan söylediğin için. İkimiz de *senin* bana asıldığını bildiğimiz halde, benim sana asıldığımı söylediğin için.”

Cynthia cilveli bir şekilde, “Bunun için üzgünüm. Evet yalan söyledim” dedi.

“Lanet olsun. *Üzgünsün* öyle mi? Başıma ne kadar büyük bir dert açtığının farkında mısın peki?”

“Bu konuyu konuşabilir miyiz?” Cynthia’nın sesi artık cilveli değildi.

“Neden konuşacakmışız ki?”

Cynthia, “Buraya geldiğinde açıklarım” dedi ve ansızın telefonu kapattı.

Marco tam beş dakika boyunca masasında oturdu ve parmaklarını tıkırdatarak ne yapacağına karar vermeye çalıştı. Sonunda ayağa kalktı, jalezileri kapattı, ofisinden çıktı ve kapıyı kilitledi. Cynthia’yı önemsemediği için huzursuzdu. O önemsenmeyecek bir kadın değildi. Gidip söyleyeceklerini dinlese iyi olacaktı.

Marco yaşadığı semte gelince, Cynthia’yı yalnızca birkaç dakikalığına bile görecek olsa, Anne’in bundan haberdar olmaması gerektiğini fark etti. Muhabirlere de yakalanmak istemiyordu. Bu yüzden arabayı evin önüne park etmese daha iyiydi. Eğer garaja park ederse, arkadan dolanıp birkaç dakikalığına Cynthia’nın tarafına geçebilir ve sonra da eve dönebilirdi.

Marco Audi'yi kendi garajına park ettikten sonra arka bahçe kapısından Cynthia'nın bahçesine girdi ve arka kapıyı çaldı. Kendisini karısının arkasından iş çeviren sinsi biri gibi suçlu hissediyordu. Aslında böyle bir niyeti yoktu; sadece Cynthia'nın neler söyleyeceğini duymak istiyordu; sonra çekip gidecekti. Karısının arkasından iş çevirmek *istemi-yordu*. Cynthia'nın kapıyı açmasını beklerken, amaçsızca avluya baktı. Cynthia kucağına iliştiğinde burada oturuyordu.

Cynthia kapıyı açtı. Şaşırılmış görünüyordu. “Ön kapıyı çalmanı bekliyordum” dedi. Sanki bir şey ima ediyordu. Ama her zamanki kadar cilveli değildi. Marco onun flörtöz bir ruh halinde olmadığını derhal anladı. Zaten Marco da hiç havasında değildi.

Marco mutfağa girdi. “Beni neden çağırdın?” diye sordu. “Eve gitmem gerek.”

Cynthia, “Bence bunun için birkaç dakikamı ayırabilirsin” dedi ve mutfak tezgâhına yaslanıp, kollarını göğsünde birleştirdi.

Marco durup dururken, “Neden polise yalan söyledin?” diye sordu.

“Bu yalnızca *küçük* bir yalandı” dedi Cynthia.

“Hayır değildi.”

“Yalan söylemeyi seviyorum. Tıpkı senin gibi.”

Marco öfkeyle, “Ne demek istiyorsun?” diye çıkıştı.

“Senin bütün *hayatın* yalanlardan ibaret, öyle değil mi Marco?”

Marco ürperdi. Cynthia biliyor olamazdı. Hiçbir şeyden haberi yoktu. Nasıl olabilirdi ki? “Neden bahsediyorsun sen?” dedi. Cynthia'nın nereye varmaya çalıştığına dair hiçbir fikri yokmuş gibi başını salladı.

Cynthia ona uzun ve buz gibi bir bakış attı. “Bunu sana söylemek zorunda olduğum için üzgünüm Marco ama Graham'ın arka bahçede bir gizli kamerası var” dedi. Mar-

co hiçbir şey demedi ama tepeden tırnağa buz kesti. “Ve burada olduğunuz, bebeğinizin *ortadan kaybolduğu* gece kamera kayıttaydı.”

Marco, *Cynthia biliyor* diye düşündü. *Kahretsin. Kahretsin.* Terlemeye başladı. Cynthia'nın güzel yüzüne baktı; o anda gözüne o kadar çirkin görünüyordu ki. Cynthia fırsatçı kaltağın tekiydi. Belki de blöf yapıyordu. O zaman Marco da blöf yapabiliirdi.

İyi bir haber almış gibi, “Kamera kayıta mıydı? Peki Cora'ya kimin kaçırdığını gördün mü?” diye sordu.

“Ah, evet” dedi Cynthia. “Tabii ki gördüm.”

Marco işinin bittiğini anladı. Cynthia onu videoda görmüştü. Yüzünden anlaşılıyordu.

“Onu *sen* kaçırdın.”

Marco onun söylediklerinin tek kelimesine dahi inanmıyormuş gibi davranmaya çalışarak, “Saçmalama” diyerek burun kıvrırdı.

“Görmek ister misin?”

Marco'nun içinden Cynthia'nın boynunu koparmak geliyordu. “Evet” dedi.

Cynthia, “Benimle gel” dedi ve yukarı kata çıkmak üzere arkasını döndü.

Marco Cynthia'nın peşinden, Graham ile paylaştıkları yatak odasına girdi. Cynthia'nın, birini kaçırabilen bir adamı yatak odasına davet ederek ne kadar büyük bir aptallık ettiğini düşündü. Cynthia korktuğunu belli etmek istemiyordu. Kontrolü tamamen elinde tutuyor gibiydi. Zaten en sevdiği şey de buydu; her şeyi kontrol etmek, insanların iplerini elinde tutmak ve dans etmelerini izlemek. Ayrıca duruma biraz heyecan ve tehlike katmayı da seviyordu. Belli ki Marco'ya şantaj yapacaktı. Marco ona izin verip vermeyeceğini düşünüyordu.

Yatağın üzerinde açık duran bir dizüstü bilgisayar vardı. Cynthia'nın birkaç tuşa basmasıyla birlikte, üzerinde tarih

ve saat işareti bulunan video oynamaya başladı. Marco videoyu izlerken gözlerini hızla kırıştırdı. İşte oradaydı, ampulü kurcalayıp eve giriyordu. Birkaç dakika sonra ise kucağında beyaz örtüsüne sardığı Cora ile birlikte dışarı çıkıyordu. Bu hiç şüphesiz Marco'ydu. Birilerinin kendisini görüp görmediğinden emin olmak için etrafına bakıyordu. Sonra da çabucak garajın arka kapısına doğru yürüyor ve yaklaşık bir dakika sonra tekrar ekranda beliriyor, çimleri geçerek eve dönüyordu; bu sefer kucağında bebek yoktu. Ampulü tekrar devreye sokmayı unutmuştu. Marco her şey olup bittikten sonra, tüm bunları izleyince yoğun bir pişmanlık, suçluluk ve utanç duydu.

Ve Cynthia tarafından yakalandığı için öfkelenmişti. Cynthia videoyu polise ve Anne'e gösterecekti. Marco'nun işi bitmişti.

"Bunu başka kim gördü?" diye sordu Marco. Sesinin bu kadar normal çıkmasına kendisi bile şaşırды.

Cynthia onun sorusunu kulak ardı etti. Neredeyse eskisi gibi cilveli bir ses tonuyla, "Onu öldürdün mü?" diye sordu.

Cynthia'nın insanı dehşete düşüren ve duygudan yoksun merakı, Marco'nun midesini bulandırıyordu. Soruyu cevaplamadı. Cynthia onun birini öldürebileceğini mi düşünüyordu? Öfkeyle ona bakarak, "Bunu başka kim gördü?" diye sordu.

Cynthia, "Hiç kimse" diyerek yalan söyledi.

"Ya Graham?"

"Hayır, Graham bunu izlemedi" dedi Cynthia. "Ona kamerayı kontrol ettiğimi ama pilinin bittiğini söyledim. Üstüne gitmedi. Bu konu hakkında hiçbir şey bilmiyor." Sonra ekledi. "Graham'i bilirsin. Pek meraklı değildir."

"Peki bunu bana neden gösteriyorsun?" diye sordu Marco. "Neden doğrudan polise gitmedin?"

"Bunu neden yapayım ki? Biz arkadaşız, öyle değil mi?" Cynthia nazlı bir biçimde gülümsedi.

“Zırvalamayı kes Cynthia.”

“Pekâlâ.” Cynthia’nın yüzündeki gülümseme kayboldu. “Eğer bu sırrı kendime saklamamı istiyorsan, bunun bir bedeli olacak.”

Marco gayet kontrollü bir ses tonuyla, “Bak işte bu biraz zor, Cynthia” dedi. “Çünkü hiç param yok.”

“Ah, hadi ama. Bir miktar paran olmalı.”

“Gerçekten meteliksizim” dedi Marco soğukkanlılıkla. “Neden kendi çocuğumu kaçırdım sanıyorsun? Eğlence olsun diye mi?”

Cynthia beklentilerini gözden geçirirken, Marco onun yüzündeki hayal kırıklığını görebiliyordu.

“Evinizi ipotek ettirebilirsin, değil mi?”

“Ev zaten ipotek altında.”

“O zaman ipotek değerini biraz daha yükselt.”

Duygusuz kaltak. “Yapamam. Anne’in haberi olmadan mümkün değil.”

“Belki de bu videoyu Anne’e de göstermeliyiz.”

Marco Cynthia’ya doğru ani bir adım attı. Çaresiz adam rolünü oynamasına gerek yoktu; zaten çaresiz bir adamdı. Eğer isterse Cynthia’yı oracıkta boğabilirdi. Ama Cynthia korkmuş gibi görünmüyordu; heyecanlı bir hali vardı. Gözleri ışıldıyordu; soluk alıp verdikçe göğüslerinin hızla inip kalkması Marco’nun dikkatinden kaçmadı. Belki de her şeyden çok tehlikede olmayı istiyordu. O gerilimi hissetmeyi. Belki de Marco’nun onu yanı başında dikildikleri yatağa atmasını istiyordu. Marco bir an için bunu tarttı. Acaba o zaman şantaj yapmaktan vazgeçer miydi? Bu pek olası değildi.

“O videoyu kimseye göstermeyeceksin” dedi Marco.

Cynthia cevap vermekte acele etmedi. Doğruca Marco’nun gözlerinin içine baktı. Yüzleri arasında sadece birkaç santim vardı. “Bunu ben de kimseye *göstermemeyi* tercih ederim, Marco. Bunun sadece ikimizin arasında kalmasını iste-

rim. Ama benimle işbirliği yapmalısın. Bir miktar para bulman gerek.”

Marco öfkeli bir biçimde düşündü. Hiç parası *yoktu*. Nereden para bulacağını bilmiyordu. Vakit kazanması gerekcekti. “Bak, bana işleri yoluna koymam için biraz zaman ver. Hayatımın bu aralar ne kadar boka sardığını biliyorsun” dedi.

“İşler planladığın gibi gitmedi, değil mi?” dedi Cynthia. “Herhalde bebeği geri almayı umuyordun.”

Marco Cynthia’ya vurmak istedi ama kendine hâkim oldu. Cynthia değer biçercesine Marco’ya baktı. “Pekâlâ. Sana biraz zaman vereceğim. Videoyu kimseye göstermeyeceğim; şimdilik” dedi.

“Peki bahsettiğimiz paranın miktarı nedir?”

“İki yüz bin.”

Bu para Marco’nun beklediğinden daha azdı. Cynthia’nın gösterişli yapısıyla tutarlı bir rakam isteyeceğini sanmıştı. Ama Marco ona para verirse Cynthia gitgide daha da fazlasını isteyecekti; şantajcılar bunu hep yapardı. Ellerinden kurtulmak imkânsızdı. Yani Cynthia’nın şimdi istediği paranın bir anlamı yoktu. Marco ona ödeme yapsa ve Cynthia videoyu gözünün önünde imha etse bile, başka bir kopya bulunmadığından asla emin olamazdı. Hayatı pek çok açıdan mahvolmuştu.

“Bence bu makul bir rakam” dedi Cynthia.

“Şimdi gidiyorum. Anne’den uzak dur.”

“Dururum. Ama sabrım taşarsa, senden haber almazsam, seni arayabilirim.”

Marco Cynthia’yı kenara iterek yatak odasından çıktı, merdivenlerden indi ve arkasına bile bakmadan mutfaktaki sürgülü cam kapıdan dışarı süzüldü. O kadar öfkeliydi ki, sağlıklı düşünemiyordu. Öfkeliydi ve korkuyordu. Ortada bir kanıt vardı. Bebeği onun aldığına dair bir kanıt. Bu her şeyi

değiştirebilirdi. Anne bunu öğrenebilirdi ve Marco çok uzun zaman hapiste kalabilirdi.

O anda, işlerin bundan daha da kötüye gidebileceğini bilmiyordu. Cynthia'nın avlusundaki kapıdan çıkıp, kendi arka bahçesine girdi. Anne oradaydı, bitkilerin bir kısmını suluyordu.

Göz göze geldiler.

Anne Marco'nun Cynthia'nın arka bahçesinden çıktığını gördü ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Şaşkınlıktan, elinde sulama kabıyla birlikte donup kaldı. Marco Cynthia'nın evine gitmişti. Peki neden? Bunun sadece tek bir sebebi olabilirdi. Anne yine de bahçenin diğer ucundan Marco'ya sordu. "Orada ne yapıyordun?" Sesi buz gibiydi.

Marco yüzüne ışık tutulmuş gibiydi, suçüstü yakalanmıştı ve ne yapacağını bilmiyordu. Doğaçlama yapma konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı. Anne neredeyse onun için üzülecekti. Ama şu anda bu mümkün değildi çünkü Marco'dan nefret ediyordu. Anne sulama kabını yere attı, koşarak Marco'nun yanından geçti ve arka kapıdan eve girdi.

"Anne! Bekle!" diye çaresizce seslenen Marco, onun peşine düştü.

Ama Anne beklemedi. Yukarı kata koştu; artık yüksek sesle ağlıyordu. Marco da onun peşi sıra yukarı çıktı ve Anne'e kendisiyle konuşması, açıklamasına izin vermesi için yalvardı.

Ama bunu nasıl açıklayacağına dair hiçbir fikri yoktu. Anne'e videonun varlığından bahsetmeden, neden gizlice Cynthia'nın evine gittiğini nasıl açıklayacaktı?

Marco Anne'in yatak odalarına gitmesini ve kendini göz yaşları içinde yatağa atmasını bekliyordu; Anne üzgün oldu-

ğunda genellikle böyle yapardı. Belki de kapıyı yüzüne çarpıp kilitlerdi. Bunu daha önce de yapmıştı. Er ya da geç dışarı çıkardı ve Marco'nun da düşünecek zamanı olurdu.

Ama Anne yatak odalarına koşmadı ve kendini ağlayarak yatağa atmadı. Kapıyı kilitleyip Marco'yu dışarıda da bırakmadı. Bunun yerine koridoru koşarak geçip ofise daldı. Marco tam arkasındaydı. Anne'in havalandırma ızgarasının önünde dizlerinin üstüne çöktüğünü gördü.

Hayır olamaz. Tanrım, hayır.

Anne ızgarayı yerinden çıkardı, elini içeri soktu ve cep telefonunu hava kanalının kenarından sökü� aldı. Marco'nun midesi bulanmaya başladı. Anne telefonu avucuna koydu, gözlerinden yaşlar boşalarak Marco'ya gösterdi. “*Bu da neyin nesi Marco?*” diye sordu.

Marco donup kaldı. Bunun olduğuna inanamıyordu. Ansızın, içinden yükselen gülme dürtüsüne karşı koymak zorunda kaldı. Tüm bu olanlar tam bir komedydi. Cynthia'nın videosu. Bu cep telefonu. *Şimdi Anne'e ne söyleyecekti?*

Anne, “Cynthia ile bu şekilde iletişim kuruyordun, değil mi?” diyerek onu suçladı.

Marco bir an için afallayarak ona baktı. Tam, *Cynthia yan evde yaşarken neden ona ulaşmak için bir cep telefonu kullanayım ki?* diyecekken dilini tuttu. Tereddüt etmesi, Anne'in aklına başka bir olasılık getirdi.

“Yoksa bununla başka birini mi arıyordun?” diye sordu.

Marco ona doğruyu söyleyemezdi; şu an elinde tuttuğu gizli cep telefonunun, bebeklerinin kaçırılmasına yardım eden suç ortağıyla –hani şu ölü bulunan adamla– iletişim kurabilmesinin tek yolu olduğunu açık edemezdi. Marco, birlikte başılsanamaz bir suç işlediği ortağını aramak için kullandığı izi sürülemeyen kontrollü cep telefonunu havalandırma kanalının duvarına saklamıştı. Anne onun Cynthia'yla ya da bir başkasıyla ilişkisi olduğunu düşünüyordu. Marco'nun o

anki dürtüsü, Anne’i Cynthia’dan uzak tutmak yönündeydi. Bir şeyler uyduracaktı.

“Çok üzgünüm” diye lafa girdi. “İlişki yaşadığım kişi Cynthia değil, yemin ederim.”

Anne çığlık atıp telefonu sertçe Marco’ya fırlattı. Telefon Marco’nun alnına çarpıp yere düştü. Marco sağ gözünün üzerinde keskin bir acı hissetti.

Anne’e yalvardı. “Çoktan bitti, Anne. Hiçbir anlamı yoktu. Sadece birkaç hafta sürdü” diye yalan söyledi. “Cora’nın doğumundan hemen sonraydı ve sen çok yorgundun... Bir hataydı. Bunu yapmak istemezdim; birdenbire oluverdi işte.” Marco aklına gelen bütün bahaneleri sıralıyordu.

Anne ona tiksinti ve öfkeyle bakıyordu; yüzünden yaşlar süzülüyordu, burnu akıyordu ve saçları darmadağındı. Acı dolu bir sesle, “Bundan böyle kanepede uyuyabilirsin” dedi sertçe. “Ben ne yapacağıma karar verene dek.” Marco’nun yanından geçip yatak odalarına gitti ve kapıyı çarptı. Marco onun kilidi çevirdiğini duydu.

Marco telefonu yavaşça yerden aldı. Telefonun alnına çarptığı yere dokununca parmaklarına kan bulaştı. Dalgın bir şekilde telefonu açıp şifreyi girdi. Arama listesinde tek bir numara vardı. Bütün çağrıları yanıtız kalmıştı.

Marco korkusunu ve şaşkınlığını yenmenin bir yolunu bulmaya çalıştı. Cora’nın Bruce’un elinde olduğunu kim bilebilirdi ki? Yoksa Bruce planlarından bir başkasına bahsetmiş ve bu kişi de onları ele mi vermişti? Bu pek olası değildi. Yoksa dikkatsizlik mi etmişti? Birisi bebeği görüp onu tanımış mıydı? Bu da pek muhtemel değildi.

Marco aylak aylak elindeki cep telefonuna bakarken, cevapsız çağrı sembolünü görmesiyle birlikte sıçradı. Telefona son kez baktığında, bu çağrı orada değildi. Tabii ki telefonun sesi kısıktı. Onu Bruce’un telefonundan arayan kim olabilirdi ki? Bruce ölmüştü. Marco yeniden arama tuşuna basarken

kalbi göğüs kafesine degecekmiş gibi çarpıyordu. Telefonun bir kez, sonra iki kez çaldığını duydu.

Ve sonra tanıdık bir ses duydu. “Ben de ne zaman araya-
cağını merak ediyordum.”

Anne ağlayarak uykuya daldı. Uyandığında hava karar-
mıştı. Yatakta uzanırken, evdeki seslere kulak kesildi. Hiç-
bir şey duymadı. Marco’nun nerede olduğunu merak etti.
Acaba onu görmeye tahammül edebilir miydi? Yastığına sım-
sıkı sarılıp düşündü.

Eğer onu şimdi evden atarsa, bu hoş görünmezdi. Basın
mensupları tıpkı bir hayvan sürüsü gibi üzerlerine üşüşür-
lerdi. Hiç olmadıkları kadar suçlu görünürlerdi. Eğer ma-
sumlarsa, neden ayrılıslardı ki? Polis onları tutuklayabilir-
di. Umurunda mıydı sanki?

Her şeye rağmen, Anne Marco’nun iyi bir baba olduğun-
u ve Cora’yı sevdiğini biliyordu; bebeğinin yokluğu yüzün-
den en az Anne kadar acı çekiyordu. Polisin dediklerine, üs-
tü kapalı sorularıyla ve varsayımlarıyla ima ettiklerine kar-
şın, Anne onun Cora’nın ortadan kaybolmasıyla hiçbir ilgisi
olmadığını biliyordu. Marco’yu başka bir kadınla birlikte dü-
şünmek Anne’in midesini bulandırır da, onu hayatından çı-
karamazdı; en azından şimdilik.

Anne gözlerini kapayıp o geceyi hatırlamaya çalıştı.
Cora’nın ortadan kaybolduğu geceden beri, kendini ilk kez
o odada hayal etti. Bundan kaçıp durmuştu. Ama şimdi zih-
ninde bebeğini son gördüğü an canlanmıştı. Cora yatağın-
daydı. Oda karanlıktı. Cora sırtüstü yatıyordu; tombiş kolla-
rını kaldırıp başının iki yanına koymuş, sarı bukleleri sıcak
yüzünden alınaya yapışmıştı. Tavandaki pervane miskin mis-
kin dönüyordu. Odanın penceresi gece esintisinden yararlan-
mak üzere açık bırakılmıştı ama içerisi yine de havasızdı.

Anne şimdi detayları hatırlıyordu. Yatağın başında du-

rup kızının ufacık yumruklarına, çıplak ve kıvrık bacaklarına bakmıştı. Hava çok sıcak olduğundan üstünü örtmemişti. Uzanıp bebeğinin alnını okşama isteğini bastırmıştı çünkü onu uyandırmaktan korkmuştu. Cora'yı kucağına almak, yüzünü çocuğunun boynuna gömüp ağlamak istemiş ama kendine hâkim olmuştu. Bir sürü duygunun –çoğunlukla sevgi ve şefkatin ama aynı zamanda umutsuzluğun, çaresizliğin ve yetersizliğin– hücumu altındaydı ve utanıyordu.

Yatağın yanında dururken kendini suçlamamaya çalıştı ama bu o kadar da kolay değildi. Mutlu bir anne olmaması ve kızına yetememesi kendi suçuydu. Ama kızı, o mükemmeldi. Onun kıymetli küçük kızıydı. Bu bebeğinin suçu değildi. Hiçbiri onun suçu değildi.

Anne Cora'nın odasında kalmak, konforlu emzirme koltuğunda oturmak ve uykuya dalmak istiyordu. Fakat bunun yerine parmak uçlarına basarak odadan çıkmış ve yan evdeki davete geri dönmüştü.

Anne gece yarısı eve yaptığı son ziyaret hakkında başka hiçbir şey hatırlayamıyordu. Bebeği ne sarsmıştı, ne de düşürmüştü. En azından o sırada. Onu kucağına bile almamıştı. Cora'yı gece yarısı hızlıca kontrol etmeye gittiğinde kucağına almadığını veya ona dokunmadığını gayet net olarak hatırlıyordu çünkü onu uyandırmaktan korkmuştu. Cora'yı saat on birde emzirdiğinde, kızı mızızlanmıştı. Uyanmış ve huysuzluk etmişti. Anne onu emzirmişti ama Cora bir türlü sakinleşmemişti. Anne Cora'yı kucağında gezdirmiş, ona şarkı söylemişti. Ona tokat atmış olabilirdi. Evet, Cora'ya tokat atmıştı. Bunu hatırlayınca utançtan midesi bulanmaya başladı.

Anne yorgundu, bıkkındı ve davette Marco ile Cynthia arasında olanlar yüzünden canı sıkındı. Ağlıyordu. Cora'yı düşürdüğünü ya da onu sarstığını hatırlamıyordu. Ama bebeğin kıyafetini değiştirdiğini de hatırlayamıyordu. Peki ama

neden? Eğer kıyafeti değiştirdiğini hatırlayamıyorsa, aklına gelmeyen başka neler vardı? Cora'ya tokat attıktan sonra ne yapmıştı?

Polisler pembe tulum meselesini sorduklarında, Anne doğru olduğunu dūřündüęü Őeyi söylemişti; yani kıyafeti değiştirdiğini. Cora'yı son kez emzirirken, bezini değiştirdiği sırada sık sık kıyafetini de değiştiriyordu. O sırada da aynı Őeyi yaptığını farz etmişti. Büyük olasılıkla da yaptığını biliyordu. Ama bir türlü hatırlayamıyordu.

Anne ruhunda derin bir sızı hissetti. Bebeği saat on birde son kez emzirirken, ona bir Şey yapıp yapmadığını merak etti. Ona tokat atmıştı ama sonrasını hatırlayamıyordu. Yoksa daha kötüsünü yapmış mıydı? Sahi mi? Onu öldürmüş müydü? Marco saat on iki buçukta Cora'yı ölü bulmuş, en kötü senaryoyu hayal etmiş ve Anne'in suçunu örtbas mı etmişti? Cora'yı götürmesi için birini mi aramıştı? Davette bu yüzden mi daha uzun süre kalmak istemişti? Cora'yı götürecekle kişiye zaman tanımak için mi? Anne çaresizce bebeğin gece yarısı nefes alıp almadığını hatırlamaya çalıştı. Hatırlayamıyordu. Emin olamıyordu. Dehşetten ve vicdan azabından mide-si bulanıyordu.

Bunu Marco'ya soracak cesareti var mıydı? Gerçeği öğrenmek istiyor muydu?

Marco kayınpederinin sesini duyunca yere yığıldı. Yaşadığı kafa karışıklığı ve duruma inanmakta çektiği güçlük yüzünden konuşamadı.

Richard, “Marco?” dedi.

“Efendim.” Marco’nun sesi kendi kulaklarına bile ölü gibi geliyordu.

“Ne yaptığımı biliyorum.”

Marco monoton bir şekilde, “Ne yaptığımı mı?” diye tekrarlardı. Hâlâ parçaları birleştirmeye çalışıyordu. *Neden Anne’in babasında Derek Honig’in cep telefonu numarası var? Acaba polisler telefonu suç mahallinde bulup ona mı verdiler? Bu bir tuzak mı?*

“Yani fidyeye için kendi çocuğunu kaçırttığını. Karının anne ve babasının parasını çaldığını. Sanki size yeteri kadar para vermemişiz gibi.”

Marco zaman kazanmaya, kendini bu tuhaf durumdan kurtarmaya çalışarak, “Neden bahsediyorsun sen?” dedi çaresizce. Panikle telefonu kapatma isteğini bastırdı. İnkâr etmeliydi, mutlaka inkâr etmeliydi. Ortada hiçbir kanıt yoktu. Ama sonra Cynthia’nın videosunu hatırladı. Sonra da bu telefon konuşmasını. Bu konuşmanın tam olarak ne gibi sonuçları olabilirdi? Eğer polisler Derek’in telefonunu buldularsa ve şimdi bu konuşmayı dinliyorlarsa, Marco telefonu açtığına göre, onun

Derek ile işbirliği yaptığına dair ihtiyaçları olan bütün kanıtları elde etmişlerdi.

Ama belki de polislerin telefonda haberleri dahi yoktu. İşte *bunun* olası sonuçları daha da ürkütücüydü. Marco buz kestiğini hissetti.

“Ah, hadi ama Marco” dedi Richard. “Hayatında bir kez olsun erkek gibi davran.”

Marco, “O telefonu nasıl ele geçirdin?” diye sordu. Eğer polisler telefonu bulup Marco’yu tuzaga düşürmek için Richard’a vermediyse, o zaman Richard telefonu Derek’ten almış olmalıydı. Richard Derek’i öldürmüş müydü? Marco çaresizce, “Cora elinde mi, seni orospu çocuğu?” diye sövdü.

“Hayır. Henüz değil. Ama onu alacağım.” Sonra kayınpederi kinayeli bir şekilde, “Senin yardımın olmadan” diye ekledi.

Kulaklarına inanamayan Marco, “Ne? Cora yaşıyor mu?” diye sordu.

“Sanırım.”

Marco soluğunu tuttu. Cora yaşıyordu! Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Önemli olan tek şey, tekrar bebeklerine kavuşacak olmalarıydı. “Nereden biliyorsun? Emin misin?” diye fısıldadı.

“Çocuk hırsızları bizimle temasa geçti. Gazetelerden ilk fidye parasını ödediğimizi okumuşlar. Daha fazlasını istiyorlar. Ne isterlerse vereceğiz. Cora’yı seviyoruz, bunu biliyorsun.”

Hâlâ bu son gelişmeyi kavramaya çalışan Marco, “Anne’e bir şey söylemediniz mi?” dedi.

“Tabii ki hayır. Çok merak ettiğini biliyoruz ama biz ne olacağını öğrenene kadar bir şey bilmeseydi muhtemelen daha iyi.”

“Anlıyorum” dedi Marco.

Richard buz gibi bir sesle, “Aslında mesele şu ki Marco, kızlarımızı senden korumak zorundayız” dedi. “Cora’yı korumak zorundayız. Tabii Anne’i de. Sen gizli planlar ve entrikalar peşinde koşan tehlikeli bir adamsın Marco.”

“Ben tehlikeli filan değilim, seni pislik” dedi Marco saldırgan bir biçimde. “O telefonu nereden buldun?”

“Çocuk hırsızları telefonu bize gönderdiler; tıpkı tulumu gönderdikleri gibi. Yanında da seninle ilgili bir not vardı. Muhtemelen polise gitmemizi önlemek için. Ama ne diyeceğim biliyor musun? Bence iyi oldu. Çünkü artık ne yaptığımızı biliyoruz. Ve eğer istersek, bunu kanıtlayabiliriz. Ama zamanı gelince. Önce Cora’yı geri almalıyız.” Richard sesini alçaltarak bir tehdit savurdu. “Artık kontrol bende Marco. Sakın bir aptallık yapmaya kalkışma. Polise bir şey söyleme. Anne’e de söyleme; bir şeyler ters gittiği takdirde, tekrar umutlanmasını istemiyorum.”

Zihninde düşünceler dönüp duran Marco, “Pekâlâ” dedi. Cora’yı geri almak için her şeyi yapardı. Neye inanacağını bilmiyordu ama Cora’nın hayatta olduğuna inanmak istiyordu.

Telefonu imha etmeliydi.

“Ve Alice’le de konuşmanı istemiyorum; o da seninle konuşmak istemiyor. Yaptığın şey yüzünden çok kızgın.”

“Tamam.”

Richard, “Seninle henüz işim bitmedi Marco” dedi ve aniden telefonu kapattı.

Yenilenen bir umutla ve çaresizlikle dolup taşan Marco, uzun süre yerde oturdu.

Anne yataktan çıktı. Sessizce kapıya yürüdü, kilidi çevirdi ve kapıyı açtı. Başını koridora uzattı. Ofisin ışığı yanıyordu. Marco bunca zamandır orada mıydı? Acaba ne yapıyordu?

Anne yavaşça koridoru geçip, ofisin kapısını itti. Marco elinde cep telefonu ile birlikte yerde oturuyordu. Yüzü korkunç derecede solgundu. Gözünün üstünde, telefonun alnına çarptığı yerde korkunç bir kan izi vardı. Anne içeri girerken Marco ona baktı. Uzunca bir süre bakıştılar; ikisi de ne diyeceğini bilemedi.

Sonunda Anne konuştu. “İyi misin Marco?”

Marco alnındaki kanlı şişkinliğe dokununca kafasının zonkladığını fark etti ve başıyla hafifçe onayladı.

Marco ona Cora’nın hayatta olabileceğini söylemeyi o kadar çok istiyordu ki. Bir umut ışığı olduğunu. Artık babasının kontrolü ele aldığını ve onun hiçbir konuda başarısız olmadığını. İşe yaramaz kocasının aksine. Anne’e her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordu.

Ama her şey yoluna *girmeyecekti*. Cora’yı geri alabilirlerdi –bunun için Tanrı’dan umudunu kesmiyordu– ama Anne’in babası Marco’nun çocuk kaçırma suçundan tutuklanması için ne gerekiyorsa yapardı. Marco’nun hapse girmesini sağlardı. Marco Anne’in hassas psikolojisinin böylesine korkunç bir ihaneti atlatıp atlatamayacağını da biliyordu.

Bir an için, olaylar bu şekilde gelişirse Cynthia’nın ne kadar büyük bir hayal kırıklığına uğrayacağını düşündü alaycı bir şekilde.

“Marco, bir şeyler söylesene” dedi Anne endişeyle.

Marco, “İyiyim” diye fısıldadı. Ağzı kurumuştü. Anne kendisiyle konuştuğu için şaşırılmıştı. Bu fikir değişikliğinin sebebini merak etti. Birkaç saat önce Anne ne yapacağına karar verene dek, ona kanepede uyumasını söylemişti. Marco Anne’in kendisini evden atacağını düşünmüştü. Şimdiyse Anne neredeyse üzgün görünüyordu.

Anne içeri girip Marco’nun yanına, yere oturdu. Marco birdenbire Anne’in babası tekrar arayabilir diye telaşa kapıldı. Bunu Anne’e nasıl açıklardı? Gizlice telefonu kapattı.

“Marco, sana söylemem gereken bir şey var” dedi Anne tereddütle.

Marco, “Nedir o tatlım?” diye sordu. Uzanıp Anne’in yüzüne düşen bir tutam saçı geriye itti. Anne geri çekilmedi. Daha mutlu günlerini anımsatan bu şefkat dolu hareket, gözlerinin dolmasına neden oldu.

Yere baktı ve “Bana karşı dürüst olman gerek Marco” dedi.

Marco başıyla onayladı ama hiçbir şey söylemedi. Anne’in ondan şüphelenip şüphelenmediğini merak etti.

“Cora’nın kaçırıldığı gece, onu son kez kontrol etmeye gittiğinde...” Anne dönüp onun yüzüne baktı ve Marco Anne’in söyleyeceklerinden endişelenerek gerildi. “Yaşıyor muydu?”

Marco irkildi. Bunu beklemiyordu. “Tabii ki yaşıyordu” dedi. “Bunu neden sordun ki?” Anne’in sıkkın yüzüne endişeyle baktı.

Anne, “Çünkü hatırlayamıyorum” diye fısıldadı. “Cora’yı gece yarısı gördüğümde nefes alıp almadığını anımsayamıyorum. Nefes aldığından *emin* misin?”

“Evet eminim” dedi Marco. Ona Cora’yı evden dışarı çıkarırken, küçük kalbinin attığını hissettiği için yaşadığından emin olduğunu söyleyemezdi.

Anne aklını okumaya çalışır gibi dikkatle ona bakarak, “Nereden biliyorsun?” diye sordu. “Kontrol ettin mi? Yoksa sadece yattığı yerden baktın mı?”

Marco, “Yatağında göğsünün inip kalktığını gördüm” diyerek yalan söyledi.

Anne tedirgin bir biçimde, “Emin misin? Bana yalan söylemezsin değil mi?” diye sordu.

“Hayır, Anne. Bunu bana neden soruyorsun? Neden nefes almadığını düşünüyorsun? O aptal dedektifin dediği bir şey yüzünden mi?”

Anne kucığına baktı. “Çünkü gece yarısı Cora’yı gördüğümde nefes aldığından emin değilim. Onu kucığıma almadım çünkü uyandırmak istemedim. Nefes alışımı gördüğümü hatırlamıyorum.”

“Hepsi bu mu?”

“Hayır.” Anne tereddüt ederek duraksadı. Sonunda Marco’ya baktı ve “Saat on birde Cora’yı kontrol etmeye gittiğimde olanlar... tam bir boşluk. Hiçbir şey hatırlayamıyorum.”

Anne'in yüzündeki ifade Marco'yu korkuttu. Ona bunca zamandır duymayı beklediği korkunç bir şey söylemek üzere olduğunu hissetti. Bu her neyse duymak istemiyordu ama yerinden kıpırdıyamadı.

Anne fısıldayarak konuştu. "Ne yaptığımı hatırlayamıyorum. Bu bazen başıma geliyor, gerçeklikten kopuyorum. Bazı şeyler yapıyorum ve sonra da bunları yaptığımı hatırlamıyorum."

Marco, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu. Sesi tuhaf bir şekilde mesafeliydi.

Anne yalvarırcasına ona baktı. "Neler olduğunu şarap yüzünden unutmadım. Sana bundan hiç bahsetmedim ama gençken hastaydım. Seninle tanıştığımda bu sorun bitti sanmıştım."

Marco irkilerek, "Nasıl bir hastalık?" diye sordu.

Anne artık ağlıyordu. "Bir süreliğine kendimi kaybediyorum. Sonra, kendime geldiğimdeyse hiçbir şey hatırlamıyorum."

Marco afallamış bir halde ona baktı. "Ve bunu bana söyleme zahmetine girmedin öyle mi?"

"Özür dilerim! Sana söylemeliydim. Sandım ki..." Anne cümlesini bitirmedi. "Polislere tulum hakkında yalan söyledim. Cora'nın üstünü değiştirdiğimi hatırlamıyorum. Üstünü değiştirdiğimi varsaymıştım ama aslında hatırımda hiçbir şey yok. Zihnim... bomboş." Anne histerik bir biçimde ağlamaya başladı.

"Şşşt..." dedi Marco. "Anne, o iyiydi. Eminim."

"Çünkü polisler ona zarar verdiğimi düşünüyorlar. Onu bir yastıkla boğarak ya da boğazlayarak öldürmüş olabileceğime ve senin de beni korumak için Cora'yı götürmüş olabileceğine inanıyorlar!"

"Bu çok saçma!" dedi Marco. Anne'e böyle imalarda buldukları için polislere kızmıştı. Peşinde oldukları kişinin ken-

disi olduğunu hepsi biliyordu; o halde neden Anne’i bir sinir buhranının eşğine sürüklüyorlardı?

Anne Marco’ya çılgın gibi bakarak, “Öyle mi?” diye sordu. “Cora’ya vurdum. Kızgındım ve ona vurdum.”

“Ne? Ne zaman? Ona ne zaman vurdun?”

“Onu emzirdiğimde, saat on birde. Cora huysuzdu. Ben... kendime hâkim olamadım. Bazen... kontrolümü kaybediyorum... ve ağlamayı kesmeyince ona vuruyorum. Sen isteyken ve Cora’nın bir türlü susmadığı zamanlarda.”

Marco tiksinererek Anne’e baktı. Söylediklerinin doğru olmadığını umarak, “Hayır Anne, eminim ki böyle bir şey yapmadın” dedi. Bu, Anne’in ne yaptığını bilmemesine neden olan bir hastalığı olduğunu itiraf etmesi kadar huzursuzluk veren bir durumdu.

Anne, “Ama bunu bilmiyorum, anlıyor musun?” diye haykırdı. “Hatırlayamıyorum! Onu incitmiş olabilirim! Beni korumaya mı çalışıyorsun Marco? Bana doğruyu söyle!”

Marco Anne’in yüzünü ellerinin arasına alıp sımsıkı tuttu. “Anne, Cora iyiydi. Saat on iki buçukta yaşıyordu ve nefes alıyordu. Bu senin suçun değil. Olan bitenlerin hiçbiri senin suçun değil” dedi. Anne ağlama krizine girerken onu kollarının arasına aldı.

Hepsi benim suçum diye düşündü.

Anne huzursuz bir uykuya daldıktan sonra, Marco uzunca bir süre yatakta uzanıp bir çıkış yolu bulmaya çalıştı. Keşke tüm bu keşmekeşi Anne ile konuşabilseydi. Onunla hemen her konu ve planları hakkında yaptıkları konuşmaları nasıl da özlüyordu. Ama artık Anne ile hiçbir şey konuşamıyordu. Uyuduğunda ise korkunç rüyalar görüyordu; sabahın dördünde kalbi gümbür gümbür çarparak, terden sıırılsıklam olmuş çarşaplarda sıçrayarak uyanıyordu.

Şu kadarını biliyordu: Richard çocuk hırsızlarıyla pazarlık ediyordu. Alice ile birlikte, Cora'yı geri almak için ne kadar gerekiyorsa ödeyeceklerdi. Marco kendisinin çuvalladığı noktada Richard'ın başarılı olmasını umuyor ve bunun için dua ediyordu. Richard Derek'in cep telefonunu ele geçirmişti ve hattın diğer ucunda Marco'nun olmasını *bekliyordu*. Richard –ve de Alice– Marco'nun Derek'le gizlice anlaşmış, para için kendi çocuğunu kaçırttığını biliyorlardı. Marco'nun ilk aklına gelen ihtimal –yani Richard'ın Derek'i öldürüp telefonunu alması– şimdi saçma gibi görünüyordu. Richard Derek'in varlığından nasıl haberdar olacaktı ki? Hem Richard başka bir adamın kafasını patlatabilir miydi? Marco o pislikten nefret etse de, buna ihtimal vermiyordu.

Eğer çocuk hırsızlarının telefonu Richard'a gönderdikleri doğruysa, bu iyi haberd. Demek ki polis henüz bundan ha-

beri yoktu; en azından şimdilik. Ama Richard Marco'yu tehdit etmişti. Tam olarak ne demişti? Marco hatırlayamıyordu. Richard'la konuşmalı ve polislere ya da Anne'e bir şey söylememesi için onu ikna etmeliydi. Bunu nasıl başaracaktı? Onları Anne'in bu şoku kaldıramayacağına, Cora'nın ortadan kaybolmasında parmağı olduğu ortaya çıkarsa kızlarının perişan olacağına inandırması gerekiyordu.

Anne'in annesi ve babası bunu sonsuza kadar Marco'nun yüzüne vuracaklardı ama en azından Anne ve Cora ile birlikte tekrar bir aile olabilirlerdi. Eğer bebeklerini geri alırlarsa, Anne mutlu olurdu. Marco yeni bir başlangıç yapar, onlara bakmak için deliler gibi çalışırdı. Belki de Richard onu afişe etmek istemiyordu. Bu onu sosyal olarak küçük düşürür ve iş dünyasındaki itibarını zedelerdi. Belki de Richard'ın tek istediği, Marco'yu hayatının sonuna kadar avucunun içine alacak kirli sırlarını bilmektir. Bu tam da Richard'a uygun bir davranıştı. Marco bir parça rahatlamaya başladı.

Telefondan kurtulması gerekiyordu. Ya Anne yeniden arama tuşuna basarsa ve hattın diğer ucunda babasını bulursa? Sonra Anne'in açılış şifresini bilmediğini hatırladı. Yine de, telefonda kurtulmalıydı. Onu Cora'nın ortadan kaybolmasıyla ilişkilendiren telefonun polislerin eline geçmesine izin veremezdi.

Bir de Cynthia ve video meselesi vardı. Marco'nun bu konuda ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Cynthia kısa bir süre için sessiz kalacaktı; tabii Marco onu istediği parayı bulabileceğine ikna edebildiği sürece.

Tanrım, her şey ne kadar karmaşıktı.

Marco karanlıkta ayağa kalktı ve karısını uyandırmamaya dikkat ederek, halı kaplı zeminde sessizce ilerledi. Önceki gün giydiği tişörtü ve kot pantolonu çabucak üzerine geçirdi. Sonra koridorun sonundaki ofise gitti, telefonu önceki gece koyduğu çalışma masasının çekmecesinden çıkardı. Açıp

son bir kez kontrol etti. Hiçbir şey yoktu. Telefonu elde tutmak gereksizdi. Eğer Richard'la konuşması gerekirse, bunu doğrudan yapardı. Cynthia'nın videosu dışında, aleyhindeki tek fiziksel kanıt bu telefonda.

Hepsini sırayla halledecekti. Önce telefondan kurtulmalıydı.

Ön kapının yanındaki kâsenin içinden arabanın anahtarını aldı. Bir an için Anne'e not bırakmayı düşündü ama o uyanmadan önce eve döneceği için vazgeçti. Sessizce arka kapıdan sıvıştı, bahçeyi geçip garaja girdi ve Audi'ye bindi.

Şafak sökmeden hemen önce, hava serindi. Marco telefonla ne yapacağına dair bilinçli bir karar vermemişti ama şimdi rotasını göle doğru çevirdi. Boş otoyolda yalnız başına araba kullanırken, Cynthia'yı düşündü. Bir başkasına şantaj yapabilmek herkesin harcı değildi. Cynthia'nın başka neler yaptığını merak etti. Acaba Cynthia'ya karşı kullanabileceği ve en az onun elindeki kadar aşağılayıcı bir koz bulabilir miydi? Onun hakkından gelebilir miydi? Eğer işe yarar bir şey bulamazsa, belki de ona bir şekilde komplo kurabilirdi. Bunun için yardıma ihtiyacı olacaktı. İçin için ürperdi. Suça bulaşmak sorunlarını çözmesede, başına daha da büyük belalar almak üzereydi.

Marco eski hayatına kısmen geri dönebileceği fikrine sarılıyordu; tabii Cora zarar görmeden eve dönerse, Richard sırrını saklarsa ve bir şekilde Cynthia'nın aleyhinde bir koz bulup onun geri adım atmasını sağlayabilirse. Cynthia'ya para vermesi ve sonra da ödeme yapmaya devam etmesi mümkün değildi. Dizginleri ona teslim edemezdi.

Ama tüm bunları yapsa bile, Marco asla iç huzurunu bulamayacaktı. Bunu biliyordu. Cora ve Anne için yaşayacaktı. Onlara mümkün olduğunca mutlu bir hayat yaşatmaya çalışacaktı. Bunu onlara borçluydu. Mutlu olup olmamasının önemi yoktu; mutlu olma hakkını kaybetmişti.

Marco arabayı ağacın altındaki gözde yerine, göle bakacak şekilde park etti. Birkaç dakika boyunca arabanın içinde oturup buraya son gelişini anımsadı. O zamandan beri pek çok şey olmuştu. Sadece birkaç gün önce buraya geldiğinde Cora'yı geri alacağından o kadar emindi ki. Eğer işler gerektiği gibi gitseydi şimdi hem bebeğini hem de parayı almış olurdu ve kimsenin bir şeyden haberi olmazdı.

Her şey nasıl da sarpa sarmıştı.

Sonunda arabadan indi. Sabahın erken saatlerinde, göl kenarı serindi. Gökyüzü aydınlanmaya başlıyordu. Telefon cebindeydi. Plaja doğru yürümeye başladı. İskelenin sonuna kadar yürüyecek ve cep telefonunu kimsenin bulamayacağı şekilde göle atacaktı. Böylece yapması gereken işlerden birini tamamlamış olacaktı.

Marco bir süre pişmanlık içinde iskelenin ucunda durdu. Sonra telefonu cebinden çıkardı. Her ihtimale karşı, ceketinin ucuyla üzerindeki parmak izlerini sildi. Gençliğinde iyi bir top oyuncusuydu. Telefonu olanca gücüyle göle fırlattı. Telefon yüksek bir *cup* sesi çıkararak suya düştü. Telefonun düştüğü noktadan dışa doğru giderek büyüyen dalgalar yayıldı. Bu, Marco'ya çocukken göle taş attığı zamanları hatırlattı. Bu anılar şimdi ne kadar da uzak geliyordu.

Marco telefondan kurtulduğu için rahatlamıştı. Dönüp arabasına yürümeye başladı. Artık hava iyice aydınlanmıştı. İrkilerek, park yerinde daha önce orada olmayan bir arabanın durduğunu fark etti. Ne kadar süredir orada olduğunu bilmiyordu. Araba geldiğinde farlarını nasıl fark edememişti ki? Belki de henüz gelmişti ve farları açık değildi.

Tüyleri diken diken olsa da, Marco içinden *önemi yok* dedi. Birinin sabahın köründe göle bir şey attığını görmesi sorun değildi. Tanınmayacak kadar uzaktaydı.

Ama arabası oradaydı ve plakası açıkça görünüyordu. Marco gerildi. Yaklaştıkça diğer arabayı daha iyi görebili-

yordu. Bu bir sivil polis arabasıydı. Bu arabaları ön kısımlarındaki ızgaradan ayırt etmek her zaman mümkündü. Marco'nun midesi bulandı. Neden burada, tam da bu sırada bir polis arabası vardı? Takip mi edilmişti? Polis onu göle bir şey atarken görmüş müydü? Marco soğukta titriyor ve kalp atışlarını kulaklarında hissediyordu. Hem polis arabasından mümkün olduğunca uzak durarak, hem de arabayı göz ardı ediyormuş gibi görünmeden, normal bir şekilde arabasına yürümeye gayret etti. Polis arabasının camı açıldı. Kahretsin.

Başını pencereden dışarıya çıkarıp Marco'ya alıcı gözle bakan memur, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Marco olduğu yerde donup kaldı. Memurun yüzü tanıdık gelmedi; karşısındaki Rasbach ya da onun adamlarından biri değildi. Marco bir an için yanılığa düşmüş ve başını pencereden dışarıya çıkarmanın Rasbach olacağını sanmıştı. "Evet, tabii. Uyku tutmadı da" dedi.

Memur başıyla onayladı, camını kapattı ve gaza basıp uzaklaştı.

Marco kontrolsüz bir biçimde titreyerek arabasına bindi. Arabayı kullanabilecek duruma gelmeden önce birkaç dakika geçmesi gerekti.

Anne ve Marco kahvaltıda pek fazla konuşmadılar. Marco gölün orada yaşadığı deneyimden sonra solgun ve mesafeliydi. Anne ise kırılıyordu; bebeğini özlüyor ve önceki günü düşünüyordu. Hâlâ Cynthia konusunda Marco'ya inanmıyordu. Marco neden dün onun evinden çıkmıştı? Eğer bu konu hakkında yalan söylüyorsa, başka neler hakkında yalan söylüyordu? Anne ona güvenmiyordu. Ama ikisi hassas bir ateşkes içindelerdi. Birbirlerine ihtiyaçları vardı. Belki de her şeye rağmen birbirlerini hâlâ umursuyorlardı.

Marco hafif çatallı bir sesle, "Bu sabah ofise gitmem gerek" dedi. Sesli bir şekilde boğazını temizledi.

“Ama bugün pazar” dedi Anne.

“Biliyorum ama gidip teslim süresi geciken bazı projelerle ilgilenmem gerekiyor” dedi Marco. Kahvesinden bir yudum daha aldı.

Anne başıyla onayladı. Bunun ona iyi geleceğini düşündü; Marco berbat görünüyordu. Kısa bir süre için bile olsa, boğuştukları sorunu zihninden atabilirdi. Anne ona gıpta etti. Onun sorunlarını unutmak için kendini işe verme gibi bir lüksü yoktu; bir an için bile. Evdeki her şey ona Cora’yı, onun yokluğunu hatırlatıyordu. Mutfakta bomboş duran mama sandalyesi. Salondaki kutuda duran rengârenk plastik oyuncaklar. Cora’yı içine yatırdığı ve tepeden kızının ağulayıp kıkırdayarak uzandığı oyuncaklar sarkan oyun çadırı. Evin hangi köşesine giderse gitsin fark etmiyordu; Cora her yerdeydi. Anne için geçici bir kaçış yolu dahi yoktu.

Marco’nun kendisi için endişelendiğini hissedebiliyordu. Marco, “Ben yokken ne yapacaksın?” diye sordu.

Anne omuz silkti. “Bilmiyorum.”

“Belki de diğer doktora mesaj bıraksan iyi olur; hani Dr. Lumsden’in yerine bakan kişiye. Bu hafta başına bir randevu almaya çalış” dedi.

Anne umursamazca, “Tamam” dedi.

Ama Marco gidince, doktorun ofisini aramadı. Cora’yı düşünerek evde dolanıp durdu. Cesedinin bir çöplükte olduğunu, üzerinde kurtçukların kıvrıldığını hayal etti. Sonra da ormanda derin bir mezarda yattığını, cesedinin hayvanlar tarafından değilip didiklendiğini gözünün önüne getirdi. Kayıp çocuklar hakkında okuduğu gazete haberlerini düşündü. Kafasındaki korkuyu bir türlü atamıyordu. Midesi bulanıyor, kolayca paniğe kapılıyordu. Aynada kendine baktı; gözleri kocamandı.

Belki de bebeğine ne olduğunu bilmemesi daha iyiydi. Ama bilmesi *gerekliyordu*. Yoksa hastalıklı zihni, hayatının

sonuna dek gerçekten de korkunç fikirler üretip duracaktı. Belki de Cora'nın ölümü hızlı olmuştu. Anne bunun için dua etti. Ama muhtemelen asla emin olamayacaktı.

Anne kızının doğumundan bu yana, kısacık ömrünün her anında onun nerede olduğunu biliyordu; oysa şimdi buna dair hiçbir fikri yoktu. Çünkü o kötü bir anneydi. Kızını yeterince sevmeyen kötü ve yetersiz bir anne. Onu evde yalnız bırakmıştı. Ona vurmuştu. Kızının elinden alınması boşuna değildi. Her şeyin bir sebebi vardı ve bebeğinin elinden alınmasının sebebi de, Anne'in onu hak etmemesiydi.

Şimdi Anne evde öylesine dolanmakla kalmıyor, giderek daha hızlı hareket ediyordu. Zihni yarış halindeydi; düşünceleri birbirleriyle çarpışıyordu. Anne kızı yüzünden yoğun bir suçluluk duyuyordu. Saat on iki buçukta Cora'nın hayatta olduğunu söyleyen Marco'ya inanıp inanmaması gerektiğini bilmiyordu. Marco'nun söylediği hiçbir şeye inanamazdı; o bir yalancıydı. Herhalde Cora'yı kendisi incitmişti. Kendi bebeğini öldürmüş olmalıydı. Bunun başka hiçbir mantıklı açıklaması yoktu.

Bu korkunç bir sorumluluk ve yükü. Anne bunu birilerine anlatmalıydı. Marco'ya ne yaptığını anlatmaya çalışmıştı ama Marco onu dinlememişti. Marco böyle bir şey olmadığını farz etmek, Anne'in kendi bebeğine zarar verme potansiyeli yokmuş gibi davranmak istiyordu. Anne ona Cora'ya vurduğunu söylediğinde Marco'nun kendisine nasıl baktığını hatırladı.

Marco onu Cora'ya vururken görseydi, farklı düşünebilirdi. Anne'in geçmişini bilseydi, tutumu farklı olabilirdi.

Ama bilmiyordu çünkü Anne ona geçmişinden hiç bahsetmemişti.

Anne'in St. Mildred's'de yaşanan olaya dair hiçbir anısı yoktu. Sadece sonrasını hatırlıyordu; kızlar tuvaletinde olduğunu, duvardaki kan izini, ölü gibi yere yığılan Susan'ı ve herkesin –Janice'in, Debbie'nin, fen öğretmenin ve müdire-

nin– kendisine dehşet içinde baktığını. Olup bitenler hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bu olaydan sonra annesi Anne’i bir psikiyatra götürmüştü ve doktor ona kimlik çözülmesi bozukluğu teşhisi koymuştu. Anne doktorun ofisindeki koltukta donup kaldığını, annesinin de endişeli bir biçimde yanında oturduğunu anımsıyordu. Kendisine bu teşhisin konması üzerine dehşete düşmüş ve utanmıştı.

“Anlamıyorum” demişti annesi doktora dönerek. “Ne demek istediğinizi anlamıyorum.”

“Kulağa korkutucu geldiğini biliyorum” demişti psikiyatrist usulca. “Ama bu durum sandığınız kadar sıradışı değil. Bunu bir kusurlu savunma mekanizması olarak düşünün. Birey kısa bir süreliğine gerçeklikten kopuyor.” Sonra Anne’e dönmüştü ama Anne doktora bakmayı reddetmişti. “Benliğinden ayrıldığını, yaşadıklarının bir başkasının başına geldiğini hissedebilirsin. Çevrende olup bitenleri çarpık ya da gerçek dışı olarak algılayabilirsin. Ya da bu olaydaki gibi bir fügen evresine girebilirsin; yani kısa süreli bir hafıza kaybı yaşayabilirsin.”

Alice doktora, “Peki bu tekrar olacak mı?” diye sormuştu.

“Bilmiyorum. Daha önce olmuş muydu?”

Evet olmuştu ama bu kadar sarsıcı bir biçimde değil.

Alice temkinli bir biçimde, “Birkaç sefer oldu” dedi. “Anne küçüklüğünden beri bazı şeyler yapıp sonra da hatırlamazdı. Ben... önceleri başı derde girmesin diye böyle söylediğini sandım. Ama sonra bunu kontrol edemediğini fark ettim.” Alice duraksadı. “Ama daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı.”

Doktor ellerini kavuşturdu ve dikkatle Anne’e bakarak, annesine “Anne hayatı boyunca hiç travma geçirdi mi?” diye sordu.

“Travma mı?” dedi Alice. “Tabii ki hayır.”

Doktor kuşkuyla Alice’i inceledi. “Kimlik çözülmesi bozukluğu genellikle bastırılan bir tür travmanın sonucudur.”

“Aman Tanrım” dedi Alice.

Doktor kaşlarını kaldırıp bekledi.

“Babası” dedi Alice ansızın.

“Babası mı?”

“Anne babasının öldüğünü gördü. Korkunçtu. Ona tapardı.”

Anne gözlerini karşısındaki duvara dikmiş, kıpırdamadan oturuyordu.

Doktor, “Babası nasıl öldü?” diye sordu.

“Ben alışverişe gitmiştim. Babası evdeydi, Anne ile oynuyordu. Ölümcül bir kalp krizi geçirmiş. Herhalde oracıkta can verdi. Anne buna şahit olmuş. Ben eve döndüğümde çok geçti. Anne ağlıyor ve telefonun tuşlarına basıyordu ama hangi numarayı arayacağını bilmiyordu. Her neyse, zaten bunun bir önemi yoktu; babasını kimse kurtaramazdı. Anne sadece dört yaşındaydı.”

Doktor anlayışlı bir şekilde başıyla onayladı. “Anlıyorum” dedi. Bir süre sessizce oturdu.

“Anne uzun süre kâbuslar gördü” dedi Alice. “Babasının ölümü hakkında konuşmasına izin vermedim; belki bu yanlıştı ama o kadar çok üzülüyordu ki, ona yardım etmeye çalışıyordum. Ne zaman bu konuyu açsa, bunu zihninden çıkarmaya gayret ediyordum.” Sonra ekledi. “Ne yapması gerektiğini bilmediği için kendini suçluyordu. Ama bu onun suçu değildi. Çok küçüktü. Zaten söylediklerine göre ambulans gelmiş olsa bile, babasını hiçbir müdahale kurtaramazmış.”

“Bir çocuğun bununla baş edebilmesi çok güç” dedi doktor. Onu hiçe saymaya devam eden Anne’e döndü. “Stres bu bozukluğun belirtilerini geçici olarak kötüleştirebilir. Hissettiğin kaygının bir kısmını hafifletmek için benimle düzenli olarak görüşmeni öneriyorum” dedi.

Anne eve dönüş yolu boyunca arabada ağladı. Eve vardıklarında, annesi içeri girmeden önce ona sarıldı ve “Her şey yoluna girecek Anne” dedi. Anne ona inanmadı. “Babana

kaygıların yüzünden psikiyatra gideceğini söyleriz. Geri kalanını bilmesine gerek yok. Söylesek de anlamaz.”

Anne’in üvey babasına okuldaki olaydan bahsetmediler. Annesi St. Mildred’s’daki diğer üç kızın ebeveyniyle tek başına görüştü.

O zamandan beri çoğu zararsız birkaç “atak” daha yaşamışlardı; Anne bazen dakikalarca, hatta saatlerce zaman kavramını yitirirdi ve “koptuğunda” neler olduğunu hatırlamazdı. Ataklara stres neden oluyordu. Anne kendini beklenmedik bir yerde buluyor, oraya nasıl gittiğini zerre kadar hatırlamıyor ve annesini arıyordu; o da gelip Anne’i alıyordu. Ama Anne üniversitenin birinci sınıfından beri atak geçirmişti. Her şey o kadar uzun zaman önce olmuştu ki, bunları geride bıraktığını sanmıştı.

Ama tabii ki, Cora’nın kaçırılmasından sonra her şeyi bir çırpıda hatırlamıştı. Ya polisler geçmişini öğrenirse? Ya Marco da geçmişini öğrenirse ona farklı bir gözle bakarsa? Ama sonra tulum ellerine ulaşmıştı ve annesi artık ona kendi çocuğunu öldürmesinden ve Marco’nun da suçunu örtbas etmesine yardımcı olmasından korkuyormuş gibi bakmaktan vazgeçmişti.

Artık polisler Anne’in Susan’a saldırdığını biliyorlardı. Şiddete meyilli olduğunu düşünüyorlardı. Anne başından beri polislerin suçlu olduğuna inanmalarından korkuyordu; bu doğru olsa da olmasa da. Ama haksız yere suçlanmaktan daha kötüsü de vardı.

Şimdiyse Anne’in en büyük korkusu, *gerçekten* suçlu olmasıydı.

Cora’nın kaçırılmasından sonraki ilk birkaç gün boyunca, Anne onun bir yabancı tarafından götürüldüğünden son derece emindi. Bunlar zor günlerdi; polisin, halkın ve de kendi annesinin şüpheleriyle mücadele etmek zorunda kalmıştı. Marco ile birlikte buna göğüs germişlerdi çünkü suçsuz ol-

duklarını biliyorlardı. Tek bir hata yapmışlardı; bebeklerini yalnız bırakmışlardı. Ama terk etmemişlerdi.

Ama şimdi, Anne önceki gece kanepede uyuyakalmadan önce olanlar yüzünden, Marco'nun sadakatsizlik emarelerini arama çabasıyla, Cora'yı arama çabasını birbirine karıştırmıştı. Gerçeklik algısı çarpılmıştı. Cynthia'nın çocuğunu kendisinden çaldığını düşündüğünü hatırlıyordu.

Hastalığı nüksetmişti. Bu tam olarak ne zaman olmuştu?

Anne bunu bildiğini sanıyordu. Hastalığı Cora'nın kaçırıldığı gece, ona vurduktan sonra nüksetmişti. Zaman mefhumunu yitirmişti. Ne olduğunu bilmiyordu.

Anne bunu kendisinin yaptığını anlayınca neredeyse rahatlamıştı. Cora bir canı tarafından kaçırılıp taciz edileceğine, eziyet görüp korkacağına, kendi annesi tarafından, kendi odasında, tanıdık kuzu desenlerinin gözü önünde çabucak öldürülmesi çok daha iyiydi.

Anne annesini aramalıydı. Annesi ne yapılacağını bilirdi. Ama Anne onu aramak istemiyordu. Anne suçunu örtbas etmeye çalışır, böyle bir şey olmamış gibi davranırdı. Tıpkı Marco gibi. Hepsi de Anne'in yaptığını örtbas etmeye çalışıyordu.

Anne artık bunu istemiyordu. Olanları polise anlatmalıydı. Ve bunu şimdi, birileri onu durdurmadan önce yapmalıydı. Her şeyin açığa çıkmasını istiyordu. Bu gizliliğe ve yalanlara bir dakika daha katlanamazdı. Bebeğinin nerede olduğunu, ebediyen yatacağı yeri bilmek istiyordu. Ona son bir kez sarılmalıydı.

Anne yatak odasının penceresinden dışarıya baktı. Ortalıkta hiç muhabir yoktu. Çabucak giyindi ve onu polis merkezine götürmesi için bir taksi çağırıldı.

Uzunca bir süre bekledi ama sonunda taksi geldi. Anne hemen arabaya binip arka koltuğa yerleşti; kendini tuhaf hissediyordu ama kararlıydı. Bu olanların sona ermesi gerekiyordu. Polislere olan biteni anlatacaktı. Cora'yı öldürmüş-

tü. Marco cesedi götürecektir birilerini ayarlamış olmalıydı; sonra da polisi yanıltmak için onları fidye parası istemeye ikna etmişti. Ama artık Marco onu korumayı bırakmak zorunda kalacaktı. Ona yalan söylemeye son vermesi gerekecekti. Polisler Cora'nın cesedini nereye koyduğunu söylemek zorunda kalacaktı; Anne de istediği cevabı alacaktı. Bebeğinin nerede olduğunu bilmeliydi. Bu bilinmezliğe dayanamıyordu.

İlk önce kendisi doğruyu söylemediği sürece, kimsenin bunu yapacağına güvenemezdi.

Anne polis merkezine vardığında, danışmadaki kadın memur bariz bir endişeyle ona baktı.

“İyi misiniz hanımefendi?” diye sordu.

“İyiyim” dedi Anne hemen. “Dedektif Rasbach’la görüşmek istiyorum.” Sesi kendi kulağına bile yabancı geldi.

“Kendisi burada değil. Bugün pazar” dedi memur. “Ona cep telefonundan ulaşmaya çalışacağım.” Telefonda kısa bir görüşme yaptıktan sonra ahizeyi indirdi ve “Dedektif Rasbach yola çıkıyor. Yaklaşık yarım saat içinde burada olur.”

Anne sabırsızlıkla beklemeye başladı. Zihni karmaşa içindeydi.

Rasbach yarım saatten önce merkeze vardığında, üzerinde günlük giysiler –pamuklu bir pantolon ve yazlık bir gömlekti. Çok farklı görünüyordu; Anne onu takım elbiseyle görmeye alışmıştı. Bu durum kafasını karıştırdı.

Hiçbir şeyi kaçırmayan bakışlarıyla Anne’i dikkatle süzen Rasbach, “Anne” dedi. “Sizin için ne yapabilirim?”

“Sizinle konuşmam gerek” dedi Anne çabucak.

Rasbach, “Avukatınız nerede?” diye sordu. “Duyduğuma göre artık bizimle yanınızda avukatınız olmadan konuşmamacamışsınız.”

Anne, “Avukatımı istemiyorum” diye üsteledi.

“Emin misiniz? Belki de onu aramalısınız. Bekleyebilirim.”

Avukatı Anne'in gerekenleri söylemesine engel olacaktı. "Hayır! Eminim. Avukata ihtiyacım yok. İstemiyorum ve lütfen kocamı da aramayın."

Rasbach, "Peki öyleyse" dedi ve Anne'i uzun koridora yönlendirdi.

Anne onun peşinden sorgu odalarından birine girdi. Rasbach'ın oturmasını dahi beklemeden konuşmaya başladı. Rasbach ona beklemesini söyledi.

"Kayıtlara geçmesi için, lütfen adınızı, tarihi ve avukatınızı çağırmanızın önerildiğini ancak bu öneriyi reddettiğinizi söyleyin" dedi Rasbach.

Anne onun dediklerini yaptı ve sorguya başladılar.

Dedektif, "Bugün neden buradasınız?" diye sordu.

Anne, "İtiraf etmeye geldim" dedi.

Dedektif Rasbach Anne'i dikkatlice gözlemledi. Belli ki Anne tedirgindi; ellerini ovuşturup duruyordu. Gözbebekleri irileşmişti, yüzü solgundu. Rasbach sorguya devam edip etmeme konusunda tereddüt yaşadı. Anne video kaydında avukat çağırma hakkından feragat etmişti ama Rasbach onun psikolojik durumundan ve bu kararı verebilecek yetkinlikte olduğundan emin değildi. Yine de, Anne'in anlatacaklarını dinlemek istiyordu. İtirafı her zaman iptal edebilirlerdi – muhtemelen edeceklerdi de– ama Rasbach Anne'i dinlemek, neler olduğunu öğrenmek istiyordu.

“Cora'yı ben öldürdüm” dedi Anne. Endişeliydi ama mantıklı görünüyordu; aklını kaçırmamıştı. Kim olduğunu, nerede bulunduğunu ve ne yaptığını biliyordu.

Rasbach onun karşısına oturup, “Bana neler olduğunu anlat Anne” dedi.

“Saat on birde Cora'yı kontrol etmeye gittim” dedi Anne. “İçki içtiğim için onu biberonla beslemeye çalıştım. Ama çok huzursuzdu, meme emmek istedi. Biberonu bir türlü kabul etmedi.” Anne konuşmayı bıraktı ve omzunun üzerinden durmaya baktı; sanki her şeyi Rasbach'ın arkasındaki ekranda oynayan bir filmde tekrar izler gibiydi.

Dedektif, “Devam edin” dedi.

“Ben de *boşver gitsin* diye düşündüm ve onu emzirmeye

başladım. Bu yüzden kendimi suçlu hissettim ama Cora biberonu kabul etmiyordu ve karnı açtı. Durmadan ağlıyor, susmak bilmiyordu. Daha önce hiç biberondan içmeyi sorun etmemiş, reddetmemişti. Birkaç bardak şarap içtiğim gece biberonu reddedeceğini nereden bilebilirdim ki?”

Rasbach Anne’in devam etmesini bekledi. Araya girip düşüncelerinin akışını sekteye uğratmak istemiyordu. Zaten Anne bir tür transtaymış gibi görünüyordu; hâlâ arkasındaki duvara bakıyordu.

“Aklıma başka bir çözüm gelmedi. Ben de onu emzirdim.” Anne gözlerini duvardan çekip Rasbach’a baktı. “Daha önce üzerindeki pembe tulumu değiştirdiğimi hatırladığımı anlatırken yalan söyledim. Bunu hatırlamıyorum. Size böyle söyledim çünkü bunu yaptığımı farz ettim ama aslında bununla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum.”

“Peki *neleri* hatırlıyorsunuz?” diye sordu Rasbach.

“Cora’yı emzirdiğimi hatırlıyorum. Bir süre emdi ama yeteri kadar değil; sonra yine huysuzlanmaya başladı.” Anne’in gözleri tekrar o hayali ekrana kaydı. “Onu kucakladım ve biraz odada gezindim, ona şarkı söyledim ama daha da yüksek sesle ağlamaya başladı. Ben de ağlıyordum.” Anne Rasbach’a baktı. “Ona vurdum” dedi ve gözyaşlarına boğuldu. “Sonrasını hatırlamıyorum. Ona vurduğumda üzerinde pembe tulumu vardı; bu kadarını hatırlıyorum ama sonrası yok. Herhalde bezini ve kıyafetini değiştirdim. Belki de onu yere düşürdüm ya da sarstım, bilmiyorum. Belki de sizin dediğiniz gibi, ağlamanın diye yüzüne bir yastık bastırdım. Ama bir şekilde ölmüş olmalı.” Anne histerik bir biçimde ağlamaya başladı. “Ve gece yarısı yanına gittiğimde yatağındaydı ama onu kucağıma almadım. O zaman nefes alıp almadığını bilmiyorum.”

Rasbach onun ağlamasına izin verdi. Nihayet, “Anne, eğer hatırlamıyorsanız, neden Cora’yı öldürdüğünüzü düşünüyorsunuz?” diye sordu.

“Çünkü o kayıp! Çünkü hatırlamıyorum. Bazen, strese girdiğimde zihnim bölünüyor, gerçeklikten kopuyor. Sonrasında aradan bir süre geçtiğini ve hatırlamadığım bir şey yaptığımı fark ediyorum. Bu daha önce de oldu.”

“Anlatın hadi.”

“Zaten biliyorsunuz. Janice Foegle ile konuşmuşsunuz.”

“Ben bir de sizin bakış açınızı dinlemek istiyorum. Hadi bana neler olduğunu anlatın.”

“Anlatmak istemiyorum.” Anne kutudan birkaç mendil alıp gözlerini sildi.

Rasbach arkasına yaslandı ve “Anne, Cora’yı öldürdüğünüzü düşünmüyorum” dedi.

“Evet düşünüyorsunuz. Daha önce böyle demiştiniz.” Anne elindeki kâğıt mendili büküp duruyordu.

“Artık böyle düşünmüyorum. Eğer bu fikri kafanıza soktuysam, gerçekten üzgünüm.”

“Onu öldürmüş olmalıyım. Herhalde Marco da beni korumak için cesedi götürecektir birini ayarladı. Ben yaptığımı öğrenmeyeyim diye.”

“O zaman şu anda Cora nerede?”

“Bilmiyorum! Marco söylemiyor! Ona yalvardım ama söylemiyor. İnkâr ediyor. Kendi bebeğimi öldürdüğümü öğrenmemi istemiyor. Beni koruyor. Onun için çok zor olmalı. Gelip size olanları anlatırsam, artık numara yapmasına gerek kalmaz diye düşündüm; bize Cora’yı nereye gömdüğünü söyler, ben kızımın yerini öğrenmiş olurum ve her şey biter.” Anne sandalyesinde gevşeyerek başını öne eğdi.

İlk başta Rasbach’ın böyle bir olasılıktan şüphelendiği doğrudur. Anne’in kontrolünü kaybedip bebeğini öldürmüş olması, sonra da kocasıyla birlikte bunu örtbas etmeleri mümkündür. Olaylar böyle gelişmiş olabilirdi. Ama Anne’in anlattığı şekilde değil. Çünkü eğer bebeği saat on birde ya da gece yarısı öldürdüyse ve Marco saat on iki buçuğa kadar bu-

nu fark etmediyse, nasıl olurdu da Derek Honig cesedi götürmek üzere bir arabanın içinde hazırda beklerdi? Hayır, Anne bebeği öldürmemişti. Bu hiç mantıklı değildi.

“Anne, bebeği emzirdiğinde ve o ağlamaya başladığında saatin on bir olduğundan emin misin? Daha erken olabilir mi? Mesela on gibi.” Eğer durum buysa, Marco Cora’nın öldüğünü daha erken, saat on buçukta onu kontrol etmeye geldiğinde öğrenmiş olabilir.

“Hayır, saat on birdi. Cora’yı gün sonunda hep on birde emziririm ve genellikle sabah beşe kadar uyur. Sadece on bir sularında davetten beş dakikadan fazla ayrı kaldım. Diğerlerine sorabilirsiniz.”

“Evet, Marco ve Cynthia saat on bir civarında uzunca bir süre ortadan kaybolduğunuzu doğruluyorlar, hatta saat on bir buçuğa kadar geri dönmemiştiniz; sonra Cora’yı gece yarısı tekrar kontrol etmişsiniz” dedi Rasbach. “Peki davete geri döndüğünüzde, Cora’ya zarar vermiş olabileceğinizi düşündüğünüzü Marco’ya söylediniz mi?”

“Hayır, ben... ben bunu yapmış olabileceğimi daha dün gece fark ettim!”

“Bakın Anne, bu anlattıklarınızın gerçek olması imkânsız” dedi Rasbach usulca. “Nasıl olur da Marco bebeğin öldüğünü bilmeden eve gitmiş ve birkaç dakika sonra onu götürecek olan kişinin arabasıyla garajda beklemesini sağlamış olabilir ki?”

Anne hiç kıpırdamadan durdu. Ellerini ovuşturmayı bıraktı. Kafası karışmış gibi görünüyordu.

Rasbach’ın ona söylemesi gereken bir şey daha vardı. “Görünüşe göre kulübede öldürülen adam –yani Derek Honig– arabası garajınıza girip çıkan ve Cora’yı götüren kişi. Lastik izleri aynı türden ve yakında sizin garajınızdakilerle eşleşip eşleşmediğini öğreneceğiz. Cora’nın Catskill’deki kulübesine götürüldüğünü düşünüyoruz. Bir süre sonra da Honig bir kürekle dövülerek öldürülmüş.”

Anne bu bilgiyi sindirmekte güçlük çeker gibiydi.

Rasbach onun için endişeleniyordu. “Sizi evinize bırakacak birini çağırayım mı? Marco nerede?”

“İşyerinde.”

“Pazar günü mü?”

Anne cevap vermedi.

“Annenizi arayayım mı? Ya da bir arkadaşınızı?”

“Hayır! Ben iyiyim. Eve tek başıma dönerim. Gerçekten iyiyim.” Anne aniden ayağa kalktı. “Lütfen bugün buraya geldiğimi kimseye söylemeyin” dedi.

Rasbach, “En azından size bir taksi çağırmama izin verin” diye üsteledi.

Taksi gelmeden hemen önce Anne birdenbire Rasbach’a döndü ve “Ama... Saat on iki buçukla eve dönmemiz arasında zaman geçti. Yani eğer Cora’yı öldürdüysem, Marco onu saat on iki buçukta ölü bulduysa ve birini aradıysa... Neredeyse saat bire kadar eve dönmedik; Marco gitmek istemedi. Saat on iki otuz beşte yoldan geçen arabanın Cora’nın içinde bulunduğu araba olduğunu kesin olarak bilemezsiniz. Cora daha sonra da götürülmüş olabilir” dedi.

“Ama Marco birini aramış olamaz; arasaydı haberimiz olurdu. Bütün telefon kayıtlarınız elimizde. Kimseyi aramamış. Eğer Marco bebeği götürecektir birini ayarladıysa, bunu daha önceden, planlı bir şekilde yapmış olmalı. *Bu da demek oluyor ki Cora’yı öldürmediniz.*”

Anne ona irkilerek baktı; sanki bir şey söylemek üzereydi ama sonra taksi geldi ve hiçbir şey demeden arabaya bindi.

Rasbach Anne’in arkasından bakarken, ona tüm kalbiyle acıdı. Anne bomboş bir eve döndü. Bitkin bir halde salondaki kanepeye uzandı ve polis merkezinde olanları değerlendirdi.

Rasbach onu neredeyse Cora’yı öldürmüş olamayacağına inandırmıştı. Ama hava kanalının iç duvarına gizlenen cep telefonundan haberi yoktu. Marco on iki buçukta birini ara-

mış *olabilirdi*. Anne neden cep telefonu hakkında bir şey söylemediğini bilmiyordu. Belki de Rasbach'ın Marco'nun yasak ilişkisinden haberdar olmasını istememişti. Çok utanıyordu.

Ya da kulübesi olan adam Cora'yı Marco onu saat on iki buçukta kontrol ettikten sonra, canlı olarak götürmüştü. Anne Dedektif Rasbach'ın on iki otuz beşte yoldan geçen arabasının bu işle bir ilgisi olduğunda neden bu kadar ısrar ettiğini bilmiyordu.

Cora ile birlikte bu kanepede yattıklarını hatırladı. Sanki bu çok uzun zaman önceydi. Anne o kadar yorulurdu ki, bebekle birlikte bir dakikalığına uzanma ihtiyacı duyardı. Günün şimdiki gibi sakin saatlerinde kanepede birbirlerine sokulurlardı ve bazen de birlikte uyuyakalırlardı. Anne'in yanaklarından yaşlar süzüldü.

Duvarın diğer tarafından gelen sesleri duydu. Cynthia evdeydi; salonunda dolanıyor ve müzik dinliyordu. Anne ondan tiksiniyordu. Her şeyinden nefret ediyordu; çocuksuluğundan, üstünlük taslamasından ve güç gösterisi yapmasından, vücudundan ve baştan çıkarıcı giysilerinden. Kocasıyla flört ettiği ve hayatlarını mahvetmeye çalıştığı için ondan nefret ediyordu. Cynthia'yı yaptığı şey yüzünden affedip affedemeyeceğini bilmiyordu. Eskiden çok iyi arkadaş olduklarından, nefreti daha da katmerleniyordu.

Anne, Cynthia'nın duvarın diğer tarafında yaşamasından da nefret ediyordu. Ansızın buradan taşınabileceklerini fark etti. Evi satılığa çıkarabilirlerdi. Zaten burada adları kötüye çıkmıştı –her gün yığınla nefret mektubu alıyorlardı– ve bir zamanlar çok sevdiği ev artık ona lahit gibi geliyordu. Kendini diri diri mezara girmiş gibi hissediyordu.

Cynthia duvarın diğer tarafında, Marco'yu ayartabileceği mesafedeyken, burada daha fazla yaşayamazlardı.

Hem Marco dün ne diye Cynthia'nın arka bahçesinden yüzündeki o suçlu ifadeyle çıkıyordu ki? İsrarla Cynthia ile bir

ilişkisi olduğunu reddediyordu ama Anne aptal değildi. Marco ona gerçekleri söylemiyordu ve tüm bu yalanlardan sıkılmıştı.

Cynthia ile kendisi yüzleşecekti. Ondan gerçeği öğrenecekti. Ama Cynthia söz konusu olduğunda, neyin gerçek neyin yalan olduğunu nasıl ayırt edecekti?

Anne kalkıp arka kapıdan bahçeye çıktı. Bahçe eldivenlerini almak için garaja gitti. İçeri girince durup gözlerinin karanlığa alışması için bekledi. Burnuna tanıdık yağ, eski ahşap ve küflü paçavra kokuları geldi. Orada durup neler olduğunu hayal etti. Kafası tüm bu olanlar yüzünden o kadar karışmıştı ki. Eğer Cora'yı öldürmediyse ve Marco onu götürecektirini ayarlamadıysa, o zaman birisi –muhtemelen artık ölü olan adam– bebeğini yatağından çalmış ve on iki buçuktan sonra arabasına koymuştu. Bu sırada kendisi, Marco, Cynthia ve Graham yan evde her şeyden habersizdi.

Anne, adam öldüğü için memnundu. Onun acı çektiğini umdu.

Tekrar dışarı çıktı ve çimlerin arasındaki yabancı otları yolmaya başladı; ta ki elleri kabarıp sırtı ağrıyana dek.

Marco masasında oturmuş dışarıya bakıyordu ama hiçbir şey görmüyordu. Kapı kapalıydı. Pahalı maun masanın yüzeyine bakıyordu; işini büyütüp bu ofisi kiraladığında büyük bir özenle seçtiği masaya.

O günlerdeki masumiyetini ve iyimserliğini düşündükçe midesi bulandı. Başarılı girişimci imajını kusursuz bir biçimde yansıtan ofisine acıklı gözlerle baktı. Etkileyici çalışma masasını, şehir manzarasını, pencerenin karşısındaki nehri, lüks deri koltukları ve modern tabloları inceledi. Zevk sahibi olan Anne, ofisi dekore etmesine yardımcı olmuştu.

Bunu yaparken –eşyalar için alışveriş yaparken ve her şeyi yerleştirirken– birlikte ne kadar eğlendiklerini hatırladı. İşleri bitince Marco kapıyı kilitler, bir şişe şampanya açar ve kıkırdayan karısıyla yerde sevişirdi.

O zamanlar üzerinde baskı vardı; herkesin –Anne’in, anne-babasının ve kendisinin– beklentilerini karşılaması gerekiyordu. Belki de başka biriyle evlenseydi, yavaş yavaş yükselmek, işini azimle, yeteneğini kullanarak ve çok çalışarak yavaşça büyütme onu tatmin ederdi. Ama elinde her şeye daha hızlı ulaşma fırsatı vardı ve o da bunu değerlendirmişti. Hırshydı. Bu para kendisine gümüş tepside sunulmuştu ve tabii ki hemen başarılı olması bekleniyordu. Elinde bu kadar cömert bir miktar varken, nasıl başarılı olmazdı ki? Üze-

rinde büyük bir baskı vardı. Özellikle de onu Richard finanse ettiği için, işlerinin nasıl gittiğiyle daha da yakından ilgiliniyordu.

Her şey gerçek olamayacak kadar güzel görünüyordu ve öyleydi de.

Marco yeterince hazırlık yapmadan büyük müşterilerin peşine düşmüştü. Acemi çaylaklara özgü o klasik hatayı yaparak fazla hızlı büyümüştü. Eğer Anne ile evlenmeseydi; hayır, düğün hediyesi olan evlerini ve yıllar sonra da anne ve babasının verdiği borcu kabul etmeseydi, bir yerlerde bir daire kiralayabilirdi. Marco'nun şehir merkezinden uzakta, çirkin bir ofisi olurdu ve bir Audi'ye binemezdi ama çok çalışır ve imkânları dahilinde başarısını katlardı. Anne ile birlikte mutlu olurlardı.

Cora evde olurdu.

Ama işler nasıl da sarpa sarmıştı. İflasın eşiğinde olan, gereğinden fazla dallanıp budaklanmış bir şirketin sahibiydi. Çocuk kaçırıcı biriydi. Suçluymuştu. Yalancıydı. Polisler ondan şüpheleniyorlardı. Ne yaptığını bilen egoist kayınpederin ve para istemekten asla vazgeçmeyecek olan taş kalpli bir şantajcının eline düşmüştü. Elinde pek çok imkân –iş için para ve Richard'ın doğa kulübündeki tanıdıkları aracılığıyla gelen bağlantılar– olmasına rağmen, şirketin iflas etmesine az kalmıştı.

Alice ve Richard'ın Marco'nun işine yaptıkları yatırım ziyan olmuştu. Tıpkı Cora için ödedikleri beş milyon dolar gibi. Ve şimdi de Richard çocuk hırsızlarıyla pazarlık ediyordu; Cora'yı geri almak için daha da fazlasını ödeyeceklerdi. Marco'nun ne kadar daha verecekleri konusunda hiçbir fikri yoktu.

Kim bilir Anne'in anne ve babası ondan nasıl da nefret ediyorlardı. Marco ilk defa durumu onların açısından değerlendirdi. Hayal kırıklığına uğramalarını anlayabiliyordu. Marco onları yarı yolda bırakmıştı. Sonunda şirketi şa-

şırtıcı bir biçimde başarısız olmuştu; hem de bunca yardıma rağmen. Marco işleri kendi bildiği gibi yapmış olsaydı, niha-yetinde çok başarılı olacağına inanıyordu. Ama Richard onu altından kalkamayacağı anlaşmaları kabul etmeye itmişti. Sonra da Marco çaresiz kalmıştı.

İşler birkaç ay önce gerçekten ters gitmeye başladığında, Marco Anne'in şiddeti giderek artan depresyonu karşısın-da kendini çaresiz hissedeceği evine gitmeden önce, köşede-ki barda bir şeyler içmeyi alışkanlık haline getirmişti. Genel-likle saat beş sularında gelirdi. Barda oturur, tek bir kadeh içer, amber renkli sıvıya bakarak kara kara ne halt edeceği-ni düşünürdü.

Sonra, henüz eve dönmek istemediğinden nehir kenarında yürüyüşe çıkardı. Bir banka oturur ve suya bakardı.

Bir gün yaşlıca bir adam gelip yanına oturdu. Kişisel ala-nının ihlal edildiğini hisseden Marco sinirlendi ve kalkmaya hazırlandı. Fakat adam Marco'nun gitmesine fırsat bırakma-dan, son derece dostane bir tavırla onunla konuştu.

Anlayışlı bir sesle, "Biraz sıkkın görünüyorsun" dedi.

Marco tersçe cevap verdi. "Öyle de denebilir."

Adam, "Kız arkadaşından mı ayrıldın?" diye sordu.

"Keşke o kadar basit olsaydı" dedi Marco.

Adam, "Ah, o zaman işle ilgili bir sorun olmalı" deyip gü-lümsedi. "İşle ilgili sorunlar *çok daha* kötüdür." Sonra elini uzattı. "Bruce Neeland" diyerek kendini tanıttı.

Marco onun elini sıktı. "Marco Conti."

Derken, Marco Bruce ile karşılaşmaktan hoşlanmaya baş-ladı. Onu gerçek anlamda tanımayan ve yargılamayan biri-ne dertlerini anlatmanın kendisini rahatlattığını anlamıştı. Anne'in depresyonu ve başarı beklentisi nedeniyle, ona gerçek-ten neler olup bittiğini söyleyemezdi. Anne'e işlerin bozulduğu-nu anlatmamıştı ve bunu söylemeye kalkışsa bile, birdenbire şirketin ne kadar zor durumda olduğunu açıklayamazdı.

Bruce Marco'yu anlıyormuş gibi görünüyordu. İnsanın kolayca ısındığı, sıcak ve içten biriydi. Borsacıydı. İyi ve kötü zamanları olmuştu. Kötü zamanları atlatmak için dayanıklı olmak gerekiyordu. Bruce pahalı, iyi kesimli takım elbisesinin içinde Marco'nun yanında otururken, "Bu her zaman kolay değil" demişti.

Marco da, "Orası kesin" diyerek ona katılmıştı.

Bir gün Marco barda içkiyi biraz fazla kaçırıldı. Sonra, nehir kıyısında Bruce'a gereğinden fazlasını anlattı. Kayınvalidesi ve kayınpederiyle yaşadığı sorunlar ağzından kaçıverdi. Bruce iyi bir dinleyiciydi.

Marco, "Onlara bir sürü borcum var" diye itiraf etti.

Bruce nehre bakarak, "Onlar senin kayınvaliden ve kayınpederin. Eğer borcunu ödeyemezsen seni balıklara yem yapacak değiller ya" dedi.

"Belki de öyle yapsalar daha iyi" dedi Marco yüzünü ekşiterek. Karısının anne ve babasının işi ve evleri aracılığıyla onu avuçlarının içine aldıklarını, hatta karısını kendisine karşı kışkırtmaya çalıştıklarını açıkladı.

Bruce dudaklarını bükerek, "Anlaşılan seni kısıvrak yakalamışlar" dedi.

"Evet." Marco ceketini çıkarıp bankın arkasına astı. Yaz gelmişti ve akşamları hava ılıktı.

"Peki ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum."

Bruce, "Onlardan işleri yoluna koyana dek yetecek miktarda borç isteyebilirsin" diye önerdi. "Kaybedecek bir şeyin yok."

"Hiç sanmam."

Bruce gözlerinin içine baktı. "Neden ki? Saçmalama. Sor gitsin. Kendini bu bataktan kurtar. Pes etme. Zaten yatırımlarını korumaya çalışacaklardır. En azından onlara bu şansını ver."

Marco bunu düşündü. Her ne kadar bu öneriden nefret etse de, Richard'a karşı dürüst olmak ve ona şirketinin zor durumunda olduğunu söylemek akla yatkın bir çözümdü. Bunun ikisinin arasında kalmasını, Anne ve Alice'e bir şey söylemesini rica edebilirdi. Ne de olsa, şirketlerin ekonominin gidişatı yüzünden başarısız olması sık yaşanan bir şeydi. Piyasa koşulları Richard'ın hayata atıldığı dönemden çok daha acımasızdı. Tabii Richard duruma asla bu şekilde bakmazdı. En azından bunu asla itiraf etmezdi.

“Kayınpederinden borç iste” dedi Bruce. “Bankaya gitme.”

Marco Bruce'a söylememiştir ama çoktan bankaya gitmişti. Birkaç ay önce, evi ipotek ettirmişti. Anne'e bunu piyasanın yükselişe geçtiği bir dönemde işini daha da büyütme için yaptığını söylemişti; Anne de bunu sorgulamamıştı. Marco Anne'den bunu annesine ve babasına söylemeyeceğine dair söz vermesini istemiştir. Burunlarını zaten fazlasıyla her şeylerine soktuklarını söylemişti.

“Olabilir” dedi Marco.

Birkaç gün boyunca bunu düşündü. Uykuları kaçtı. Sonunda kayınpederine açılmaya karar verdi. Anne'in anne ve babasını ilgilendiren finansal konularda hep Richard ile muhatap olurdu. Richard böyle olmasını istiyordu. Marco bütün cesaretini toplamış ve Richard'ı arayıp, bir şeyler içmek üzere buluşmak istediğini söylemişti. Richard şaşırmış ama doğa kulübündeki barda buluşmayı teklif etmişti. Tabii ya. Her zaman kendi mekânında olmak zorundaydı.

Marco kulübe geldiğinde gergindi; içkisini çabucak mideye indirdi. Buz küplerine yaklaşınca yavaşlamaya çalıştı.

Richard ona baktı. “Bu buluşma fikri nereden çıktı Marco?” diye sordu.

Marco tereddüt etti. “İşler istediğim kadar iyi gitmiyor” dedi.

Richard hemen endişelendi. “Ne kadar kötü?” diye sordu.

Marco kayınpederinin bu huyundan nefret ediyordu. Richard karşısındakini küçük düşürmeye bayılıyordu. Marco'nun başını dik tutmasına müsaade etmiyordu. Yüce gönüllü olamıyordu.

“Aslında oldukça kötü” dedi Marco. “Birkaç müşterimi kaybettim. Bazıları ödeme yapmadı. Şu anda biraz nakit sıkıntısı çekiyorum.”

Richard içkisiyle ilgilenererek, “Anlıyorum” dedi.

Uzun bir sessizlik oldu. Marco Richard'ın yardım teklifinde bulunmayacağını anladı. Marco'yu borç istemeye mecbur edecekti. Marco içkisinden başını kaldırıp kayınpederinin sert yüzüne baktı. “Acaba bana bu zor dönemi atlatmam için biraz daha borç verebilir misin?” diye sordu. “Bunu gerçek bir kredi gibi yapılandırabiliriz. Bu sefer faizini de ödemek istiyorum.”

Marco kayınpederinin onu reddetme olasılığını hiç aklına getirmemişti. Richard'ın buna cüret edeceğini sanmıyordu çünkü o zaman kızına ne olacaktı? Kaçındığı çoğunlukla bu aşağılanma duygusu, yardım istemeye mecbur kalmak ve Richard'ın eline düşmenin verdiği sıkıntıydı.

Richard buz gibi bir ifadeyle ona bakarak, “Hayır” dedi.

Marco o zaman bile onu yanlış anladı. Faiz ödeme teklifine hayır dediğini sandı. “Hayır, gerçekten. Faizi de ödemek istiyorum. Sanırım yüz bin yeterli olur.”

Richard öne eğildi ve aralarındaki küçük masaya yaslanarak, “Hayır dedim” diye tekrarladı.

Marco yüzüne ateş bastığını ve kızardığını hissetti. Hiçbir şey demedi. Richard'ın ciddi olduğuna inanmıyordu.

“Artık sana daha fazla para veremeyiz Marco” dedi Richard. “Sana *kredi* de vermeyeceğiz. Artık kendi başınasın.” Sonra rahat koltuğuna gömüldü. “Kötü bir yatırım fırsatını gördüğümde anlarım.”

Marco ne diyeceğini bilemedi. Yalvaracak değildi. Richard

kararını verdiğinde asla fikrini değiştirmezdi. Ve belli ki kararını vermişti.

“Alice ve ben bu konuda hemfikiriz; artık sana sadaka vermekten vazgeçmeyi kararlaştırdık” diye ekledi.

Marco *Peki ya kızınız?* diye sormak istedi ama sesi çıkmadı. Sonra cevabı zaten bildiğini fark etti.

Richard Anne’e bundan bahsedecekti. Kızına Marco’yu seçerek ne kadar büyük bir hata yaptığını söyleyecekti. Richard ve Alice Marco’dan hiçbir zaman hoşlanmamışlardı. Sabırla bu günü beklemişlerdi. Anne’in onu terk etmesini, beğini alıp gitmesini *istiyorlardı*. Tabii ya, istedikleri buydu.

Marco bunun olmasına izin veremezdi.

Aniden ayağa kalktı ve dizini aralarındaki küçük masaya çarptı. “Öyle olsun” dedi. “Başımın çaresine bakarım.” Arkasını döndü ve öfkeyle utançtan gözü dönmüş bir şekilde oradan ayrıldı. Bunu Anne’e ilk önce kendisi anlatacaktı. Babasının ne kadar pislik bir adam olduğunu söyleyecekti.

Akşamüstü olmuştu. Eve dönmeden önce bir içki içme vakti gelmişti. Her zamanki barına gidip hızlıca içkisini içti ve sonra yürüyüşe çıktı. Bruce çoktan gelmişti, bankta oturuyordu. İşte dönüm noktası *o andı*. Bu noktadan sonra geriye dönüş yoktu.

Marco yanına oturunca Bruce, “Berbat görünüyorsun” dedi.

Marco adeta uyuşmuştu. Cesaretini toplayıp Richard’dan borç istemişti ama onun hayır diyeceği hiç aklına gelmemişti. İşini kurtarabilirdi, Marco bundan emindi. Ödemelerini yapmayan birkaç kötü müşteri vardı. Ama peşinde koştuğu bir takım yeni işler de vardı; sadece karar vermekte biraz yavaş davranıyorlardı. Az bir miktar parayla her şeyi yoluna koyabilirdi. Hâlâ hırslıydı. Hâlâ kendine güveniyordu. Sadece biraz nefes almaya ihtiyacı vardı. Ve de bir miktar nakit paraya.

“Biraz paraya ihtiyacım var” dedi Marco Bruce’a dönerek. “Tanıdığın bir tefeci var mı?” Aslında bunu şakayla karışık söylemişti. Dışarıdan ne kadar çaresiz görüldüğünün farkındaydı.

Ama Bruce onu ciddiye aldı. Yana doğru dönüp Marco’ya baktı. “Hayır, tanıdığım bir tefeci yok. Zaten o işlere bulaşmasan iyi edersin” dedi.

Marco elini saçlarının içinden geçirip öfkeyle nehre bakarak, “Eh, başka ne halt edeceğimi bilmiyorum” diye cevap verdi.

Bruce biraz düşündükten sonra, “İflas ilan edip baştan başlayabilirsin” dedi. “Pek çok kişi böyle yapıyor.”

Marco, “Bunu yapamam” diye diretti.

“Ama neden?” diye sordu Bruce.

“Çünkü bu karımı mahveder. O... şu anda çok kırılgan. Doğum sonrası depresyonu işte. Anlarsın ya.” Marco öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı ve yüzünü ellerinin arasına koydu.

Bruce şaşırarak, “Bir bebeğiniz mi var?” diye sordu.

Marco ona bakarak, “Evet” dedi. “Bir kızımız var.”

Bruce arkasına yaslanıp Marco’ya uzun uzun baktı.

“Ne var?” dedi Marco.

Bruce hemen, “Hiç” dedi.

Marco sırtını dikleştirerek, “Ama bir şey söyleyecektin” diye ısrar etti.

Belli ki Bruce’un kafasında evirip çevirdiği bir fikir vardı. “Karının annesi ve babası torunları hakkında ne hissediyorlar?” diye sordu.

“Onun üzerine titriyorlar. Tek torunları kızımız. Nereye varmaya çalıştığını biliyorum. Kızımızın eğitim masraflarını karşılayacaklar, muhtemelen yirmi bir yaşına bastığında üzerine bir miktar para geçirecekler ama ben bu paraya el süremeyeyim diye hepsini bir fona yatıracaklar. Bunun bana hiçbir yararı yok” dedi Marco.

Bruce başını Marco’ya doğru yatırarak, “Eğer yaratıcı olursan var” dedi.

Marco Bruce’a baktı. “Ne demek istiyorsun?”

Bruce öne eğilip sesini alçalttı. “Küçük bir risk almaya var mısın?”

“Neden bahsediyorsun sen?” Marco etrafta konuşmalarını duyabilecek birileri olup olmadığını görmek için etrafına baktı ama yalnızlardı.

“Sana para vermiyorlar ama bahse girerim tek torunları uğruna parayı bir çırpıda gözden çıkarırlar.”

Marco, “Neyi ima ediyorsun?” diye fısıldadı. Ama cevabı biliyordu.

İki adam göz göze geldiler. Eğer Marco önceden birkaç ka-

deh içmeseydi, özellikle de kayınpederinin karşısında kafasına diktiği o sefil kadeh olmasaydı, Bruce'a kararlı bir şekilde hayır der ve planladığı gibi eve gidip karısına doğruyu söyledi. İflas ilan edip yeni bir başlangıç yaptı. Ev hâlâ onların. Birbirlerine ve Cora'ya sahiplerdi. Ama Marco nehre doğru yürürken bir içki dükkânına da uğramıştı. Yanındaki kesekâğdının içinde bir şişe vardı. Şişenin kapağını açtı, içkinin birazını arkadaşına ikram etti ve sonra uzunca bir yudum aldı. Alkol zihnini bir parça bulandırıp imkânsız görünen her şeyi daha mümkün kıldı.

Bruce sesini alçalttı. "Bir kaçırma senaryosu tezgâhlayacaksın. Bu gerçek bir kaçırma eylemi olmayacak, öyleymiş gibi görünecek. Kimse incinmeyecek."

Marco Bruce'a baktı. Eğilerek ona yaklaşmıştı. "Peki ama nasıl? Polisler gerçek olduğunu zannedecekler."

"Eğer her şeyi gerektiği gibi yaparsan, bu kusursuz bir suç olabilir. Karının annesi ve babası parayı öder, siz bebeğinizi geri alırsınız ve her şey birkaç gün içinde olup biter. Bebek eve döner dönmez, polis konuyla ilgilenmeyi bırakır."

Marco bu öneriyi zihninde evirip çevirdi. İçtiği içkiler, bunun o kadar da çılginca bir fikir olmadığını düşünmesine yol açtı.

Marco tedirgin bir biçimde, "Bilmiyorum" dedi.

Bruce içinde kapağı açık şişenin bulunduğu kesekâğdını Marco'ya uzatarak, "Daha iyi bir fikrin var mı?" diye sordu.

Detayları konuşurken önce varsayımlar üzerinden gittiler. Marco kendi çocuğunu kaçırmış gibi yapıp onu Bruce'a teslim edecekti; Bruce da çocuğu birkaç günlüğüne Catskill'deki kulübesine götürecekti. Kendisinin de üç çocuğu vardı, artık büyümüşlerdi ama bir bebeğe nasıl bakılacağını biliyordu. İki de izi sürülemeyen kontrollü cep telefonları alıp bu şekilde iletişim kuracaklardı. Marco'nun telefonu bir yere saklaması gerekecekti.

Nehre bakıp gökyüzünde daireler çizen kuşları izleyerek, “Yaklaşık yüz bine ihtiyacım olacak” dedi.

Bruce burun kıvırdı. “Sen aklını mı kaçırdın?”

Marco, “Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

“Eğer yakalanırsan, yüz bin de istesen, yüz milyon da istesen, alacağın ceza aynı. En azından çabamıza değsin. Bu kararın tokluğuna yapılacak iş değil.”

Bruce ile birlikte şişedeki içkiyi paylaşırlarken, Marco bu teklifi düşündü. Bildiği kadarıyla Richard ve Alice Dries on beş milyon değerinde bir servete sahiplerdi. Paraları vardı. Marco’nun elinde bir milyon olsa, işini kurtarıp ipotek borcunu ödeyebilirdi; o zaman Anne’in anne ve babasından tekrar yardım istemesine gerek kalmazdı. En azından doğrudan. O Richard pisliğinden birkaç milyon araklamak çok zevkli olurdu.

Bruce ile birlikte fidye parasının iki milyon olmasını kararlaştırdılar. Parayı yarı yarıya bölüşeceklerdi.

“İki günlük bir iş için hiç de fena değil” dedi Bruce.

Marco bir an önce harekete geçmeleri gerektiğine karar verdi. Eğer daha uzun süre beklerse, cesaretini kaybedebilirdi. “Yarın akşam dışarı çıkacağız; yandaki evde yemekli bir davet var. Bir bebek bakıcımız olacak ama her zaman kulaklıklarıyla birlikte kanepede uyuyakalıyor” dedi.

“Sigara içmek için dışarı çıkıp gizlice eve girebilir ve bebeği bana getirebilirsin” dedi Bruce.

Marco bunu düşündü. İşe yarayabilirdi. Planı daha detaylı bir biçimde tartıştılar.

Eğer Marco geçmişe dönüp her şeyi değiştirebileceği anı seçebilseydi, Bruce ile ilk kez karşılaştığı günü seçerdi. Keşke bahar havası almak için nehir kenarında yürüyüşe çıkmamış, o banka oturmamış ve Bruce da oradan geçmemiş olsaydı. Keşke Bruce yanına oturduğunda kalkıp gitseydi ve bu tanışıklığın zaman içinde arkadaşlığa dönüşmesine izin vermeseydi. O zaman her şey ne kadar farklı olurdu.

Marco polisin Bruce ile aralarındaki bağlantıyı ortaya çıkaracak herhangi bir ipucu bulabileceğini sanmıyordu. Bruce ile buluşmaları seyrek ve plansızdı. Etraflarında sadece jogging yapan ya da patenle yanlarından geçip giden insanlar oluyordu. Marco daha önce bu yüzden endişelenmemiştir çünkü Bruce'u bir daha gören olmayacaktı. Bruce emekli olmaya hazır; kendi payını alıp kayıplara karışacaktı.

Ama Bruce ölmüştü.

Ve Marco hapı yutmuştu.

Richard'ı araması gerekiyordu, ofise bu yüzden gelmişti; Anne'den uzaklaşıp babasıyla özel olarak konuşabilmek için. Cora'nın ne durumda olduğunu ve Richard'ın onu kaçıranlarla yeni bir anlaşma yapıp yapmadığını öğrenmeliydi.

Tereddüt etti. Daha fazla kötü haber alma düşüncesine katlanamıyordu. Ne olursa olsun, Cora'yı geri almak zorundalardı. Richard'ın bunu yapabileceğine inanması gerekiyordu. Geriye kalan diğer her şeyle sonra ilgilenilecekti.

Telefonu eline aldı ve kayınpederinin numarasını çevirdi. Hat doğrudan sesli mesaja düştü. *Kahretsin*. Marco kısa bir mesaj bıraktı: "Ben Marco. Beni ara. Neler olduğunu bildir."

Ayağa kalktı ve tıpkı hücrelerinde kilitli kalan bir adam gibi, ofisinde volta atmaya başladı.

Anne bebeğinin ağladığını duyar gibi oldu; Cora gündüz uykusundan uyanmış olmalıydı. Bahçe eldivenlerini çıkarıp hemen içeri girdi ve mutfak lavabosunda ellerini yıkadı. Cora'nın yukarıda, yatağında ağladığını ve onu yanına çağırdığını duyabiliyordu. "Bir dakika tatlım" diye seslendi. "Hemen geliyorum." Sevindi.

Hafifçe mırıldanarak bebeğini kucağına almak üzere yukarıya koştu. Bebek odasına gitti. Her şey aynı görünüyordu ama yatak boştu. Anne birdenbire hatırladı ve büyük bir hızla denize doğru sürüklenmiş gibi oldu. Emzirme koltuğuna yığıldı.

Kafası yerinde değildi, Anne iyi olmadığını biliyordu. Birini aramalıydı. Mesela annesini. Ama aramadı. Bunun yerine koltukta ileri geri sallanmaya başladı.

Bütün sorunları için Cynthia'yı suçlamak isterdi ama bebeğinin onun elinde olmadığını biliyordu.

Cynthia sadece kocasını elinden almaya çalışmıştı; artık istediğinden dahi emin olmadığı kocasını. Bazı günler Marco ile Cynthia'nın birbirlerini hak ettiklerini düşünüyordu. Duvarın diğer yanından Cynthia'nın sesini duydu ve bütün nefreti güçlü bir öfkeye dönüştü. Çünkü o gece Cynthia'nın evine gitmeselerdi, eğer Cynthia çocuğunuzu getirmeyin demeseydi, bunların hiçbiri olmazdı. Bebeği hâlâ yanında olurdu.

Anne yukarı kattaki kırık banyo aynasında kendini inceledi; aynayı hâlâ değiştirmemişlerdi. Kırılmış, yüzlerce farklı parçaya ayrılmış gibi görünüyordu. Kendisine bakan kişiyi tanımakta güçlük çekti. Yüzünü yıkadı, saçını taradı. Yatak odasına gidip temiz bir tişört ve kot pantolon giydi. Dışarısını kontrol etti; evin önünde hiç muhabir yoktu. Sonra yandaki eve doğru yürüyüp kapıyı çaldı.

Cynthia kapıyı açtı; belli ki Anne'i karşısında görünce şaşırılmıştı.

Anne, "İçeri girebilir miyim?" diye sordu. Cynthia evde geçirdiği bir günde bile güzel giyinmişti; üzerinde bir kapri pantolon ve ipek bluz vardı.

Cynthia bir an için temkinli bir şekilde Anne'e baktı. Sonra kapıyı ardına kadar açarak, "Pekâlâ" dedi.

Anne eve girdi.

"Kahve ister misin? Yapabilirim" dedi Cynthia. "Graham yok; dönüş uçağı yarın gece geç saatte."

Cynthia'nın peşinden mutfağa giren Anne, "Tabii" dedi. Madem kalkıp buraya gelmişti, şimdi de konuya nasıl gireceğini düşünüyordu. Gerçeği öğrenmek istiyordu. Dostça mı davranmalıydı? Yoksa suçlayıcı mı? Bu eve son geldiğinde,

her şey hâlâ normaldi. Sanki aradan çok uzun zaman geçmişti. Adeta bir ömür.

Anne avluya ve arka bahçeye açılan sürgülü cam kapiya baktı. Ölü bulunan adam arabasıyla bebeğini götürürken, Cynthia'nın oradaki sandalyelerden birinde Marco'nun kucağında oturduğunu hayal etti. İçi öfkeyle doldu ama belli etmemeye çalıştı. Kızgınlığını göstermeme konusunda oldukça antrenmanlıydı. Duyularını gizliyordu. Herkes böyle yapmıyor muydu zaten? Herkes numara yapıyor, olmadıkları biriymiş gibi davranıyordu. Bütün dünya yalanlar ve kandırmaca üzerine kurulmuştu. Cynthia da bir yalancıydı; tıpkı Anne'in kocası gibi.

Birdenbire başı dönen Anne mutfak masasına oturdu. Cynthia kahve makinesini çalıştırdı, sonra Anne'e doğru dönüp tezgâha yaslandı. Anne'in oturduğu yerden Cynthia her zamankinden daha da boylu ve uzun bacaklı görünüyordu. Anne Cynthia'yı deli gibi kıskandığını fark etti. Ve Cynthia bunu biliyordu.

Anlaşılan ikisi de konuşmayı başlatmak istemiyordu. Sıkıntılı bir sessizlik oldu. Sonunda Cynthia, "Soruşturmada ilerleme kaydettiler mi?" diye sordu. Bunu söylerken endişeli bir ifade takındı ama Anne bu numarayı yutmadı.

Anne ona baktı ve "Bebeğimi asla geri alamayacağım" dedi. Bunu hava durumundan bahsediyormuş gibi, sakince söyledi. Her şeyden koptuğunu, hiçbir şeye bağlı olmadığını hissediyordu. Ansızın, buraya gelmenin bir hata olduğunu fark etti. Cynthia ile tek başına yüzleşecek kadar güçlü değildi. Buraya gelmek tehlikeliydi. Cynthia'dan korkuyordu. Ama neden? Tüm bu olan bitenin ardından, Cynthia ona ne yapabiliirdi ki? Kaybettiği bunca şeyden sonra, Anne'in kendini yenilmez hissetmesi gerekirdi. Kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. Esas Cynthia'nın *ondan* korkması gerekirdi.

Sonra Anne durumu kavradı. Tepeden tırnağa ürperdi.

Kendinden korkuyordu. Yapabileceklerinden. Gitmesi gerekiyordu. Aniden ayağa kalktı. “Gitmeliyim” dedi.

“Ne? Daha yeni geldin” dedi Cynthia şaşırarak. Dikkatle Anne’e baktı. “Sen iyi misin?”

Anne tekrar sandalyesine oturdu ve başını dizlerinin arasına koydu. Cynthia gelip yanı başına çömeldi. Manikürlü ellerinden birini Anne’in sırtına koydu. Anne bayılacağından korkuyordu; kusacakmış gibi hissediyordu. Derin nefesler alarak içindeki sıkıntının geçmesini bekledi. Eğer bekleyip nefes almaya devam ederse, hastalık hissi geçecekti.

“Al, biraz kahve iç” dedi Cynthia. “Kafein iyi gelir.”

Anne başını kaldırıp Cynthia’nın kahvesini koymasını izledi. Bu kadın onu zerre kadar umursamıyordu ama eskiden olduğu gibi ona kahve yapıyor, içine krema ve şeker koyuyor ve kahveyi mutfak masasına taşıyordu. Anne kahvesinden bir yudum aldı, sonra bir tane daha. Cynthia haklıydı, kahve gerçekten de kendini daha iyi hissetmesini sağladı. Zihnini temizledi ve düşünmesine yardımcı oldu. Anne kahvesinden bir yudum daha alıp fincanı masaya koydu. Cynthia karşısına oturmuştu.

“Kocamla ne zamandır ilişkin var?” diye sordu Anne. Sesi gayet düzdü. Hatta ne kadar kızgın olduğu hesaba katılırsa, şaşılacak derecede kayıtsızdı. Konuşmasını duyan herhangi biri, onun bu durumu hiç umursamadığını zannederdi.

Cynthia iyice arkasına yaslanıp kollarını dolgun göğüslerinin altında birleştirdi. Tıpkı Anne gibi serinkanlılıkla, “Kocanla ilişkim filan yok” dedi.

Anne, “Saçmalamayı kes” dedi neredeyse dostane bir havayla. “Her şeyi biliyorum.”

Cynthia şaşırılmış görünüyordu. “Ne demek istiyorsun? Bilecek hiçbir şey yok ki. Marco ile aramızda bir ilişki yok. Sadece buraya son geldiğinizde arka bahçede biraz yakınlaştık ama o da zararsız bir flörttü. Ergenler gibi davrandık. Marco sar-

hoştu. İkimiz de sarhoştuk. Kendimizi kaptırdık. Hiçbir anlamı yoktu. Birbirimize ilk ve son kez o zaman dokunduk.”

Anne kahve fincanının üzerinden Cynthia’ya bakarak, “Neden ikinizin de bunu inkâr ettiğini bilmiyorum. İlişkiniz olduğunu biliyorum” diye üsteledi.

Cynthia kahve fincanını iki eliyle tutarak masanın karşısından Anne’e baktı. “Dedim ya, buraya geldiklerinde polislere de dışarıda birazcık oynadığımızı söyledim. Sarhoştuk, hepsi bu kadar. Marco ile aramda daha önce ya da o zamandan beri hiçbir şey geçmedi. Onu Cora kaçırıldığı gecedan beri görmedim bile. Hayal görüyorsun Anne.” Ses tonu üstünlük taslar gibiydi.

Anne birdenbire, “Bana yalan söyleme!” diye çıkıştı. “Dün akşamüstü Marco’yu arka kapından çıkarken gördüm.”

Cynthia kaskatı kesildi.

“Bu yüzden sakın bana yalan söyleyip Marco’yu görmediğini iddia etmeye kalkışma! Ayrıca cep telefonundan da haberim var.”

“Hangi cep telefonu?” Cynthia’nın kusursuzca biçimlendirilmiş kaşlarından biri havaya kalktı.

Anne son söylediklerini geri almayı dileyerek, “Boş ver” dedi. Cep telefonunun bir başkasıyla haberleşmek için kullanılmış olabileceğini hatırladı. Tüm bu olanlar o kadar karmaşıktı ki Anne artık sağlıklı düşünemiyordu. Aklını kaybediyormuş gibi hissediyordu. Daha önceleri de hassastı ama şimdi –şimdi bebeği ortadan kaybolmuştu, kocası onu aldatıp yalan söylüyordu– böyle bir durumda kim aklını kaybetmezdi? Kimse Anne’i suçlayamazdı. Eğer çılgınca bir şey yapsa, kimse onu kınayamazdı.

Bu sefer Cynthia’nın ifadesi değişti. Yüzündeki sahte endişe yok oldu ve Anne’e buz gibi bir bakış attı. “Neler olduğunu öğrenmek mi istiyorsun Anne? Gerçekten bunu istediğine emin misin?”

Cynthia'nın tavrındaki değişiklik yüzünden kafası karışan Anne ona baktı. Cynthia'yı okul bahçesindeki zorbalardan biri olarak hayal etti; kendisi gibi kısa, tombul ve özgüvensiz kızlara sataşan uzun boylu ve güzel kız olarak.

"Evet, öğrenmek istiyorum."

"Emin misin? Çünkü bunu bir kez söyledikten sonra, geri alam mümkün değil." Cynthia kahve fincanını masaya koydu.

"Düşündüğünden daha güçlüyüm" dedi Anne. Sesinde gerginlik vardı. O da kahve fincanını masaya koydu, öne eğildi ve "Ben bebeğimi kaybettim. Sence şu anda beni incitebilecek bir şey var mı?" dedi.

Cynthia soğuk ve hesaplı bir biçimde gülümsedi. Arkasına yaslandı ve bir karar vermeye çalışıyormuş gibi Anne'e baktı. "Gerçekten neler döndüğüne dair hiçbir fikrin olduğunu sanmıyorum" dedi.

Anne, "O zaman neden bana anlatmıyorsun?" diye çıkıştı.

Cynthia sandalyesini mutfak zeminine sürterek ayağa kalktı. "Pekâlâ. Sen burada kal. Bir dakika sonra dönerim" dedi.

Cynthia mutfaktan çıkıp yukarı kata koştı. Anne Cynthia'nın kendisine ne gösterebileceğini merak ediyordu. Bir an tüymeyi düşündü. Daha ne kadar gerçekliği kaldırabilirdi ki? Belki de ortada fotoğraflar vardı. Cynthia ve Marco'nun birlikte çekilmiş fotoğrafları. Cynthia fotoğrafçıydı ve kendi pozlarını çekecek türden bir kadındı çünkü son derece göz alıcıydı ve gösteriş meraklısıydı. Belki de Anne'e Marco ile yatakta çekilmiş fotoğraflarını gösterecekti. Ve Marco'nun yüzündeki ifade, Anne ile sevişirken yüzünün aldığı ifadeden tamamen farklı olacaktı. Anne ayağa kalktı. Tam sürgülü cam kapıdan dışarı çıkmak üzereyken, Cynthia elinde bir dizüstü bilgisayarla mutfakta belirdi.

Cynthia, "Cesaretini mi kaybettin?" diye sordu.

Anne sürgülü kapıyı kapatıp masadaki yerine dönerken, "Hayır, sadece biraz hava almak istedim" diye yalan söyledi.

Cynthia dizüstü bilgisayarını masanın üzerine koyup kağıdını açtı. Oturup bilgisayar çalışana kadar birkaç dakika beklediler.

Cynthia, “Bunun için üzgünüm Anne, gerçekten” dedi.

Ona bir saniyeliğine bile inanmayan Anne ters ters yüzüne baktı, sonra dikkatini ekrana verdi. Beklediği gibi olmadı. Bu Cynthia’nın arka bahçesinin siyah beyaz bir videosuydu ve az ileride Anne’in kendi bahçesi görünüyordu. Anne alt taraftaki tarih ve saat ibaresini gördü. Baştan aşağıya buz kesti.

“Bekle de gör” dedi Cynthia.

Anne ölen adamın çocuğunu kaçırdığını görecekti. Cynthia bu kadar zalimdi. Ve Cynthia bunca zamandır videoyu elinde tutmuştu. Anne gözlerini ekrandan ayırmadan beklerken, “Neden bunu polise göstermedin?” diye sordu.

Anne saat 00.31’de Marco’nun arka kapılarının önünde belirdiğini, hareket sensörünün ampulünü gevşettiğini ve ışığın söndüğünü izleyince, gözlerine inanamadı. Vücudundaki bütün kanın çekildiğini hissetti. Marco’nun eve girdiğini gördü. Aradan iki dakika geçti. Sonra arka kapı açıldı. Marco kucığında beyaz örtüsüne sardığı Cora ile birlikte evden çıkıyordu. Kendisini izleyen biri olup olmadığını görmek için etrafını kolaçan etti, doğruca kameraya baktı ve sonra hızlıca garaja doğru yürüyüp içeri girdi. Bir dakika sonra Marco’nun kucığında Cora olmadan garajdan çıktığını gördü. Saat 00.34’tü. Çimlerin üzerinden eve doğru yürüdü; kısa bir süreliğine görüntüden çıktı ve sonra Stillwell çiftinin arka bahçesinde tekrar ortaya çıktı.

Cynthia sarsıcı sessizliği bozarak, “Görüyorsun ya Anne” dedi. “Esas mesele Marco ile benim ilişkimizin olup olmaması değil. Marco bebeğinizi kaçırdı.”

Afallayan ve dehşete düşen Anne cevap veremedi.

“Belki ona Cora’nın nerede olduğunu sormak istersin” dedi Cynthia.

Cynthia rahatça sandalyesine yerleşti ve “Bunu polise götürebilirim; belki de götürmememi tercih edersin. Sen zengin bir aileden geliyorsun, değil mi?”

Anne ayağa fırladı. Sürgülü kapıyı açtı ve Cynthia’yı dizüstü bilgisayarla birlikte masada yalnız bırakıp kaçtı. Marco’nun sabah 00.33’te Cora’yı garajlarına taşıdığı görüntü retinalarına ve beyninin derinliklerine kazanmıştı. Bu sahneyi hiçbir zaman zihninden atamayacaktı. *Marco bebeklerini almıştı*. Bunca zamandır ona yalan söylemişti.

Anne artık evli olduğu adamı tanıyamıyordu.

Kendi evine koşup arka kapıdan içeri girdi. Güçlkle nefes alıyordu. Mutfakta yere yığıldı ve tezgâhın altındaki dolaplara yaslanıp sarsılarak ağlamaya başladı. Ağlıyordu, nefesi kesiliyordu ve zihninde tekrar tekrar aynı sahneleri görüyordu.

Bu her şeyi değiştirmişti. Marco bebeklerini almıştı. Ama neden? Bunu neden yapmıştı? Cora’nın öldüğü ve Marco’nun bunu Anne’i korumak için yaptığı doğru olamazdı. Dedektif Rasbach ona bunun mümkün olmadığını açıklamıştı. Anne Cora’yı öldürmüş olsaydı ve Marco bunu saat on iki buçukta fark etseydi, suç ortağının saat 00.35’te orada olmasını sağlayamazdı. Anne artık Marco’nun Cora’yı tam olarak 00.33’te evden dışarı taşıdığını biliyordu. Saat on iki buçukta, Cora’yı kontrol edeceğini bildiği saatte garajda arabasıy-

la bekleyecek birini, yani ölü adamı ayarlamış olmalıydı. Demek ki bunu *planlamıştı*. Hem de ölü bulunan adamla birlikte. Anne adamı daha önce gördüğünü anımsıyordu. Peki onu nerede görmüştü?

Her şeyin başında en başından beri Marco vardı ve Anne bu konu hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Marco ölü bulunan şu adamla birlikte bebeklerini kaçırmıştı. Peki bebeği neredeydi? Onu kulübedeki adamdan kim almıştı? *Ne haltlar dönmüştü? Marco bunu nasıl yapabilmişti?*

Anne dizlerine sarılarak mutfak zemininde oturup bir çözüm bulmaya çalıştı. Polis merkezine gidip Dedektif Rasbach'a gördüklerini anlatmayı düşündü. Rasbach videoyu Cynthia'dan alabilirdi. Anne Cynthia'nın videoyu neden en başında polise vermediğini tahmin edebiliyordu; herhalde Cynthia videoyu Marco'ya karşı koz olarak kullanıyordu. Onu avucunun içine almak istiyordu. Cynthia böyle bir kadındı işte.

Peki Marco Cora'yı neden kaçırmıştı? Eğer bunu Anne'i korumak için yapmadıysa, o zaman kendi bencilce emelleri yüzünden yapmıştı. Tek olası sebep paraydı. Marco fidyeye parasını istiyordu. Yani anne ve babasının parasını. Bu dehşet verici bir düşünceydi. Anne artık Marco'nun işlerinin iyi gitmediğini biliyordu. Marco'nun birkaç ay önce evin ipotek belgelerini imzalamasını istediğini hatırlıyordu; Marco şirketi daha da büyötmeyi planladığı için nakit paraya ihtiyacı olduğunu söylemişti. Anne şirketin beklenenden daha hızlı büyüdüğünü, her şeyin yolunda olduğunu sanıyordu. Ama belki de Marco o zaman da yalan söylemişti. Şimdi bütün parçalar yerli yerine oturuyordu. Şirketin batması, evi ipotek ettirmesi ve son olarak, *kendi çocuğunun* kaçıırılması için gerekli ayarlamaları yapması...

Neden Marco dosdoğru işiyle ilgili sorunlardan bahsetmemişti ki? Anne ve babasına gidip daha fazla para isteyebilir-

lerdi. Marco neden böyle aptalca bir şey yapmıştı ki? Neden kıymetli bebeklerini alıp bir kürekle dövülerek öldürülen o adama teslim etmişti?

Yoksa Marco o kulübeye fidye parası alındıktan sonra adamla yüzleşmek için gitmiş ve çileden çıkıp onu öldürmüştü müydü? Marco bir de katil miydi? Anne fark etmeden o kulübeye gidip dönmüş olabilir miydi? Hangi günde olduklarını hatırlamaya ve Cora kaçırıldığından beri her gün olanların üzerinden geçmeye çalıştı ama zihni tutarsız bir karmaşaya teslim olmuştu.

Cep telefonu bunun bir parçası mıydı? Anne baştan beri yanlış olduğunu fark etti. Mesele Marco'nun yasak aşkı, Cynthia ya da bir başkası değildi. Mesele çocuklarının kaçırılmasıydı. Marco kızlarını kaçırmıştı.

Evlendiği adam.

Ve sonra da orada, mutfakta oturmuş ve Anne'e ölen adamın tanıdık geldiğini söylemişti.

Anne birdenbire kendi kocasından korktu. Artık onun kim ya da ne olduğunu bilmiyordu. Neler yapabileceğini anlamaya başlıyordu.

Acaba Marco onu hiç sevmiş miydi, yoksa onunla sadece para için mi evlenmişti?

Anne şimdi ne yapacaktı? Polise gidip bildiklerini anlatsa mıydı? Eğer böyle yaparsa Cora'ya ne olurdu?

Uzun zaman sonra, Anne yerden kalktı. Kendini zorlayarak çabucak yukarıdaki yatak odasına gitti. Titreyerek küçük bir valiz çıkardı ve eşyalarını toplamaya başladı.

Anne ebeveyninin daire şeklindeki çakıltaşlı araba girişinde taksiden indi. Burası büyüdüğü evdi. Çok görkemliydi. Büyük taş ev ve çok bakımlı yemyeşil bahçesi, ağaçlı bir vadinin eteğindeydi. Anne taksi şoförüne parayı ödedi ve ayağının dibinde valiziyle birlikte bir dakikalığına olduğu yer-

de dikilip eve baktı. Buradaki evler birbirinden uzaktaydı. Annesi evde olup pencereden dışarıya bakmadığı sürece, onu kimse görmezdi. Anne bu evden çıkıp Marco'nun motosikletinin arkasına bindiği ve âşık olduğuna karar verdiği günü gayet net bir şekilde hatırlıyordu.

O zamandan beri pek çok şey olmuştu. Çok şey değişmişti.

Anne bu eve dönmekten nefret ediyordu. Bu bir bakıma anne ve babasının Marco konusunda en başından beri haklı olduklarının itirafı anlamına geliyordu. Anne buna inanmak istemiyordu ama kanıtı kendi gözleriyle görmüştü. Anne ve babasına karşı gelip Marco'yla evlenmişti; o zamanlar ne istediğini biliyordu ve kalbinin sesini dinlemişti.

Şimdiyse hiçbir şey bilmiyordu.

Derken, anne ve babasının araba girişinin sonunda dikilirken, bir anda ölen adamı nerede gördüğünü hatırladı. Rüzgârda savrulan bir yaprak gibi titriyor, bu yeni bilgiyi anlamlandırmaya çalışıyordu. Sonra cep telefonunu çıkarıp başka bir taksi çağırırdı.

Marco tekrar Richard'ın numarasını çevirdi ve ona aksi bir sesli mesaj daha bıraktı. Richard onu cezalandırıyor, olayın dışında tutuyordu. Bu meseleyi tek başına halledecek, her şey sona erene ve Cora'yı sağ salim geri alana kadar Marco'ya haber vermeyecekti. Tabii onu geri alabilirse.

Marco bile kendine belki de böylesinin çok daha iyi olduğunu itiraf etti. Eğer bu işi çözebilecek biri varsa, o da Richard'dı. Çantalar dolusu parası ve çelik gibi sınırları olan Richard. Marco hem fiziksel hem de duygusal olarak çökmüştü. Ofisteki kanepesine uzanıp birkaç saatliğine uyumaktan, sonra da Cora'nın sağ salim eve döndüğünü haber veren bir telefon almaktan başka bir şey istemiyordu. Peki sonra, ondan sonra ne olacaktı?

Dosya dolabı çekmecelerinden birinin arkasında, açılmış

bir viski şişesi olduğunu hatırladı. Volta atmaya bıraktı, dolabın yanına gitti ve çekmeceyi açtı. Şişenin yarısı boştu. Yine dosya dolabına sakladığı bardağı alıp kendine sert bir içki koydu. Sonra volta atmaya devam etti.

Marco Cora'yı tekrar görememe olasılığıyla yüzleşemiyordu. Ayrıca tutuklanmaktan ve hapse girmekten de korkuyordu. Eğer tutuklanırsa, onu büyük ihtimalle beraat ettirebilecek olan Aubrey West artık onu temsil etmezdi. Çünkü Anne'in anne ve babası avukatlık ücretini ödemezlerdi; Marco'nun da birinci sınıf bir avukat tutacak parası yoktu.

Pahalı çalışma masasındaki sümenin üzerinde duran şişeden bir kadeh daha doldurdu ve tutuklandıktan sonra neler yapacağını düşündüğünü fark etti. Tutuklanması kaçınılmaz görünüyordu. Anne kendi babasından gerçeği duyduğu an, yanında durmayacaktı. Neden dursundu ki? Ondan nefret edecekti. Eğer *Anne* bunu *ona* yapmış olsaydı, Marco onu asla affetmezdi.

Bir de Cynthia ve video meselesi vardı.

Burnunu üçüncü kadehe gömen Marco, ilk defa polise doğruyu söylemeyi düşündü. Rasbach'a Bruce ile –yani Derek Honig olduğu anlaşılan kişiyle– tanıştığını söylese ne olurdu sanki? Evet, şirketi zor durumdaydı. Evet, kayınpederi ona yardımcı olmayı reddetmişti. Evet, karısının anne ve babasından fidye parasını alabilmek için kendi bebeğini birkaç günlüğüne saklamayı planlamıştı.

Ama bu aslında kendi fikri değildi. Derek Honig'in fikriydi.

Öneriyi gündeme getiren Derek Honig'di. Bunu o planlamıştı. Marco'ya göre bu sadece karısına düşecek olan mirastan bir miktar avans almanın başka bir yoluydu. Kimsenin –suç ortağının, hele de bebeğinin– ölmesi gerekmiyordu.

Marco da bu olayın kurbanı sayılırdı. Suçsuz değildi ama yine de bir kurbandı. Çaresizdi ve kendini sahte bir isimle tanıtan, onu kendi çıkarları uğruna bu çocuk kaçırma oyunu-

na ortak eden birinin tuzağına düşmüştü. Aubrey West gibi iyi bir avukat durumu lehine çevirebilirdi.

Marco Dedektif Rasbach'a karşı dürüst olabilirdi. Ona her şeyi anlatabilirdi.

Marco hapse girecekti. Ama eğer Cora bunu sağ salim atlattırsa, annesinin yanında olacaktı. Richard'ın bundan böyle Marco üzerinde hiçbir yaptırım gücü olmayacaktı. Ve Cynthia da şansına küsecekti. Hatta belki de Marco onun şantajı teşebbüsten hapse girmesini bile sağlayabilirdi. Bir an için Cynthia'yı turuncu renkli biçimsiz bir tulumun içinde, yıkanmamış saçlarla hayal etti.

Volta atarken başını kaldırdı, pencerenin karşısında asılı duran büyük aynadaki aksini yakaladı ve kendini tanımakta güçlük çekti.

Marco hava kararınca nihayet eve döndü. Çok fazla içtiği için arabasını bırakıp taksiye binmişti. Eve geldiğinde daradumandı; gözleri kan çanağına dönmüştü, vücudu damarlarında dolaşan onca alkole rağmen kaskatı kesilmişti.

Ön kapıdan içeri girdi. Karısının nerede olduğunu merak ederek, “Anne?” diye seslendi. Ev karanlık ve boş gibiydi. Ortalık çok sessizdi. Marco olduğu yerde durup sessizliği dinledi. Belki de Anne evde değildi. “Anne?” Ses tonu artık daha yüksek ve endişeliydi. Salona girdi.

Anne’i görünce durdu. Anne karanlıkta hiç kıpırdamadan kanepede oturuyordu. Elinde büyük bir bıçak vardı; Marco bunun mutfak tezgâhlarındaki ahşap sette duran et bıçağı olduğunu fark etti. Bütün kanı çekildi. Öne doğru temkinli bir adım atıp Anne’i daha yakından görmeye çalıştı. Anne karanlıkta, elinde bir bıçakla ne yapıyordu?

Marco daha alçak sesle, “Anne?” dedi. Anne bir tür trans-ta gibiydi. Bu hali Marco’yu korkutuyordu. “Anne, ne oldu?” Marco onunla tıpkı tehlikeli bir hayvanla konuşmaya çalışan biri gibi konuşuyordu. Anne cevap vermeyince, yine aynı nazik ses tonuyla, “O bıçakla ne yapıyorsun?” diye sordu.

Marco’nun ışığı açması gerekiyordu. Yavaşça sehpanın üzerindeki lambaya doğru yürüdü.

Anne bıçağı kaldırarak, “Sakin bana yaklaşma!” dedi.

Marco olduğu yerde durdu, Anne bıçağı kullanacakmış gibi tutuyordu.

Anne alçak ve çaresiz bir ses tonuyla, “Ne yaptığını biliyorum” dedi.

Marco hızla düşündü. Anne babasıyla konuşmuş olmalıydı. Herhalde işler fena halde sarpa sarmıştı. Marco’nun içi umutsuzlukla doldu. Durumu kurtarması ve Cora’yı onlar adına geri alması için kayınpederine ne kadar güvendiğini fark etti. Ama her şey altüst olmuştu. Bebeklerini sonsuza dek yitirmişlerdi. Ve babası Anne’e doğruyu söylemişti.

Ve şimdi de, son olarak karısı aklını kaçırmıştı.

Marco kendini sakın bir ses tonuyla konuşmaya zorlayarak, “O bıçak ne için Anne?” diye sordu.

“Korunmak için.”

“Kimden korunmak için?”

“Senden.”

Marco karanlıkta durup, “Kendini benden korumana gerek yok” dedi. Acaba babası ona ne söylemişti? Ne tür yalanlar uydurmuştu? Marco karısına ya da çocuğuna asla kasten zarar vermezdi. Sadece korkunç bir hata yapmıştı. Anne’in ondan korkmasına hiç gerek yoktu. *Sen gizli planlar ve entrikalar peşinde koşan tehlikeli bir adamsın Marco.*

“Sen babanla mı görüştün?”

“Hayır.”

“Ama onunla konuştun, değil mi?”

“Hayır.”

Marco anlamıyordu. “Peki kiminle konuştun?”

“Kimseyle.”

“Öyleyse neden elinde bir bıçakla karanlıkta oturuyorsun?” Marco ışığı açmak istiyordu ama Anne’in irkilmesinden çekiniyordu.

Sonra Anne ne yaptığını hatırlarcasına, “Bu doğru değil” dedi. “Cynthia ile görüştüm.”

Marco sessiz kaldı. Dehşete kapıldı.

“Cynthia bana videoyu gösterdi.” Anne Marco’ya feci bir bakış attı. Bütün acısı, öfkesi ve nefreti yüzünden okunuyordu.

Marco neredeyse yere yığılacaktı; dizlerinin bağı çözülüyor-muş gibi hissetti. Artık her şey bitmişti. Belki de Anne bebek-lerini çaldığı için onu öldürmek istiyordu. Marco onu suçlayamazdı. Hatta bıçağı kapıp bu işi kendisi yapmak istiyordu.

Marco birdenbire buz kesti. Bıçağı görmesi gerekiyordu. Anne’in bıçağı kullanıp kullanmadığını görmeliydi. Ama içe-risi fazlasıyla karanlıktı. Anne’in ya da bıçağın üzerinde kan lekesi olup olmadığını göremiyordu. Anne’e doğru bir adım daha atıp durdu. Anne’in bakışları karşısında dehşete düştü.

“Cora’yı *sen* kaçırdın” dedi Anne. “Kendi gözlerimle gördüm. Onu örtüsüne sarıp evden dışarı çıkardın ve garaja götürdün. O adam da Cora’yı alıp gitti. Her şeyi sen planladın. Bana yalan söyledin. Ve bunca zamandır yalan söylemeye devam ettin.” Güvensizliği sesine yansımıştı. “Ve sonra, adam seni aldatınca o kulübeye gittin ve onu bir kürekle öldürene kadar dövdün.” Artık daha hararetli konuşuyordu.

Marco’nun kanı dondu. “Hayır Anne, onu ben öldürmedim!”

“Ve benimle birlikte mutfak masasında oturup adamın *tanındık* geldiğini söyledin.”

Marco’nun midesi bulandı. Olayın Anne’in açısından nasıl görüldüğünü düşündü. Her şey nasıl da rayından çıkmıştı.

Anne büyük bıçağı iki eliyle sımsıkı tutarak öne eğildi. “Cora kaçırıldığından beri, bunca zamandır seninle bu evde yaşıyorum ve sen bana en başından beri yalan söylüyorsun. Her şey hakkında.” Marco’nun gözlerinin içine bakarak, “*Artık seni tanıyamıyorum*” diye fısıldadı.

Marco gözlerini bıçaktan ayırmadan, “Evet Cora’yı ben aldım. Onu ben aldım, Anne. Ama düşündüğün gibi olmadı! Cynthia sana ne anlattı bilmiyorum, o bu konu hakkında hiçbir şey bilmiyor. Bana şantaj yapıyor. Benden para kopar-

mak için videoyu kullanmaya çalışıyor” dedi çaresizce.

Anne dik dik Marco’ya baktı; karanlıkta gözleri kocaman görünüyordu.

“Açıklayabilirim Anne! Görüldüğü gibi değil. Dinle beni. Maddi sıkıntıya düştüm. İşler yolunda gitmiyordu. Bazı aksilikler yaşadım. Sonra bu adamla tanıştım... Derek Honig’le.” Marco bocaladı. “Bana adının Bruce Neeland olduğunu söyledi. İyi birine benziyordu; arkadaş olduk. Cora’yı kaçırmayı önerdi. Hepsinin fikriydi. Paraya ihtiyacım vardı. Hızlı ve kolay olacağını, kimsenin incinmeyeceğini söyledi. Her şeyi planladı.” Marco durup nefes aldı. Anne acımasız bakışlarını üzerine dikmişti. Yine de itiraf etmek, doğruyu söylemek rahatlamasını sağladı.

“Cora’yı Derek’in yanına, garaja götürdüm. Bizi on iki saat içinde araması ve Cora’yı iki ya da en fazla üç gün içinde geri almamız gerekiyordu. Her şey hızlı ve kolay olacaktı” dedi Marco hayıflanarak. “Ama sonra ondan haber alamadık. Neler olduğunu bilmiyordum. Senin bulduğun cep telefonu ile onu aramaya çalıştım ama telefonlarıma cevap vermedi. Ne yapacağımı bilemedim. Ona ulaşmamın başka bir yolu yoktu. Cep telefonunu kaybetmiş olabileceğini düşündüm. Veya gözünün korktuğunu, Cora’yı öldürdüğünü ve ülkeyi terk ettiğini sandım.” Marco’nun sesi hıçkırığa dönüştü. Kendini toplamak için duraksadı. “Paniklemeye başlamıştım. Tüm bunlar benim için de cehennemden farksızdı Anne, neler yaşadığımı bilemezsin.”

Anne, “Sakin bana bunu söyleme!” diye haykırdı. “Bebeğimiz senin yüzünden gitti!”

Marco sesini alçaltarak onu sakinleştirmeye çalıştı. Ona her şeyi anlatması, içini dökmesi gerekiyordu. “Ve postayla o tulumu alınca, Derek’in bize ulaşmaya çalıştığını düşündüm. Belki de cep telefonuna bir şey olmuştu ve beni doğrudan aramaya korkmuştu. Cora’yı bize geri vermeye çalıştığını

sandım. Fidyeyi beş milyona çıkardığında bile... beni kandıracağını düşünmedim. Sadece annenle baban parayı ödemecekler diye endişelendim. Belki de Derek işin ciddiye bindiğini hissettiği için fidye parasını artırdı diye düşündüm.” Her şeyi baştan yaşamaktan bunalan Marco, bir dakikalığına konuşmayı kesti. “Ama oraya vardığımda, Cora yoktu.” Sonra hıçkırıklara boğuldu. “Orada olması gerekiyordu. Ne olduğunu bilmiyorum! Anne, sana yemin ederim ki kimsenin incinmesini istemedim. Özellikle de Cora’nın ya da senin.”

Marco Anne’in önünde diz çöktü. Anne isterse, artık onun boğazını kesebilirdi. Marco bunu umursamıyordu.

Anne, “Nasıl yapabildin?” diye fısıldadı. “Nasıl bu kadar aptal olabildin?” Marco perişan bir halde başını kaldırıp ona baktı. “Madem paraya bu kadar ihtiyacın vardı, neden babamdan istemedin?”

“İstedim!” dedi Marco hiddetle. “Ama beni geri çevirdi.”

“Sana inanmıyorum. Babam bunu yapmaz.”

“Neden yalan söyleyeyim ki?”

“Tek yaptığın yalan söylemek, Marco.”

“O halde babana sor!”

Bir an için öfkeyle birbirlerine baktılar.

Sonra Marco daha alçak sesle, “Benden nefret etmekte çok haklısın Anne. Ben de yaptığım şey yüzünden kendimden nefret ediyorum. Ama benden korkmana gerek yok.”

“O adamı döverek öldürdükten sonra bile mi? Hem de bir kürekle!”

“Onu ben öldürmedim!”

“Neden bana her şeyi anlatmıyorsun Marco?”

“Sana her şeyi *anlattım* zaten! Kulübedeki o adamı ben öldürmedim!”

“O zaman kim öldürdü?”

“Eğer bunu bilseydik, Cora’yı kimin alıkoyduğunu da öğrenmiş olurduk! Derek Cora’yı incitmemiştir, buna eminim.

Onu asla incitmezdi; eğer inciteceğini düşünseydim Cora'yı götürmesine asla izin vermezdim." Ama Marco bunu söylerken bile, bir başkasının kızını götürmesine bu kadar kolay razı olduğu için kendinden ürktü. O kadar çaresiz kalmıştı ki, riskleri görmezden gelmişti.

Ama o zamanki çaresizliği, şu anda hissettiğinin yanında hiç sayılırdı. Derek Cora'ya neden zarar versindi ki? Bunu yapması için hiçbir sebep yoktu. Tabii paniklemediği sürece. "Sadece takası yapıp parasını almak ve ortadan kaybolmak istiyordu. Bir başkası Cora'yı elinde tuttuğunu öğrenmiş, Derek'i öldürüp Cora'yı götürmüş olmalı. Ve sonra da bizi aldattılar." Marco yalvarmaya başladı. "Anne, bana inanmak zorundasın, onu ben öldürmedim. Nasıl öldürmüş olabilirim ki? Biliyorsun ki çoğu zaman burada seninle beraberdim ya da ofisteydim. Onu öldürmüş *olamam*."

Anne sessiz kalıp Marco'nun söylediklerini düşündü. Sonra, "Neye inanacağımı bilmiyorum" diye fısıldadı.

"İşte ben de bu yüzden polise gittim" diye açıkladı Marco. "Onlara Derek'i evin etrafında dolanırken gördüğümü söyledim ki onu soruşturunsunlar. Polisi doğru yöne sevk etmek istedim; Derek'i kimin öldürdüğünü bulabilmelerini ve kendimi ele vermeden Cora'nın yerini tespit etmelerini sağlamak için. Ama her zamanki gibi elleri boş döndüler." Ardından yenik bir sesle ekledi. "Gerçi herhalde beni tutuklamaları an meselesi."

Anne imalı bir biçimde, "O videoyu görürlerse seni derhal tutuklarlar" diye mırıldandı.

Marco ona baktı. Polisin onu tutuklamasını mı, yoksa aksini mi tercih ettiğini bilmiyordu. Şu anda Anne'in neler düşündüğünü kestirmek zordu. "Cora'yı alıp Derek'e ben teslim ettim. Annenle babandan para sızdırmaya çalıştık. Ama Derek'i ben öldürmedim. Sana yemin ederim ki ben kimseyi öldüremem" dedi. Elini usulca Anne'in dizine koydu. "Anne, hadi bıçağı bana ver."

Anne sanki orada olduğundan haberi yokmuş gibi, ellerindeki bıçağa baktı. Marco ne yapmış olursa olsun, başlarına ne kadar büyük bir bela açarsa açsın, kimsenin daha fazla zarar görmesini istemiyordu. Anne'in bu tavrı tedirginlik vericiydi. Marco bıçağı usulca Anne'in ellerinden aldı. Anne diremedi. Marco bıçağın temiz olduğunu görünce rahatladı. Üzerinde kan izi yoktu. Anne'i yakından inceleyerek bileklerine baktı; hiçbir yerde kan lekesi görmedi. Anne kendine zarar vermemişti. Sadece kendini ondan korumak istemişti. Marco bıçağı sehpaoya koydu, yerden kalktı ve Anne'in yanına oturup yüzüne baktı. "Bugün babandan haber aldın mı?" diye sordu.

"Hayır ama annemle babamın evine gittim" dedi Anne.

"Onları görmediğini söylemedin mi?"

"Görmedim zaten. Valizimi hazırladım. Seni terk edecektim" dedi kızgın bir biçimde. "Videoyu izleyip Cynthia'nın evinden çıktıktan sonra, yaptığın şey yüzünden senden nefret ettim." Sesi yine tedirginleşti. "Ve senin katil olduğunu sandım. Senden korkmuştum."

"Benden nefret etmeni anlayabiliyorum, Anne. Beni asla affetmeyeceğini de biliyorum." Sözcükleri Marco'nun boğazına dizildi. "Ama benden korkmana gerek yok. Ben katil değilim."

Anne ona bakmaya dayanamıyormuş gibi yüzünü çevirdi. "Annemle babamın evine gittim. Ama içeri girmedim" dedi.

"Neden peki?"

"Çünkü ölü bulunan o adamı daha önce nerede gördüğümü hatırladım."

Marco şaşırarak, "Onu daha önce gördün mü?" diye sordu.

Anne başını çevirip tekrar ona baktı. "Söyledim ya."

Evet söylemişti ama Marco ona pek inanmamıştı. O zamanlar bunu sadece telkin etkisi olarak yorumlamıştı.

"Onu nerede gördün?" diye sordu.

Anne, "Uzun zaman önceydi" diye fısıldadı. "O adam babamın bir arkadaşıydı."

Marco donup kaldı. “Emin misin?”

“Evet.”

Anne’in sesi bir tuhaf geliyordu, kendinde değil gibiydi. Marco onun söylediklerine güvenebilir miydi? Hızlıca düşündü. Richard ve Derek Honig. Cep telefonu.

Yoksa tüm bunlar bir tezgâh mıydı? Richard bu kâbusu perde arkasından kontrol mü ediyordu? *Cora bunca zamandır Richard’ın elinde miydi?*

“Yaşım daha küçükken, onu babamla birlikte gördüğüme eminim” dedi Anne. “Babam o adamı tanıyor. Peki babam beğimizi götüren adamı nereden tanıyor olabilir Marco? Bu sence de tuhaf değil mi?” Sesi dalıp gidecekmiş gibi çıkıyordu.

“Hem de çok tuhaf” dedi Marco usulca. Derek’e gizli cep telefonundan ulaşmaya çalıştığında ve telefona kayınpederi cevap verdiğinde kapıldığı şüpheleri hatırladı. *Yoksa eksik bağlantı bu muydu?* Honig Marco’ya durup dururken yaklaşmıştı. Onunla arkadaş olmuş, dertlerini dinlemişti. Marco’nun kendisine güvenmesini sağlamıştı. Marco’yu Richard’dan daha fazla para istemeye zorlamış, Richard da Marco’yu geri çevirmişti. Ya Richard ve Derek gizli bir işbirliği yaptılarsa ve Richard Marco’nun daha fazla borç alma talebini, Honig’in onun yaralarını sarmak üzere beklediğini bildiği için reddettiyse? Honig Cora’yı kaçırmayı aynı gün önermişti. Ya tüm

bunlar Marco'nun kayınpederi tarafından dikkatli bir şekilde planlandıysa? Marco'nun midesi bulandı. Eğer öyleyse, düşündüğünden de fena bir şekilde, hem de dünyada en çok nefret ettiği adam tarafından kandırılmıştı.

Marco "Anne" diye lafa girdi ve sonra sözcükler alelacele ağzından döküldü. "Beni *Derek Honig* buldu. Benimle arkadaş oldu. Beni babandan daha fazla borç istemem için zorladı. Sonra, babanın yeni bir borç isteme talebimi geri çevirdiği gün, *bundan haberi varmış gibi* tekrar ortaya çıktı. Sanki Derek ne kadar çaresiz olduğumu biliyordu. Sonra da Cora'yı kaçırmayı teklif etti." Marco kötü bir rüyadan uyanıyormuş gibi hissediyordu; parçalar nihayet yerli yerine oturuyordu. "Ya tüm bunların arkasında baban varsa Anne?" dedi ve telaş içinde ekledi. "Bence Honig'in bana yaklaşmasını sağladı ve beni Cora'nın kaçırılmasına alet etti. Kandırıldım Anne!"

Anne, "Hayır!" diye diretti. "Buna inanmam mümkün değil. Babam asla böyle bir şey yapmaz. Neden yapsın ki? Bunun için nasıl bir gerekçesi olabilir?"

Marco'nun bir adamı soğukkanlı bir biçimde, kürekle öldürebileceğine inanmakta hiç güçlük çekmeyen Anne'in, Derek'i babasının tuttuğuna inanmaması Marco'yu yaraladı. Ama Anne'in o kahrolası videoyu izlediğini unutmamalıydı. Böyle bir videoyu kim izlerse izlesin, güveni sarsılırdı. Marco Anne'e geri kalanını da anlatmalıydı. "Anne, hava kanalındaki cep telefonu var ya, işte onu Honig ile konuşurken kullanıyordum" dedi.

"Ne olmuş ona?"

"Sen telefonu bulduktan sonra birkaç cevapsız çağrı olduğunu fark ettim; birisi Honig'in cep numarasından beni aramıştı. Ben de numarayı geri aradım. Ve... telefona baban cevap verdi."

Anne buna inanmakta güçlük çekerek Marco'ya baktı.

"Anne, baban telefonun diğer ucunda benim olmamı *bek-*

liyordu. Cora'yı benim aldığımı biliyordu. Ona telefonu nasıl ele geçirdiğini sordum. Çocuk hırsızlarının telefonu bir notla birlikte kendisine postaladıklarını söyledi; tıpkı tulumu postaladıkları gibi. Fidyeye parasını annenle babanın ödediği gazetelerde çıktığı için, çocuk hırsızlarının kendisiyle temasa geçtiklerini iddia etti. Cora için daha fazla para istediklerini ve parayı ödeyeceğini söyledi ama bunu sana söylemeyeceğime dair söz vermemi istedi. İşler yolunda gitmezse, seni boş yere umutlandırmak istemediğini söyledi.”

“Ne?” Anne’in kederden ferî sönen yüzüne renk geldi. “Babam çocuk hırsızlarıyla temasa mı geçmiş?”

Marco başıyla onayladı. “Ben her şeyi berbat ettiğim için bu işi tek başına halledeceğini, Cora'yı geri alacağını söyledi.”

Anne soluk soluğa, “Bu ne zaman oldu?” diye sordu.

“Dün gece.”

“Ve bunu bana söylemedin öyle mi?”

“Baban sana söylemeyeceğime dair söz verdirdi! İşler yolunda gitmezse diye. Gün boyunca ona ulaşmaya çalıştım ama beri geri aramıyor. Neler olduğunu bilmediğim için aklımı kaçırmak üzereyim. Herhalde henüz Cora'yı geri almadı, yoksa bir haber alırdık.” Ama Marco şimdi durumu farklı bir açıdan görüyordu. Bir usta tarafından oyuna getirilmişti. “Ama Anne *ya baban en başından beri Cora'nın nerede olduğunu biliyorsa?*”

Anne artık bu belirsizliğe dayanamayacakmış gibi görünüyordu. Uyuşmuş gibiydi. Sonunda sesi çatlayarak, “İyi ama bunu neden yapsın ki?” diye sordu.

Marco nedenini biliyordu. “Çünkü annen ve baban benden nefret ediyorlar!” dedi. “Beni, evliliğimizi mahvetmek, seni ve Cora'yı benden almak istiyorlar.”

Anne başını iki yana salladı. “Senden hoşlanmadıklarını biliyorum –hatta senden nefret ediyor bile olabilirler– ama bu dediğine... inanamıyorum. Ya babam doğruyu söylüyorsa?

Ya çocuk hırsızları annem ve babamla temas halindelerse ve babam Cora'yı bizim için geri almaya çalışıyorsa?" Anne'in sesindeki umut tınısı Marco'nun içini burktu.

Marco, "Ama az önce babanın Derek Honig'i tanıdığını söyledin. Bu tesadüf olamaz" dedi.

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Anne, "Yani Derek Honig'i kürekle öldüren *babam* mıydı?" dedi yavaşça.

"Belki" dedi Marco tereddütle. "Bilmiyorum."

"Peki ya Cora?" diye fısıldadı Anne. "Ona ne oldu?"

Marco Anne'i omuzlarından kavrayıp, irileşmiş ve korku dolu gözlerinin içine baktı. "Bence o babanın elinde. Ya da baban onun kimin elinde olduğunu biliyor."

Anne fısıldayarak, "Peki ne yapacağız?" diye sordu.

"İyi düşünmeliyiz" dedi Marco. Kanepeden kalktı; yerinde duramayacak kadar endişeliydi. "Eğer baban Cora'yı elinde tutuyorsa ya da onun nerede olduğunu biliyorsa, iki seçeneğimiz var. Doğruca polise gidebiliriz ya da onunla yüzleşebiliriz."

Anne zihni dolup taşmış gibi boşluğa baktı.

"Belki de polise gitmektense önce babanla konuşmalıyız" dedi Marco huzursuzca. Hapse girmek istemiyordu.

"Eğer babama gidersek, onunla konuşabilirim" dedi Anne. "Cora'yı bana geri verir. Üzülecek, bunu biliyorum. Sadece mutlu olmamı istiyor."

Marco volta atmayı bıraktı ve karısına bakarak onun gerçeği ne kadar algıladığını çözmeye çalıştı. Eğer Derek Honig gerçekten de babasının arkadaşıysa, o zaman babası Marco'yu sahiden de maddi bunalıma sürükleyip çocuğunu kaçırmaya ikna etmiş olabilirdi. Babası takas sırasındaki kandırmacayı tezgâhlanmış ve adamı soğukkanlı bir biçimde öldürmüş de olabilirdi. Kızının tarifsiz acılar çekmesine neden olmuştu. Anne'in mutlu olup olmaması umurunda değildi. Sadece her şeyin kendi istediği gibi olmasını istiyordu.

Richard son derece gaddar bir adamdı. Marco ilk defa nasıl bir düşmanla karşı karşıya olduğunu fark etti. Adam muhtemelen bir sosyopattı. Richard ona kaç kez işte başarılı olmak için gaddar olmak gerektiğini söylemişti? Belki de amacı buydu; Marco'ya gaddarlığa dair bir ders vermeye çalışıyordu.

Anne birdenbire, “Belki de babam bunun bir parçası değildir. Belki de Derek seninle arkadaş olmuş ve babamın parası olduğunu bildiğinden, seni kendi çıkarı için kullanmıştır. Ama babam bu konu hakkında hiçbir şey bilmeyebilir. Cora'yı Derek'in kaçırdığından haberi olmayabilir; belki de cep telefonun ve not dediği gibi postayla eline geçmiştir” dedi. Düşünceleri tekrar netleşmiş gibi görünüyordu.

Marco bu olasılığı düşündü. “Mümkün” dedi. Ama Richard'ın işleri perde arkasından yönettiğine inanıyordu. Bunu kuvvetle hissediyordu.

“Oraya gitmemiz gerek” dedi Anne. “Ama paldır küldür içeriye dalıp babamı suçlayamazsın. Neler döndüğünü kesin olarak bilmiyoruz. Ona Cora'yı senin aldığını ve Derek Honig'e teslim ettiğini söyleyebilirim. Onu geri almak için yardımına ihtiyacımız olduğunu da. Eğer babam bu işin içindeyse, kendini sıyırması için ona bir şans tanımalyız. Bu olanlarla hiçbir ilgisi yokmuş gibi davranmalı, çocuk hırsızlarıyla aracılık etmesi ve onu bize ulaştırmanın bir yolunu bulması için yalvarmalıyız.”

Marco Anne'in söylediklerini düşündü ve başıyla onayladı. Anne kendine gelmiş gibi görüldüğü için rahatladı. Üstelik Anne haklıydı; Richard Dries köşeye sıkıştırılabilecek türde bir adam değildi. Önemli olan, Cora'nın eve geri dönmesini sağlamaktı.

“Hem belki de tüm bunların arkasında babam yoktur. Belki sahiden de çocuk hırsızlarıyla temas halindedir” dedi Anne. Babasının ona böyle bir şey yapmadığına inanmak istediği o kadar belliydi ki.

“Bundan şüpheliyim” dedi Marco.

Olan bitenler yüzünden bitkin düşmüş halde, bir süre oturup kendilerini bir sonraki etaba hazırladılar. Nihayet Marco, “Artık gitsek iyi olur” dedi.

Anne başıyla onayladı. Çıkarlarken elini Marco’nun koluna koydu. “Babamın yanında sınırlarına hâkim olacağına söz ver” dedi.

Marco evet demekten başka ne yapabiliirdi ki? “Söz veriyorum” dedi. Sonra hüzünlü bir şekilde ekledi. “Sana bu kadarını borçluyum.”

Bir taksiye binip Anne’in anne ve babasının evine doğru ilerlerken giderek daha görkemli evlerin önünden geçerek, şehir dışındaki en varlıklı semte geldiler. Geç olmasına rağmen geleceklerini telefonla haber vermemişlerdi. Sürpriz faktörünü kullanmak istiyorlardı. Anne ve Marco taksinin arka koltuğunda otururken hiç konuşmadılar. Marco Anne’in yanı başında titrediğini hissedebiliyordu; solukları hızlı ve yüzeyseldi. Marco onu sakinleştirmek için elini avucuna aldı. Bu sıcak ve nemli taksinin içinde heyecandan buram buram terliyordu ve anlaşılın klima da fayda etmiyordu. Marco nefes alabilmek için pencereyi biraz araladı.

Taksi daire şeklindeki çakıltaşlı araba yoluna girdi ve ön kapının önünde durdu. Marco şoföre parasını ödeyip beklememesini söyledi. Anne zile bastı. Evin bazı ışıkları hâlâ açıktı. Bir süre sonra Anne’in annesi kapıyı açtı.

“Anne!” dedi şaşkınlıkla. “Seni beklemiyordum.”

Anne annesinin yanından geçip içeri girdi ve Marco da onun peşinden gitti.

Ve planları bir çırpıda suya düştü.

Anne, “Nerede o?” diye sordu. Annesine çıldırmış gibi bakıyordu. Şaşkına dönen annesi cevap vermedi. Anne, tavrı yüzünden dehşete düşen Marco’yu girişte dikilirken bıra-

kıp koca evde hızlı adımlarla dolaşmaya başladı. Anne kendini kaybetmişti; Marco bu yeni durumda nasıl davranacağını kestirmeye çalışıyordu.

Annesi kızının peşine takılarak, evin içindeki telaşlı aramasına eşlik etti. Marco Anne'in "Cora! Cora!" diye seslendiğini duyabiliyordu.

Marco yukarıda bir hareket sezip başını kaldırdı. Richard geniş merdivenlerden aşağıya iniyordu. Göz göze geldiler ve buz gibi bakıştılar. İki de Anne'in haykırışlarını duyabiliyordu. "Nerede o? Bebeğim nerede?" Anne'in sesi giderek uzaklaşıyordu.

Marco ansızın her şeyi sorguladı: Anne gerçekten de Derek Honig'i hatırlıyor muydu? Derek babasının arkadaşı mıydı, yoksa Anne'in beyni tarafından sağlanan bu detay bütünüyle uydurma mıydı? Marco onu karanlıkta, elinde bir bıçak tutarken bulmuştu. Dedikleri ne kadar güvenilir olabilir ki? Marco'nun inandığı bütün savlar, Richard'ın Derek Honig'i tanımmasına dayanıyordu. Şimdi gerçeği ortaya çıkarmak Marco'ya kalmıştı.

Richard, "Gidip oturalım mı?" dedi ve Marco'nun yanından geçip salona doğru yürüdü.

Marco peşinden gitti. Ağız kurumuştur. Korkuyordu. Karşısındaki normal bir insan olmayabilirdi. Richard büyük olasılıkla bir sosyopattı ve Marco onunla boy ölçüşemeyeceğini biliyordu. Bu durumla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu, üstelik her şey buna bağlıydı.

Marco Anne'in ayak seslerini duydu; şimdi gösterişli merdivenlerden yukarıya, ikinci kata doğru koşuyordu. Marco ile Richard, Anne'in yukarı kattaki koridorda koşarak ve oda kapılarını hızla açarak kızını ararken Cora'nın adını haykırmasını dinleyerek birbirlerine baktılar.

"Onu bulamayacak" dedi Richard.

"Nerede o, seni pislik?" dedi Marco. O da senaryonun dışı-

na çıkmıştı. Hiçbir şey plana uygun gitmiyordu.

“Eh, burada değil” dedi kayınpederi soğuk bir şekilde. “Neden Anne’in sakinleşmesini beklemiyoruz? O zaman hep birlikte oturup bir toplantı yapabiliriz.”

Marco ayağa kalkıp kayınpederinin şişman gırtlığına sarılmamak için mücadele veriyordu. Kendini oturmaya ve az sonra olabilecekleri beklemeye zorladı.

Nihayet Anne salona daldı; sinirleri bozulan annesi de tam arkasındaydı. Anne babasına dönerek, “Nerede o?” diye haykırdı. Yüzü alacalı bulacalıydı; yanaklarında kurumuş gözyaşı izleri vardı. Çıldırılmış gibiydi.

Babası kararlı bir biçimde, “Otur Anne” dedi.

Marco Anne’e yanına gelmesini işaret edince Anne gidip kabarık minderli büyük kanepede Marco’nun yanına oturdu.

Marco, “Herhalde buraya neden geldiğimizi biliyorsunuz” diye lafa girdi.

Richard şaşırılmış numarası yaparak, “Anlaşılan Anne Cora’nın burada olduğunu düşünüyor. Böyle düşünmesine sebep olan nedir?” diye sordu. “Marco, çocuk hırsızlarının benimle temasa geçtiklerini ona söyledin mi? Bunu yapmamanı özellikle rica etmiştim.”

Marco konuşmaya çalıştı ama nereden başlayacağını bilemedi.

Zaten Richard sözünü kesti. Devasa şöminenin yanında dikiliyordu. Anne’e döndü. “Çok üzgünüm Anne ama çocuk hırsızları hepimizi tekrar hayal kırıklığına uğrattılar. Cora’yı bu gece geri almayı umuyordum ama ortaya çıkmadılar. Fazladan parayı istedikleri gibi hazır ettim ama gelmediler işte.” Sonra Marco’ya döndü. “Tabii *ben* yine de *senin* yaptığın gibi, paraya el koymalarına izin vermedim Marco” dedi.

Marco’nun öfkesi alevlendi; Richard Marco’yu beceriksiz bir aptal gibi göstermenin cazibesine karşı koyamıyordu.

“Anne’in böyle üzülmemesi için ona bir şey söylememeni

rica etmiştim” dedi Richard. Tekrar Anne’e döndü; bakışları cana yakındı. “Cora’yı senin için geri almak üzere elimden gelen her şeyi yaptım Anne. Çok üzgünüm. Ama sana söz veriyorum ki pes etmeyeceğim.”

Anne yanı başında üzüntüden çöktü. Marco Richard’ın kendisine karşı takındığı soğuk tavrın kızıyla konuşurken nasıl da yumuşadığını izledi. Anne’in gözlerinde yanıp sönen belirsizliği gördü. Anne babasının ona asla zarar vermeyeceğine inanmak istiyordu.

“Annen ve ben bunu sana daha önce söylemediğimiz için üzgünüm Anne; ama bunun olmasından korkuyorduk. Seni tekrar umutlandırmak istemedik. Çocuk hırsızları bizimle temasa geçip daha fazla para istediler. Cora’yı geri almak için ne gerekiyorsa öderiz, bunu biliyorsun. Onlarla buluşmaya gittim. Ama gelen giden olmadı.” Richard hayal kırıklığını ve hüznünü belli edercesine başını iki yana salladı.

Kanepenin diğer ucunda, kızının yanında oturan Alice de, “Bu doğru” dedi. “Mahvolmuş durumdayız.” Sonra ağlamaya başladı. Kollarını iki yana açan annesine sımsıkı sarılan Anne omuzları sarsılarak hıçkırıklara boğuldu.

Marco, *Bunlar gerçek olamaz* diye düşündü.

“Korkarım yapılacak tek şey kaldı” dedi Richard. “O da polise gitmek. Tüm detaylarla birlikte.” Dönüp ters ters Marco’ya baktı.

Marco da gözlerini ona dikti. “Anlat onlara Anne, neler bildiğini söyle” dedi.

Ama annesinin kollarından başını kaldıran Anne, Marco’ya sanki bildiklerini çoktan unutmuş gibi baktı.

Marco çaresizce, “Polisler öldürülen adamın, yani Derek Honig’in Cora’yı bizim evden alıp Catskill’deki kulübesine götürdüğünü biliyorlar. Ama eminim ki sen bunu zaten biliyorsun” dedi Marco çaresizce.

Richard omuz silkti. “Polisler bana hiçbir şey söylemediler.”

Marco dümdüz bir ses tonuyla, “Anne Derek’i tanıdı” dedi. Richard’ın benzi birazcık daha mı solmuştu? Marco emin olamadı.

“Ee? Derek kimmiş bakalım?”

“*Senin* arkadaşlarından biriymiş. Söylesene Richard, nasıl oluyor da bebeğimiz bir arkadaşının elinde bulunuyor?”

“O adam benim arkadaşım filan değildi. Adını daha önce hiç duymadım” dedi Richard sakinçe. “Anne yanılıyor olmalı.”

“Hiç sanmıyorum” dedi Marco.

Anne hiçbir şey demedi. Marco ona baktı ama Anne başka tarafa bakıyordu. Anne ona ihanet mi ediyordu? Babasından taraf olup onu yarı yolda mı bırakacaktı? Kocasına değil de babasına daha çok inandığı için mi? Yoksa bebeğini geri almak için Marco’yu feda etmeye razı mıydı? Marco bütün dayanaklarının çürüdüğünü hissetti.

“Anne” dedi Richard, “öldürülen adamın, sözde Cora’yı elinde tutan kişinin, benim arkadaşım olduğunu mu düşünüyorsun?”

Anne babasına baktı, sırtını dikleştirdi ve “Hayır” dedi.

Marco şaşkınlıkla ona baktı.

Richard Marco’yu süzerek, “Ben de öyle düşünmüştüm” dedi. Kızına döndü. “Üzgünüm Anne ama bunları duymak sana acı verecek.” Şöminenin yanındaki koltuğuna oturdu ve başlamadan önce tüm bunların onun için de çok zor olduğunu belirtircesine, derin bir nefes aldı. “Çocuk hırsızları bizimle temasa geçtiler. Gazetelerde beş milyon dolarlık fidye parasını bizim ödediğimizi okuyunca isimlerimizi öğrenmişler. Bize bir paket gönderdiler. İçinde bir cep telefonu ve not vardı. Notta bu cep telefonunun, Cora’yı ilk kaçıran kişinin bebeğin plana dahil olan babasıyla gizlice iletişim kurmak için kullandığı telefon olduğu yazılıydı. Telefonda kayıtlı olan tek numarayı aramayı denedim. Cevap veren olmadı. Ama telefonu üzerimde taşıdım ve sonunda çaldı. Arayan Marco’ydu.”

“Bunu zaten biliyorum” dedi Anne ruhsuzca. “Marco’nun o gece Cora’yı garajımızda bekleyen Derek’e teslim ettiğinden haberim var.”

“Öyle mi?” dedi babası şaşırarak. “Bunu nereden biliyorsun? Sana Marco mu söyledi?”

Anne’in videodan bahsedeceğinden korkan Marco kaskatı kesildi.

Anne Marco’ya bakarak, “Evet” dedi.

“Aferin Marco, en azından bunu ona söyleyecek kadar erkekmişsin” dedi Richard. Konuşmasına devam etti. “Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama tahminime göre birisi kulübedeki o adamı öldürmüş, Cora’yı almış, sonra da takas sırasında Marco’yu oyuna getirmiş olmalı. Her şeyin bittiğini sanmıştım; ta ki bunu her kim yaptıysa annenle bana ulaşana dek.” Başını pişmanlıkla iki yana salladı. “Bizimle tekrar temasa geçecekler mi bilmiyorum. Elimizden bunu ummaktan başka bir şey gelmiyor.”

Sınırları zorlanan Marco kontrolünü kaybetti. “Saçmalık bu!” diye haykırdı. “Neler olduğunu biliyorsun. Tüm bunları sen tezgâhladın! İşlerimin iyi gitmediğini biliyordun. Bana Derek’i *sen* gönderdin. Bana Cora’yı kaçırma fikrini aşılama-sını sağladın; bu benim fikrim değildi. Asla olmadı! Her şeyi ve herkesi çıkarın için kullanıyorsun. Özellikle de beni. Derek senden daha fazla para istemem için bana baskı yaptı ve sonra da beni reddettin. Ne kadar çaresiz olduğumu biliyordun. Ve sen beni reddettikten hemen sonra, Derek en zayıf anımda Cora’yı kaçırma planıyla birlikte karşıma çıktı. Tüm bunların ardındaki beyin *sensin!* Söyle bana, Derek’in kafasını *sen* mi patlattın?”

Anne’in annesi soluğunu tuttu.

Marco, “Çünkü bence tam olarak böyle oldu” diye üstelendi. “Onu *sen* öldürdün. Cora’yı kulübeden *sen* aldın ya da bunu yapacak birini buldun. Cora’nın nerede olduğunu biliyor-

sun. Başından beri biliyordun. Ve tek bir metelik bile kaybetmedin. Çünkü takastaki hilenin ardında sen vardın. Birinin yanında bebek olmadan gelip parayı almasını sağladın. Sen *benim* hapse girmemi istiyorsun.” Marco durup soluklandı. “Söylesene, Cora’nın hayatta olup olmaması umurunda mı?”

Richard bakışlarını Marco’dan Anne’e çevirerek, “Bence kocan aklını kaçırmış” dedi.

“Bize notu göster” dedi Marco.

“Ne?” Richard bir an boş bulunmuştu.

“Çocuk hırsızlarının gönderdiği notu, seni pislik” dedi Marco. “Göster onu bize! Onlarla temas halinde olduğunu kanıtla.”

Richard telaşlanmadan, “Telefon elimde. Notu sakladım” dedi.

Marco, “Sahi mi? Peki notu ne yaptın?” diye sordu.

“İmha ettim.”

“Peki bunu neden yaptın?” Odadaki herkes, Marco’nun ortada bir not olduğuna inanmadığının farkındaydı.

“Çünkü seni suçlu durumuna düşürüyordu” dedi Richard. “Telefonun diğer ucunda senin olacağını da bu şekilde öğrendim.”

Marco güldü ama sesinde hiçbir eğlenme tınısı yoktu. Öfkenin sınırlarında gezinen, acımasız ve kuşku dolu bir kahkahaydı bu. “Not beni suçlu durumuna düşürüyor diye onu imha ettiğine inanmamızı mı istiyorsun? Niyetin beni çocuk kaçıрма *suçundan* tutuklatmak ve kızından temelli uzaklaştırmak değil mi?” diye sordu.

“Hayır Marco, asla böyle bir niyetim olmadı” dedi Richard. “Neden böyle bir fikre kapıldığını bilmiyorum. Size yardım etmek dışında hiçbir şey yapmadım, bunu biliyorsun.”

“Benimle dalga geçme Richard. Telefonda beni tehdit ettin, bunu biliyorsun. Tüm bunları benden kurtulmak için tezgâhladın. Yoksa bunu neden yapasın ki? Eğer ortada gerçekten de bir not *olsaydı*, onu asla imha etmezdin.” Marco öne eğildi ve tehditkâr bir ses tonuyla, “Ortada not filan yok, öyle değil mi Richard? Çocuk hırsızları seninle temas halinde değiller çünkü onu *sen* kaçırttın. Derek’in telefonu sende, onu Derek’i öldürdüğün ya da adamlarına öldürttüğün zaman aldın. Derek’in Cora’yı nerede tuttuğunu biliyordun çünkü her şeyi sen ayarladın. Derek’i üzerime saldın, bunu en başından planlamıştın. Söyle bana: Beni çocuk kaçırma suçundan hapse göndermene yardım etmesi için ona ne kadar ödemeyi teklif ettin?”

Marco kanepede arkasına yaslandı ve Alice’in dehşet dolu bir ifadeyle kendisine baktığını gördü.

Marco Richard’ı suçlarken, Richard sakince onu izledi. Sonra kızına döndü ve “Anne, tüm bunları senin dikkatini kendi işlediği suçtan başka bir yöne çekmek için uyduruyor. Bu olanlarla hiçbir ilgim yok; Cora’yı geri almak için elimden geleni yapmak ve de Marco’yu polisten korumaya çalışmak dışında” dedi.

“Sen yalancının tekisin!” dedi Marco çaresizce. “Cora’nın nerede olduğunu biliyorsun. Onu bize geri ver! Kızına bak! Bak ne halde! Ona bebeğini geri ver!”

Anne başını kaldırmış, bir kocasına, bir babasına bakıyordu. Yüzü keder doluydu.

Richard, “Madem öyle, polisi arayalım mı?” diyerek meydan okudu. “Bırakalım da her şeyi açıklığa kavuştursunlar.”

Marco hızlıca düşündü. Eğer Anne Derek’in babasının bir arkadaşı olduğunu itiraf etmezse, ya da bundan emin değilse, Marco’nun hiçbir dayanağı kalmıyordu. Polisler zaten onu baş şüpheli olarak görüyorlardı. Saygın ve başarılı işadamı Richard, Marco’yu onlara gümüş tepside sunabi-

lirdi. Hem Anne hem de babası, Marco'nun Cora'yı yatağın-
dan alıp Derek'e teslim ettiğini biliyorlardı. Marco hâlâ tüm
bunların ardında Richard'ın olduğuna inanıyordu. Ama elin-
de Richard'ın aleyhine hiçbir kanıt yoktu.

Marco hapı yutmuştu.

Ve Cora'yı hâlâ geri alamamışlardı.

Marco Richard'ın sırf kazanan taraf olabilmek için, gere-
kirse Cora'yı ilelebet saklı tutacağını düşünüyordu.

Richard'a kazandığını *düşündürüp* Cora'yı geri vermesini
nasıl sağlayabilirdi?

Her şeyi polise itiraf etmeli miydi? Richard'ın istediği bu
muydu? Belki de Marco tutuklandıktan sonra, Cora'yı "kaçı-
ranlar" mucizevi bir şekilde Richard'la tekrar temas kurup
bebeği sağ salim geri vereceklerdi. Çünkü Richard Anne'in
önünde ne derse desin, Marco Richard'ın kendisini ortada bı-
rakmak istediğini biliyordu. Richard Marco'nun hapse girme-
sini istiyordu ama onu ele veren kişiymiş gibi görünmek iste-
miyordu.

"Pekâlâ, polisi ara" dedi Marco.

Anne ağlamaya başladı. Annesi sırtını sıvazladı.

Richard cep telefonuna uzandı. "Saat geç oldu ama emi-
nim ki Dedektif Rasbach buraya gelir" dedi.

Marco tutuklanmak üzere olduğunu biliyordu. Bir avuka-
ta ihtiyacı vardı. İyi bir avukata. Ev üstünde hâlâ biraz hak-
ları vardı; tabii Anne daha fazlasını ipotek ettirmesine izin
verirse. Ama hangi kadın kendi çocuğunu kaçırdığı iddiasıyla
gözaltına alınan kocasının savunması için evini ipotek et-
tirmeyi kabul ederdi ki? Anne buna *razı* olsa bile, babası ak-
lını çelirdi.

Richard sanki Marco'nun zihnini okumuş gibi, "Herhalde
savunma masraflarını karşılamayacağımızı söylememe ge-
rek yok" dedi.

Gergin bir sessizlik içinde dedektifin gelmesini beklediler.

Normalde herkes için çay demleyerek kendini oyalaması beklenen Alice, kanepedeki yerinden kıpırdamadı bile.

Marco perişandı. Richard denen o çıkarıcı pislik kazanmıştı. Anne son bir kez, hatta ilelebet ailesinin kanatları altına girmişti. Annesinin ve babasının tarafında oldukça, onun açısından her şey yoluna girecekti. Richard bebeğini ona geri vermenin bir yolunu bulacaktı. Bir kahraman olacaktı. Marco hapiste çürürken, Richard ve Alice Anne ile bebeğinin masraflarını karşılayacaklardı. Anne'in tek yapması gereken Marco'yu feda etmektir. Anne kararını vermişti. Marco onu suçlamıyordu.

Sonunda kapı zili çaldı. Herkes sıçradı. Richard ayağa kalkıp kapıyı açmaya giderken, diğerleri yüzlerinde duygusuz bir ifadeyle salonda kaldılar.

Marco her şeyi itiraf etmeye karar verdi. Sonra, Cora sağ salim eve dönünce, polisler Richard'ın bu olaydaki rolünü anlatacaktı. Ona inanmayabilirlerdi ama Richard'ı soruşturabilirlerdi. Belki de Richard ve Derek Honig arasında bir bağlantı bulabilirlerdi. Ama Marco Richard'ın geride hiçbir iz bırakmadığından oldukça emindi.

Richard Dedektif Rasbach'ı salona aldı. Dedektif bir bakışta durumu kavradı. Büyük kanepenin bir ucunda oturan ve annesinin kollarında ağlayan Anne'e ve de diğer uçta oturan Marco'ya baktı. Marco dedektifin gözüne nasıl görüldüğünün farkındaydı; beti benzi atmıştı ve terliyordu; tam bir enkaz gibi görünüyordu olmalıydı.

Richard dedektife bir sandalye çekti ve "Üzgünüm, torunumu kaçırانlarla sizden habersiz temas kurmamızın ve işiştene geçene kadar size bir şey söylemiyor olmamızın hoşunuza gitmediğini biliyorum ama başka türlü davranmaya korktuk."

Rasbach suratsız görünüyordu. "Yani size telefon mu ettiler?"

“Evet, dün aradılar. Bu akşam erken saatlerde, yanımda ilave parayla birlikte onlarla buluşmak üzere gerekli hazırlıkları yaptım ama gelmediler.”

Marco Richard’ı izliyordu. Onun ne haltlar karıştırdığını merak ediyordu. Çocuk hırsızları ona *telefon mu etmişlerdi?* Richard ya polise, ya da Marco ile Anne’e yalan söylüyordu. Cora’yı evden dışarı çıkarmanın Marco olduğunu dedektife ne zaman söyleyecekti?

Rasbach ceketinin cebine uzanıp defterini çıkardı. Richard’ın ona anlattığı her şeyi dikkatle yazdı. Richard Marco hakkında hiçbir şey söylemedi. Marco’ya bakmadı bile. Tüm bunlar Anne için miydi? Marco merak içindeydi. Richard Anne’e Marco’yu kendi isteğiyle koruduğunu mu gösteriyordu? Hem de Marco’nun ne yaptığını bildikleri halde. *Richard neyin peşindeydi?* Belki de polise Marco’nun ne yaptığını söylemek gibi bir niyeti yoktu, sadece onun küçük düşüğünü izlemek istemişti. Adam tam bir pislikti.

Yoksa Marco’nun kendi ipini çekmesini mi bekliyordu? Bunu yapacak cesareti olup olmadığını mı görmek istiyordu? Bu Cora’yı geri almak için geçmesi gereken bir sınav mıydı?

Rasbach nihayet, “Hepsi bu kadar mı?” diyerek ayağa kalktı ve defterini kapattı.

“Sanırım” dedi Richard. Endişeli ebeveyn ve büyükbaba rolünü kusursuz bir biçimde oynuyordu. Hiçbir falso vermeden. Deneyimli bir yalancıydı.

Richard dedektifi kapıya kadar geçirirken, Marco bitkin ve kafası karışmış bir halde kanepeye yığıldı. Eğer bu bir sınavsa, az önce başarısız olmuştu.

Anne sadece bir an için onunla göz göze geldi, sonra bakışlarını kaçırdı.

Richard salona geri döndü. Marco’ya dönerek, “İşte, şimdi bana inanıyor musun?” dedi. “Notu seni korumak için imha ettim. Az önce polise yalan söyledim. Ona çocuk hırsızlarının

beni aradığını söyledim, seni korumak için. Onlara nottan ve bana gönderilen cep telefonundan bahsetmedim. İkisi de seni suçlu konumuna düşürüyordu. Bu senaryodaki kötü adam ben değilim Marco. Sensin.”

Anne annesinin kollarından sıyrılıp Marco'ya baktı.

Richard, “Gerçi bunu neden yaptığımı bilmiyorum” diye ekledi. “Bu adamla neden evlendiğini de bilmiyorum, Anne.”

Marco düşünebilmek için buradan uzaklaşmalıydı. Richard'ın neler çevirdiğini bilmiyordu. “Hadi Anne, eve gidelim” dedi.

Anne yine başını çevirmişti; Marco'ya bakmadı.

“Anne?”

“Bence Anne hiçbir yere gitmiyor” dedi Richard.

Marco Anne olmadan eve döneceğini düşününce yüreği cız etti. Belli ki Richard onun hapse girmesini *istemiyordu*. Belki de damadının hüküm giymiş bir suçlu olmasının yol açacağı toplumsal aşağılanmaya maruz kalmaktan çekiniyordu. Belki de bunca zamandır tek istediği, Anne'in Marco'nun ne tür bir adam olduğunu görmesi ve onları ayırmaktı. Görünüşe göre başarılı da olmuştu.

Hepsi de Marco'nun gitmesini beklercesine ona baktılar. Marco ortamdaki karışıklığı sezdi ve bir taksi çağırmak üzere cep telefonuna uzandı. Taksisi geldi, üçü de onu dışarıya kadar geçirince şaşırıldı; belki de gittiğinden emin olmak istiyorlardı. Araba yolunda durup Marco'nun uzaklaşmasını izlediler.

Marco karısına, iki yanındaki annesine ve babasına baktı. Anne'in yüz ifadesini anlamlandıramadı.

Asla eve geri dönmeyecek. Tek başıma kaldım diye düşündü.

Rasbach, Dries çiftinin konağından ayrıldıktan sonra dönüş yolu boyunca huzursuzdu. Cevaplanmamış pek çok sorusu vardı. En önemlisi de şuydu: Kayıp bebek neredeydi? Çözüme bir türlü yaklaşamıyordu.

Marco'yu ve yüzündeki tekinsiz ifadeyi düşündü. Marco bitkindi, tükenmişti. Rasbach ona acıyacak değildi. Ama görünenden çok daha fazlası olduğunu biliyordu. Ve bunun ne olduğunu öğrenmek istiyordu.

Rasbach neredeyse baştan beri Richard Dries'tan şüpheleniyordu. Ona göre hiç kimse birilerini kullanmadan bu kadar büyük bir servetin sahibi olamazdı; belki de bu, Rasbach'ın işçi sınıfı kökeninden kaynaklanan bir önyargıydı. Kimleri incittiğini umursamayanların para kazanmaları çok daha kolaydı. Vicdan sahibi olanların zengin olması çok daha zordu.

Rasbach'ın gördüğü kadarıyla, Marco bir çocuk hırsızının profiline uymuyordu. Rasbach'a göre Marco oldum olası köşeye sıkıştırılan, çaresiz bir adam gibi görünüyordu. Eğer zorlanırsa yanlış bir şey yapabilecek birine benziyordu. Richard Dries ise başarılı bir işadamıydı, hatırı sayılır bir servete sahipti ki, tüm bunlar Rasbach için her türlü olumsuz çağrışıma yapıyordu; haklı da olabilirdi haksız da. Bu tür insanlar bazen kanunlardan üstün olduklarını düşünmelerine yol açacak kadar kibirli oluyorlardı.

Richard Dries izlenmesi gereken bir adamdı.

Rasbach onun telefonlarına bu yüzden dinleme cihazı taktırmıştı.

Çocuk hırsızlarının ona telefon etmediklerini biliyordu. Richard yalan söylüyordu.

Rasbach birkaç polis memurunun evi sessizce izlemelerine karar verdi.

Alice kendi yatak odasında –Richard’la yıllardır yatak odaları ayırdı– lüks halının üzerinde volta atıyordu. Richard’la çok uzun zamandır evliydi. Sadece birkaç yıl öncesine kadar, Richard’ın bunların hiçbirini yapmış olduğuna inanmazdı. Ama artık Richard türlü sırları olan bir adam haline gelmişti. Eğer Alice’in az önce duydukları doğruysa, bunlar korkunç ve başılsanamaz sırlardı.

Alice, Richard’ın bir süredir başka bir kadınla görüştüğünden haberdardı. Richard onu ilk kez aldatmıyordu. Ama Alice bu seferkinin farklı olduğunu biliyordu. Richard’ın kendisinden uzaklaştığını hissetmişti; sanki Richard’ın bir ayağı hep dışarıdaydı. Sanki bir kaçış planı hazırlıyordu. Alice daha önce Richard’ın onu terk edeceğini, buna cesaret edebileceğini hiç düşünmemiştir.

Çünkü Richard Alice’i terk ederse, tek bir metelik bile alamayacağını farkındaydı. Evlilik sözleşmesinin en güzel tarafı da buydu. Richard Alice’ten ayrılırsa, değil servetinin yarısını, hiçbir şey alamayacaktı. Ve Alice’in servetine ihtiyacı vardı çünkü kendisine ait fazla parası kalmamıştı. Richard’ın işi son yıllarda iyi gitmiyordu; tıpkı Marco’nunki gibi. İnsanlar başarısız olduğunu öğrenmesinler ve büyük bir işadamıymış gibi davranabilsin diye, kâr getirmeyen işini sürdürüyordu. Alice sırf Richard’ın itibarı zedelenmesin diye kendi pa-

rasını şirkete akıtıp duruyordu. İlk başlarda buna aldırma-
mıştı çünkü Richard'ı seviyordu.

Ama artık onu sevmiyordu. Bu olanlardan sonra sevmesi
mümkün değildi.

Alice bu ilişkinin diğerlerinden daha ciddi olduğunu ay-
lardır biliyordu. İlk başlarda bu durumu görmezden gelmiş,
tıpkı diğerleri gibi bitmesini beklemişti. Ne de olsa evlilik-
lerinin fiziksel boyutu uzun zaman önce sona ermişti. Ama
Richard ilişkisini sürdürdükçe, Alice bu kadının kim olduğu-
nu öğrenmeyi saplantı haline getirmişti.

Richard izini kaybettirme konusunda iyiydi. Alice onu
tongaya düşüremezdi. Sonunda bundan hiç hazzetmemesine
rağmen özel bir dedektif tutmuştu. Bulabildiği en pahalı ve
ketum olduğunu varsaydığı dedektifi tutmuştu ki bu konuda
haklıydı. Dedektifin raporunu gözden geçirmek üzere, bir cu-
ma akşamüzeri buluşmuşlardı. Alice duyacaklarına hazırlık-
lı olduğunu düşünmüştü ama dedektifin buldukları onu şo-
ke etmişti.

Kocasının görüştüğü kadın, kızının kapı komşusu olan
Cynthia Stillwell'di. Yani neredeyse Alice'in yarı yaşında bir
kadındı. Kızının arkadaşıydı. Richard onunla kızının evinde-
ki bir davette tanışmıştı. Bu çok utanç vericiydi.

Yüksek ücretli ve Rolex saatli özel dedektif bulgularını
nı gözden geçirirken, Alice Starbucks'ta oturmuş, çantasını
nı sımsıkı kavrayan damarlı ellerini izlemişti. Fotoğraflara
bakmış ve çabucak gözlerini kaçırmıştı. Dedektif zaman çi-
zelgesinin, mekânların ve tarihlerin üzerinden geçmişti. Ali-
ce ona ödemesini nakit olarak yapmıştı. Fenalaşacak gibi ol-
muştu.

Sonra eve gitmiş ve uygun zamanı kollamaya başla-
mıştı. Richard'ın onu terk ettiğini söylemesini bekleyecek-
ti. Richard'ın para kazanmak için ne yapacağını bilmiyor-
du ve umurunda da değildi. Sadece Richard ondan para is-

teyecek olursa hayır diyeceğini biliyordu. Richard'ın kendisinden para hortumlayıp hortumlamadığını öğrenmek için, özel dedektiften banka hesaplarına göz kulak olmasını istemişti. Dedektifi tutmaya karar vermişti. Ama tekrar aynı Starbucks'ta buluşmayacaklardı; Alice daha mahrem bir yer bulacaktı. Bu deneyim, Alice'in kendini aşağılanmış hissetmesine neden olmuştu.

Alice'in dedektifle buluştuğu günün gecesinde Cora kaçırılmış ve Richard'ın iğrenç ilişkisi, kaçırılma olayının dehşeti yüzünden geri plana atılmıştı. Alice önce kızının bebeğine zarar vermiş olabileceğinden ve Marco'nun cesedi bulunmaması için sakladığından korkmuştu. Ne de olsa Anne'in bir hastalığı vardı ve annelik onu zorluyordu. Büyük bir baskı altında ve Alice stresin Anne gibi biri için tetikleyici olduğunu biliyordu. Sonra, çocuk hırsızları tulumu ve notu postayla gönderince, Alice çok rahatlamıştı.

Ne kadar inişli çıkışlıydı her şey. O gün Cora'yı geri alacaklarına inanmışlar, sonra onu tekrar kaybetmişlerdi. Alice tüm bu karmaşanın arasında hem torunu için kederlenip korkuyor, hem de kızının kırılğan ruh hali yüzünden endişeleniyordu.

Ve bir de... bu gece olanlar vardı.

Alice bu geceye kadar neler olduğunu anlamamıştı. Marco'nun Cora'yı kendi elleriyle teslim ettiğini duyunca dehşete kapılmıştı. Marco kocasını kendisine tuzak kurmakla suçlayınca, daha da şaşırılmıştı. Ama perişan haldeki kızına sarılarak otururken, her şey gayet mantıklı gelmeye başlamıştı.

Cora'nın kaçırılması ve Marco'yu suçlu konumuna düşürmek için ona tuzak kurması, Richard'ın büyük planının bir parçasıydı. Peki beş milyon neredeydi? Anne Richard'ın parayı bir yerlere sakladığından oldukça emindi. Ve bir de ikinci takas girişimi için hazır ettikleri, ön girişteki dolapta, başka bir spor çantasının içinde duran iki milyon vardı. Alice ne

notu, ne de cep telefonunu görmüştü. Richard ona ikisini de imha ettiğini söylemişti.

Richard torununu çocuk hırsızlarından geri alma bahanesiyle Alice'in yedi milyon dolarını hortumlayacaktı. Adam tam bir pislikti.

Demek onu o iğrenç Cynthia uğruna terk edecekti.

Sadakatsiz olması, onu kızı yaşında bir kadın için terk etmesi ve parasını hortumlamaya çalışması yeterince kötüydü. *Ama kızını bu şekilde incitmeye nasıl cüret ederdi?*

Ve torunu neredeydi?

Alice kendi cep telefonunu alıp Dedektif Rasbach'ı aradı. Ona anlatacağı bazı şeyler vardı.

Ayrıca Derek Honig denen adamın fotoğrafını görmek istiyordu.

Anne eski odasında, eski yatağında huzursuz bir gece geçirdi. Bütün gece uyumadan etrafı dinleyip düşündü. Çocuğunun acı veren kaybı yetmezmiş gibi, herkes tarafından ihanete uğradığını hissediyordu. Marco Cora'nın kaçırılmasına alet olarak ona ihanet etmişti. Eğer Marco Richard konusunda haklıysa, babasının kendisine ihanet etmesi daha da büyük bir rezillikti. Ve Anne Marco'nun haklı olduğundan emindi çünkü babası Derek Honig'i tanıdığını inkâr etmişti. Eğer babasının Cora'nın ortadan kaybolmasıyla hiçbir ilgisi bulunmasaydı, Honig'i tanıdığını inkâr etmesi için hiçbir sebebi olmazdı. Anne cevabını almıştı. Bu yüzden babası sorduğunda Derek'i tanıyıyormuş, onu daha önce hiç görmemiş gibi davranmıştı.

Annesinin ne kadarını bildiğini ya da babasından ne kadar şüphelendiğini merak etti.

Anne dün gece az kalsın her şeyi berbat edecekti. Ama sonra kendine hâkim olmuş, ne yapması gerektiğini hatırlamıştı. Dün gece çekinmeden konuşmadığı için Marco için

üzülüyordu –aslında ne yaptığı düşünülürse ona o kadar da acımıyordu– ama çocuğunu geri istiyordu. Ölen adamı daha önce gördüğünden emindi; hem de birkaç sefer, bu evde, yıllar önce. Derek ve babası, Anne'in yatma vakti geldikten sonra geç saatlere kadar arka taraftaki ağaçların yakınında konuşurlardı. Anne penceresinden onları izlerdi. Derek Honig'i hiç babasıyla ya da diğer misafirlerle havuz başında bir şeyler içerken, hatta annesinin yanında bile görmemişti. Derek her zaman hava karardıktan sonra, geç saatte gelirdi ve babasıyla arka tarafa, ağaçların yakınına gidip orada konuşurlardı. Anne çocuk içgüdüleriyle babasına Derek hakkında bir şey sormaması gerektiğini, gizli bir şey yaptıklarını hissetmişti. Eğer birlikte çocuğunu kaçırdılarsa, kim bilir yıllar içinde ne tür şeyler yapmışlardı? Acaba babasının gücü nelelere yetiyordu?

Anne ayağa kalkıp, evin arka cephesine ve derin vadiye açılan ormana bakan oda penceresinden dışarıyı izledi. Sıcak bir geceydi ama şimdi perdenin arasından süzülen serin bir esinti çıkmıştı. Saat çok erkendi; Anne penceresinin dışındaki dünyanın sadece dış hatlarını seçebiliyordu.

Aşağı kattan gelen bir ses duydu; bir kapı hafifçe kapandı. Ses sanki mutfağın arka kapısından gelmişti. Bu kadar erken bir saatte kim dışarı çıkardı ki? Belki annesi de uyuyamamıştı. Anne aşağıya inip annesine katılmayı ve onunla yüzleşmeyi düşündü; bakalım annesi ona herhangi bir şey anlatacak mıydı?

Pencereden bakınca, babasının evden gizlice sıvıştığını ve arka taraftaki çimlere doğru yürüdüğünü gördü. Richard nereye gittiğini biliyormuş gibi, gayet kararlı bir biçimde uzun adımlar atıyordu. Elinde büyük bir spor çantası vardı.

Anne tıpkı çocukken yaptığı gibi, babasının arkasına dönmekten ve kendisini casusluk yaparken yakalamasından korkarak, perdenin arkasından onu izledi. Ama Richard ar-

kasına dönmedi. Ağaçların arasındaki açıklığa, patikanın başlangıcına doğru yürüdü. Anne o patikayı iyi biliyordu.

Evine dönen Marco da uyuyamamıştı. Evde tek başına dolaşarak duruyor, düşünceleriyle kendine işkence ediyordu. Anne onu temelli terk etmişti; Cynthia'nın videosu Anne'in gözünde Marco'nun değerini yerle bir etmişti. Anne dün gece babasını Derek Honig'le birlikte gördüğünü itiraf etmeyecek Marco'yu arkasından vurmıştı ama Marco onu suçlamıyordu. Anne yapması gerekeni yapmıştı ve Marco bunun nedenini anlıyordu. Anne üzerine düşeni yaptığı için, belki de Cora'yı onlara geri vereceklerdi.

Tabii ki Anne'e, Marco'ya değil. Marco Cora'yı bir daha asla göremeyebileceğini düşündü. Tabii ki Anne onu boşayacaktı. En iyi avukatları tutacak, velayeti tamamen üzerine alacaktı. Eğer Marco ziyaret haklarını dayatmaya çalışırsa, Richard onu Cora'nın kaçırılmasındaki rolünü polise anlatmakla tehdit edecekti. Marco çocuğu üzerindeki bütün haklarından mahrum kalmıştı.

Yalnızdı. Dünyada en çok önemseydiği iki insanı –karısını ve kızını– kaybetmişti. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu. Artık maddi açıdan hezimete uğramasını ya da kendisine şantaj yapılmasını bile umursamıyordu.

Şu anda elinden gelen tek şey evde volta atmak ve Cora'nın bulunmasını beklemektir.

Acaba birileri ona haber verir miydi? Aileden bütünüyle dışlanmıştı. Belki de Cora'nın sağ salim kurtulduğunu gazetelerden öğrenmek zorunda kalacaktı.

Anne bir an için tereddüt etti. Babasının bu saatte, kimseye görünmeden, büyük bir çanta taşıyarak vadiye doğru ilerlemesinin sadece tek bir sebebi olabilirdi. Cora'yı geri alacaktı. Birisi vadide onunla buluşacaktı.

Anne ne yapacağından emin olamadı. Babasını takip etmeli miydi? Yoksa bir yere ayrılmadan bebeğini geri getireceğine güvenmeli miydi? Ama Anne babasına olan güvenini yitirmişti. Gerçeği öğrenmesi gerekiyordu.

Bir önceki gün giydiği kıyafetleri aceleyle üzerine geçirdi, hızlıca merdivenleri inip mutfağa girdi ve arka kapıdan dışarı çıktı. Serin ve nemli hava tenine çarpınca kolları ürperdi. Babasının ayak izlerini takip ederek ıslak çimenlerin üzerinde yürümeye başladı. Hiçbir planı yoktu; içgüdülerine göre hareket ediyordu.

Ormanlık vadiye inen ahşap merdivenleri bir elini korkuluğa koyarak, usulca ve karanlıkta uçarcasına indi. Bir zamanlar yolu gayet iyi biliyordu ama bu patikayı kullanmaya yıllar olmuştu. Yine de hafızası yardımına koştu.

Ormanın içi daha da karanlıktı. Ayağının altındaki zemin yumuşaktı, nemliydi ve ayak izlerini yutuyordu. Anne toprak yolda sessizce ve olabildiğince hızlı bir biçimde ilerleyerek babasının peşinden gidiyordu. Karanlığın ürkütücü bir yanı vardı. Anne önünü göremiyordu ama doğru yolda ilerlediğini farz etmekten başka çaresi yoktu.

Kalbi korkudan ve sarf ettiği efor yüzünden küt küt atıyordu. Her şeyin burada çözüleceğini biliyordu. Babasının buraya çocuğunu geri alıp ona vermek üzere geldiğine inanıyordu. Birdenbire buluşmayı bölerse, her şeyi mahvedebileceğini düşündü. Kendini gizlemeliydi. Bir an için kıpırdamadan durdu, etrafını dinledi ve karanlık ormana baktı. Ağaçlar ve gölgeler dışında bir şey göremedi. Tekrar patikada ilerlemeye başladı; bu sefer daha dikkatliydi ama mümkün olduğunca hızla, neredeyse önünü görmeden ilerliyor, panikten ve harcadığı fiziksel çaba yüzünden kesik kesik nefes alıyordu. Bir yol ağzına geldi; burada dik bir biçimde üst caddeye açılan başka bir ahşap merdiven vardı. Anne yukarı baktı. İşte oradaydı. Babasını görebiliyordu. Yalnızdı, vadiden üst

caddeye açılan basamaklardan iniyordu. Kollarında bir şey vardı. Artık Anne'i görmüş olmalıydı. Acaba bu karanlık ortamda onu seçebilir miydi?

Anne, "Babacığım!" diye haykırdı.

"Anne?" dedi Richard. "Burada ne işin var? Neden yatağında değilsin?"

"O kucağındaki Cora mı?" Anne hızlı hızlı soluyarak Richard'a yaklaştı. En alt basamağın dibindeydi; babası da merdivenleri yaralamış, ona doğru geliyordu. Hava aydınlanmaya başlamıştı; Anne Richard'ın yüzünü görebiliyordu.

"Evet, kucağımdaki Cora!" dedi Richard. "Onu senin için geri aldım!" Yiğın kıpırdanmıyordu; kollarında ölü gibi duruyordu. Richard kalan basamakları da inip Anne'e doğru yürüdü.

Anne dehşete kapılmış bir biçimde, Richard'ın kollarındaki hareketsiz şeye baktı.

Sonra, Richard'ın yanında gitmek için basamakları olabildiğince hızlı bir biçimde çıkmaya başladı. Tökezledi ve düşmemek için tutundu. Kollarını uzattı. "Onu bana ver!" diye haykırdı.

Richard elindeki Anne'e uzattı. Anne neyle karşılaşacağından korkarak, bebeğin yüzündeki örtüyü araladı. Bebek çok hareketsizdi. Anne bebeğin yüzüne baktı. Bu Cora'ydı. Ölü gibi duruyordu. Anne nefes alıp almadığını anlamak için ona daha yakından bakmak zorunda kaldı. Cora belli belirsiz nefes alıyordu. Gözleri solgun gözkapaklarının ardında pır pır ediyordu.

Anne elini usulca Cora'nın göğsüne koydu. Ufacık kalbinin *güm güm* diye attığını, küçük göğsünün inip kalktığını hissetti. Cora hayattaydı ama iyi değildi. Anne basamağa oturdu ve Cora'yı derhal göğsüne koydu. Göğüslerinde hâlâ süt vardı.

Zayıf düşen bebek biraz cesaretlendirilince annesine sokuldu. Sonra büyük bir açlıkla emmeye başladı. Anne bebe-

ğini iyice göğsüne yaklaştırdı. Bu anı bir daha hiç yaşayamayacağını sanmıştı. Sütünü emen çocuğuna bakarken, yüzünden yaşlar süzüldü.

Başını kaldırıp, hâlâ tepesinde dikilen babasına baktı. Richard gözlerini kaçırdı.

Açıklamaya çalıştı. “Yaklaşık bir saat önce tekrar birisi aradı. Vadinin diğer tarafındaki yolda buluşmamızı istedi. Bu sefer bir adam çıkageldi. Ona parayı verdim, o da bana Cora’yı verdi. Tanrı’ya şükür. Ben de tam eve dönüp seni uyandırmak üzereydim.” Richard Anne’e gülümsedi. “Bitti artık Anne, onu geri aldık. Onu senin için geri aldım.”

Anne hiçbir şey demeden bebeğine baktı. Babasına bakmak istemiyordu. Cora tekrar yanındaydı. Marco’yu aramalıydı.

Bindiği taksi Anne'in anne ve babasının evine yanaşırken, Marco'nun midesi ağzındaydı. Ön kapının yakınında park halinde duran polis devriye arabalarını ve ambulansı gördü. Marco Dedektif Rasbach'ın arabasının da orada olduğunu fark etti.

Taksi şoförü, "Vay be, acaba neler oluyor?" dedi.

Marco ona cevap vermedi.

Anne onu sadece birkaç dakika önce cep telefonundan aramış ve *O yanımda. Durumu iyi. Buraya gelmen gerek* demişti.

Cora yaşıyordu ve Anne onu aramıştı. Marco'nun bundan sonra olacaklar hakkında hiçbir fikri yoktu.

Marco evin önündeki basamakları aceleyle çıkıp birkaç saat önce ayrıldığı eve girdi ve salona daldı. Anne'in kanepede oturduğu, minicik kızlarının da kucığında olduğunu gördü. Üniformalı bir polis memuru, Anne'i korurcasına kanepenin arkasında duruyordu. Anne'in babası ve annesi salonda değillerdi. Marco nerede olduklarını ve neler döndüğünü merak etti.

Derhal Anne ile bebeğin yanına gitti, gözyaşları içinde onlara sarıldı. Sonra geri çekilip dikkatle Cora'ya baktı. Cora zayıf ve sağlıksızdı ama nefes alıyordu ve parmaklarını kıvrıp huzur içinde uyuyordu. Marco titreyerek ve gözlerinden yaşlar süzülerek, "Tanrı'ya şükür" dedi. "Tanrı'ya şükür."

Hayranlıkla kızına baktı ve alnındaki sönük bukleleri usulca okşadı. Daha önce hiç şimdiki kadar mutlu olmamıştı. Bu anı zihnine kazımak, sonsuza dek hatırlamak istiyordu.

“Sağlık görevlileri onu kontrol ettiler, durumu iyi” dedi Anne. “Ama onu hastaneye götürüp detaylı bir kontrolden geçirmeliyiz.” Marco Anne’in gergin ve yorgun göründüğünü ama aynı zamanda da gerçekten mutlu olduğunu fark etti.

Marco sonunda tedirgin bir biçimde, “Neler oldu? Annenle baban neredeler?” diye sordu.

“Mutfaktalar” dedi Anne. Ama devam etmeye fırsat bulamadan, Dedektif Rasbach salona girdi.

“Gözünüz aydın” dedi dedektif.

Marco, “Teşekkürler” diye cevap verdi. Her zamanki gibi dedektifin yüzünü okuyamadı; o zeki bakışların ardında neler gizli olduğunu kestiremedi.

“Bebeğinizi sağ salim teslim aldığınız için çok sevindim” dedi Rasbach. Doğrudan Marco’ya baktı. “Daha önce söylememiştim ama bu düşük bir olasılıktı.”

Marco tedirgin bir biçimde Anne’in yanında oturuyor, Cora’ya bakıyor, bu mutlu anın elinden alınıp alınmayacağını ve Rasbach’ın her şeyden haberi olduğunu söyleyip söylemeyeceğini bekliyordu. Marco bu yüzleşmeyi sonsuza dek ertelemeyi tercih ederdi ama gerçeği öğrenmesi gerekiyordu. Bu gerginliğe dayanması mümkün değildi. Tekrar, “Neler oldu?” diye sordu.

“Uyuyamadım” dedi Anne. “Yatak odamın penceresinden bakınca, babamın vadiye gittiğini gördüm. Elinde bir spor çantası vardı. Yine çocuk hırsızlarıyla buluşacağını düşündüm. Peşinden vadiye gittim ve ona yetiştiğimde, Cora elindeydi. Çocuk hırsızları yine arayıp yeni bir takas teklif etmişler. Bu sefer adamın biri Cora ile birlikte çıkagelmiş.” Sonra dedektife döndü. “Ben babama yetiştiğimde adam gitmişti” dedi.

Marco sessizce bekledi. Demek ki oyunu bu şekilde oynayacaklardı. Marco bunun sonuçlarını kestirmeye çalıştı. Richard kahraman olacaktı. Alice ile birlikte Cora'yı geri almak için bir kez daha fidye parasını ödemişlerdi. Anne polise az önce böyle söylemişti. Marco Anne'in buna gerçekten inanıp inanmadığını bilmiyordu.

Dedektifin neye inandığı konusunda ise hiçbir fikri yoktu. Marco, "Peki şimdi ne olacak?" diye sordu.

Rasbach ona baktı. "Şimdi doğruları söyleyeceğiz Marco" dedi.

Birdenbire Marco'nun başı döndü, neredeyse bayılacaktı. Anne'in felaket haberini beklercesine, bakışlarını Cora'nın üzerinden alıp dedektife çevirdiğini gördü.

"Efendim?" dedi Marco. Ter damlalarının cildini gıdıklamaya başladığını hissedebiliyordu.

Rasbach karşısındaki sandalyeye oturdu. İlgiyle öne doğru eğildi. "Ne yaptığınızı biliyorum, Marco. O gece saat on iki buçuktan hemen sonra bebeğinizi yatağından alıp Derek Honig'in arabasının arka koltuğuna koyduğunuzu biliyorum. Derek'in onu Catskill'deki kulübesine, yani birkaç gün sonra vahşice öldürüldüğü yere götürdüğünü de."

Marco hiçbir şey demedi. Rasbach'ın en başından beri buna inandığını biliyordu ama elinde herhangi bir kanıt var mıydı? Richard onlara telefonda bahsetmiş miydi? Mutfakta bunu söylemekle mi meşguldü? *Anne polislere videoda bahsetmiş miydi?* Marco karısına bakmaya cesaret edemedi.

Rasbach Marco'nun dayanılmaz bir ıstırap içinde olduğunu ve sözlerini takip etmekte zorlanabileceğini anlamış gibi ağır ağır konuşarak, "Bence olaylar şöyle gelişti" dedi. "Paraya ihtiyacınız vardı. Karınızın anne ve babasından para alabilmek için, Derek Honig ile birlikte bu çocuk kaçırma senaryosunu yazdınız. Karınızın bu konu hakkında herhangi bir şey bildiğini sanmıyorum."

Marco başını olumsuz anlamda iki yana salladı. Her şeyi inkâr etmeliydi.

“Sonrası ise net değil” dedi Rasbach. “Belki siz bana yardımcı olabilirsiniz. Derek Honig’i siz mi öldürdünüz Marco?”

Marco şiddetle karşı çıktı. “Hayır! Neden böyle düşünüyorsunuz ki?” dedi. Çok tedirgin olmuştu. Terli avuçlarını pantolonuna sildi.

“Derek size ihanet etti” dedi Rasbach sakince. “Bebeği planladığınız gibi takasa getirmedi. Parayı kendine sakladı. Derek’in bebekle birlikte nerede olduğunu biliyordunuz. Ormandaki kulübeden haberiniz vardı.”

Marco, “Hayır!” diye bağırdı. “Kulübenin nerede olduğunu bilmiyordum! Derek bana bundan hiç bahsetmedi!”

Mutlak bir sessizlik oldu; sadece şöminenin üzerindeki saatin tik-takları duyuluyordu.

Marco yüzünü ellerine gömdü.

Rasbach bu kahrolası sessizliğin ortamı doldurmasına izin vererek bekledi. Sonra daha ılımlı bir biçimde, “Marco, olayların bu şekilde gelişmesini istediğinizi sanmıyorum. Derek Honig’i sizin öldürdüğünüzü de düşünmüyorum. Bence onu kayınpederiniz Richard Dries öldürdü” dedi.

Marco başını kaldırdı.

“Eğer bize karşı dürüst olursanız, çocuk kaçırmaya yönelik kumpas suçlamasıyla yargılanmaktan muaf tutulmanızı sağlayabiliriz. Savcıyla konuşabilirim, sanırım bu şartlar altında teklifimizi kabul edecektir.”

Marco birdenbire yepyeni bir umut ışığı gördü. Ağzı kuru olmuştu. Konuşamadı. Onun yerine başıyla onayladı. Anlaşılan bu kadarı yeterli olmuştu.

“Biz buradaki işleri hallettikten sonra merkeze gelmeniz gerekecek” dedi Rasbach. Ayağa kalkıp mutfağa döndü.

Anne salonda kalıp uyuyan bebeğini sallamaya devam etti ama Marco ayağa kalktı ve Rasbach’ın peşinden mutfak-

ğa gitti. Bacaklarının kendisini oraya götürecektir kadar güçlü olmalarına şaşırıldı. Richard mutfak sandalyelerinden birine oturmuş, ısrarla susuyordu. Marco ile göz göze geldiler, Richard bakışlarını kaçırdı. Üniformalı bir polis memuru Richard'ı dürtüp ayağa kaldırdı ve ellerini kelepçeledi. Alice hiçbir şey demeden, yüzünde bomboş bir ifadeyle geriden olanları izliyordu.

“Richard Adam Dries” dedi Dedektif Rasbach. “Derek Honig'i öldürmek ve Cora Conti'nin kaçırılmasına yönelik kumpas kurmak suçundan tutuklusunuz. Sessiz kalma hakkına sahipsiniz. Söylediğiniz ya da yaptığınız her şey mahkemede aleyhinize delil olarak kullanılabilir. Avukat tutma hakkına sahipsiniz...”

Marco ne kadar şanslı olduğuna inanamayarak olan bite-ni izledi. Bebeği sağ salim geri gelmişti. Richard'ın komplosu ortaya çıkmış ve hak ettiği cezayı almıştı. Marco yargılanmayacaktı. Artık Cynthia'nın elinde ona karşı kullanabileceği hiçbir şey kalmamıştı. Marco bu kâbus başladığından beri, ilk kez nefes alabildiğini hissetti. Artık bitmişti. *Nihayet* bitmişti.

İki üniformalı polis memuru Richard'ı kelepçeli bir halde salondan geçirip ön kapıya götürdü. Rasbach, Marco ve Alice de peşlerinden gittiler. Richard hiçbir şey demedi. Karısına, kızına, torununa ya da damadına bakmadı bile.

Marco, Anne ve Alice onun gidişini izlediler.

Marco karısına bir bakış attı. Sevgili bebeklerini geri almışlardı. Anne artık her şeyi biliyordu. Aralarında hiçbir sır kalmamıştı.

Polis merkezinde, Marco'nun anlaşmasının detaylarını görüştüler. Marco'nun artık şehrin en iyi ceza hukuk bürolarından birinde görev yapan yeni bir avukatı vardı. Aubrey West'in bürosuyla çalışmayacaktı.

Marco, Rasbach'a her şeyi anlattı. "Richard bana komplo kurdu. Beni tuzağa düşürdü. Bana Derek'i gönderdi. Hepsi onun fikriydi. Paraya ihtiyacım olduğunu biliyorlardı" dedi.

Anne de çekinmeden konuştu. "Bunun arkasında babamın olduğunu düşündük. Babamın Derek Honig'i tanıdığını biliyordum –Derek'i hatırladım– yıllar önce evimize gelip giderdi. Ama siz babamın suçlu olduğunu nereden anladınız?"

Rasbach cevap verdi. "Yalan söylediğini biliyordum. Çocuk hırsızlarının kendisini aradıklarını söylemişti ama telefonlarına dinleme cihazı takmıştık. Onu aramadıklarını biliyorduk. Sonra, dün gece anneniz beni aradı."

"Annem mi?"

"Babanızın başka bir kadınla ilişkisi varmış."

"Biliyorum" dedi Anne. "Annem bu sabah anlattı."

"Bunun konumuzla ne ilgisi var?" dedi Marco.

"Kayınvalideniz Richard'ın neler çevirdiğini öğrenmek için özel bir dedektif tutmuş. Dedektif birkaç hafta önce Richard'ın arabasına bir GPS izleme cihazı koymuş. Cihaz hâlâ arabada."

Marco ve Anne dikkatle dedektifi dinlediler.

"Richard'ın cinayetin işlendiği sıralarda arabasıyla kulübe gittiğini biliyoruz." Marco ve Anne birbirlerine baktılar. Rasbach Anne'e dönerek ekledi. "Annenize Honig'in fotoğrafını gösterdiğim anda o da Honig'i hatırladı."

"Derek'in cep telefonu Richard'ın elindeydi" dedi Marco. "O telefon aracılığıyla temas kurmamız gerekiyordu. Ama Derek beni hiç aramadı ve cep telefonuna hiç cevap vermedi. Birkaç cevapsız çağrı olduğunu fark kettim ve geri aradığımda telefona Richard cevap verdi. Çocuk hırsızlarının telefonu bir notla birlikte kendisine postaladıklarını söyledi. Not konusunda ona asla inanmadım. Notu beni korumak için imha ettiğini, çünkü notun beni suçlu konumuna düşürdüğünü söyledi."

“Alice notu ya da cep telefonunu hiç görmemiş. Richard paketin o evde yokken geldiğini söylemiş” dedi Rasbach.

Marco, “Peki Richard Derek’i neden öldürsün ki?” diye sordu.

“Fidye parasını getirdiğinizde Derek’in bebeği geri vermesi gerektiğini düşünüyoruz ama bunu yapmadı ve Richard aldatıldığını fark etti. Bizce Richard o gece onu kulübeye kadar izledi ve öldürdü. İşte o zaman daha fazla para koparmak için ikinci bir fidye talebinde bulunma fırsatını akıl etti.”

Anne, “Cora kulübeden alındıktan sonra nereye götürülmüş? Ona kim bakmış?” diye sordu.

“Richard’ın sekreterinin kızını bu sabah erken saatte, Richard bebeği geri aldıktan hemen sonra arabasıyla bölgeden ayrılırken durdurduk. Bebek ondaymış. Anlaşılan bir tür uyuşturucu sorunu var ve paraya ihtiyaç duymuş.”

Dehşete kapılan Anne’in soluğu kesildi ve ellerini yüzüne götürdü.

Anne ve Marco sonunda bitkin ama rahatlamış bir halde, Cora’yla birlikte evlerine döndüler. Polis merkezine uğradıktan sonra Cora’yı hastaneye götürmüşlerdi. Cora burada muayene edilmiş ve sağlık durumunun iyi olduğu söylenmişti. Şimdi Marco ikisi için hızlıca yemek hazırlarken, Cora da büyük bir açlıkla süt emiyordu. Basın artık kapılarını aşındırmıyordu; yeni avukatları Anne ve Marco’nun onlarla konuşmayacaklarını açıkça belirtmiş ve taciz edilirlerse yasal yollara başvuracaklarını söyleyerek gözdağı vermişlerdi. Bir süre sonra, ortalık durulduğunda, evi satışa çıkaracaklardı.

Sonunda Cora’yı kendi yatağına yatırdılar. Onu soyup yıkamışlar, iyi olduğundan emin olmak için tıpkı yeni doğduğunda yaptıkları gibi incelemişlerdi. Bu da bir çeşit yeniden doğum sayılırdı; Cora resmen ölümden dönmüştü. Belki de bu onlar için yeni bir başlangıçtı.

Anne kendine çocukların dayanıklı olduklarını söylüyordu. Cora iyi olacaktı.

Marco ile birlikte yatağının yanında durup kendilerine gülümseyen ve agulayan bebeklerine baktılar. Gülümsediğini görmek o kadar rahatlatıcıydı ki... Onu geri aldıkları ilk birkaç saat boyunca Cora sadece süt emmiş ve durmadan ağlamıştı. Ama artık tekrar gülümsemeye başlamıştı. Yatağında sırtüstü uzanıyor, kuzu desenleri ve annesiyle babası tepesinde ona yukarıdan bakarken, neşe içinde tekmeler savuruyordu.

Anne, "Bu anın geleceğini hiç sanmıyordum" diye fısıldadı.

Cora'nın çingırağını ona doğru sallayan Marco, "Ben de öyle" dedi. Cora tiz bir ses çıkardı ve çingırağı yakalayıp sım-sıkı tuttu.

Bir süre sessiz kaldılar ve kızlarının uykuya dalmasını izlediler.

Sonunda Marco, "Acaba beni bağışlayabilecek misin?" diye sordu.

Anne, *Bu kadar bencil, iradesiz ve aptalken seni nasıl affedebilirim?* diye düşündü. "Bilmiyorum Marco" dedi. "Onu da sırası gelince düşüneceğim."

İncinen Marco başıyla onayladı. Bir süre sonra, "Hayatıma hiçbir zaman başka bir kadın girmedim Anne, yemin ederim" dedi.

Anne, "Biliyorum" diye cevap verdi.

Anne Cora'yı yatağına geri koyarken, bunun o geceki son emzirmesi olduğunu ve bebeğinin sabaha kadar uyuyacağını umdu. Oldukça geç bir saatti ama Anne hâlâ Cynthia'nın yan evde huzursuz bir biçimde ortalıkta dolandığını duyabiliyordu.

Şok edici gerçeklerin ortaya çıktığı bir gün olmuştu. Babası kelepçeli vaziyette aile evinden götürüldükten sonra, Marco salonda oturup uyuyan bebeklerini kollarında tutarken, annesi Anne'i bir kenara çekmiş "Bence babanın kiminle görüştüğünü bilmen gerekiyor" demişti.

Anne, "Ne önemi var ki?" diye sormuştu. Babasının kiminle görüştüğü neyi değiştirirdi ki? Sevgilisinin daha genç ve çekici olduğu kesindi. Tabii ya. Anne kadının kim olduğunu umursamıyordu; önemli olan babasının, daha doğrusu üvey babasının annesinden milyon dolarlar hortumlamak için bebeğini kaçırmış olmasıydı. Şimdi çocuk kaçırma ve cinayet suçlarından hapse girecekti. Anne hâlâ tüm bunların gerçek olduğuna inanamıyordu.

"Senin kapı komşunla ilişkisi varmış" demişti annesi. "Cynthia Stillwell ile." Anne kulaklarına inanmakta zorlanarak annesine bakmıştı. Bunca şey olup bittikten sonra bile, bu haber yine de onu şoka uğratmak için yeterli olmuştu. "Onunla senin evindeki Yeni Yıl davetinde tanışmıştı" de-

mişti annesi. “Cynthia’nın Richard’la flört ettiğini hatırlıyorum. O zaman çok üstüne durmamıştım. Ama özel dedektif her şeyi ortaya çıkardı. Elimde fotoğraflar var.” Annesinin yüzü tiksinti doluydu. “Ve de otel faturalarının fotokopileri.”

Anne, “Neden bana söylemedin?” diye sormuştu.

Alice, “Ben de yakın zamanda öğrendim” diye açıklamıştı. “Sonra Cora kaçırıldı ve bunu söyleyip canını sıkmak istemedim.” Buruk bir ses tonuyla eklemişti. “O dedektifi tutmakla, en iyi yatırımlarımdan birini yapmış oldum.”

Şimdi Anne, Cynthia’nın aklından neler geçtiğini merak ediyordu. Graham seyahatçiydi. Cynthia yan evde tek başınaydı. Richard’ın tutuklandığını biliyor olmalıydı. Bu gelişme haberlere konu olmuştu. Acaba Cynthia Richard’a ne olacağını umursuyor muydu?

Cora yatağında derin bir uykuya dalmıştı. Marco da yataklarında uyuyor, gürültülü bir şekilde horluyordu. Bir haftadan uzun bir süreden beri ilk defa gerçek bir uyku çekiyordu. Ama Anne’in gözüne uyku girmemişti. Yan komşusu Cynthia’nın da.

Anne ayağına bir çift sandalet geçirip mutfak kapısından dışarı çıktı. Cynthia’nın arka bahçesine ulaşmak için birkaç adımlık yolu sessizce yürüdü ve bahçe kapısını çarpmamaya dikkat etti. Avluyu geçip karanlıkta durdu ve yüzünü sürgülü cam kapıya arada birkaç santimlik boşluk kalacak şekilde yaklaştırıp içerisini izlemeye başladı. Mutfakta ışık yanıyordu. Cynthia’nın lavabonun yakınındaki tezgâhın etrafında dolandığını görebiliyordu ama onun büyük olasılıkla kendisini göremediğini fark etti. Anne bir süre karanlıkta onu izledi. Cynthia kendine çay yapıyordu. Uçuk yeşil renkte seksi bir gecelik giymişti; evde yalnız geçirilen bir gece için oldukça kışkırtıcıydı.

Kuşkusuz Cynthia Anne’in kendisini izlediğinden habersizdi.

Anne hafifçe cama vurdu. Cynthia'nın sıçradığını ve sese doğru döndüğünü gördü. Anne yüzünü cama dayadı. Cynthia'nın ne yapacağından emin olamadığı belliydi. Ama sonra Cynthia kapıya doğru yürüdü ve cam kanadı birkaç santim araladı.

“Ne istiyorsun?” diye sordu buz gibi bir sesle.

“İçeri girebilir miyim?” dedi Anne. Sesi sakın; hatta cana yakındı.

Cynthia ona dikkatle baktı ama hayır demedi ve geri çekildi. Anne kapıyı biraz daha açıp içeri girdi, sonra yavaşça kapattı.

Cynthia tezgâhın yanında dönüp omzunun üzerinden, “Ben de papatya çayı yapıyordum. Biraz ister misin? Anlaşılan bu gece ikimizi de uyku tutmuyor” dedi.

“Tabii, neden olmasın?” dedi Anne tatlılıkla. Cynthia'nın bir fincan daha çay yapmasını izlemeye koyuldu. Cynthia gergin görünüyordu.

Fincanı Anne'e uzatan Cynthia, “Ee, neden buradasın?” diye sordu dümdüz.

Anne, “Teşekkür ederim” dedi ve sanki arkadaşlarmış ve biraz çay içip sohbet edeceklermiş gibi, mutfak masasındaki eski yerine geçti. Cynthia'nın sorusunu duymazdan geldi. Aklında özel hiçbir şey yokmuş gibi mutfağa göz gezdirdi, içeceğini soğutmak için fincanına üfledi.

Cynthia tezgâhın yanında dikilmeye devam etti. Hâlâ arkadaşlarmış gibi davranmayacaktı. Anne fincanının üzerinden onu inceledi. Cynthia yorgundu ve her zamanki kadar çekici görünmüyordu. Anne ilk defa Cynthia'nın yaşlandığında nasıl görüneceğine dair bir fikir edindi.

“Cora'yı geri aldık” dedi Anne sevinçle. “Muhtemelen duymuşsundur.” Başını ortak duvara doğru yatırdı; Cynthia'nın Cora'nın ağlamalarını duyduğunu biliyordu.

“Ne mutlu size” dedi Cynthia. Aralarında bir mutfak ada-

sı ve üzerinde de içi bıçaklarla dolu olan ahşap bir set vardı. Aynı setten Anne'in evinde de vardı; kısa bir süre önce marketin özel indirim reyonundan almıştı.

Anne fincanını masaya koydu. "Sadece bir konuyu netleştirmek istedim" dedi.

Cynthia, "Hangi konuyu?" diye sordu.

"Artık bize o videoyla şantaj yapamayacaksınız."

Cynthia buna hiç inanmıyormuş ve Anne'in sadece poz kestiğini düşünüyormuş gibi, "Ya, nedenmiş o?" dedi.

"Çünkü polisler zaten Marco'nun ne yaptığını biliyorlar" dedi Anne. "Onlara videodan bahsettim."

"Sahi mi?" Cynthia şüpheli görünüyordu. Anne'in blöf yaptığını düşünüyormuş gibiydi. "Peki bunu onlara neden söyleyesin? O zaman Marco hapse girmez mi? Ah, dur bir dakika... demek onun hapse girmesini istiyorsun." Anne'e üstünlük taslayan bir bakış attı. "Seni suçlayamam" dedi.

"Marco hapse girmeyecek" dedi Anne.

"Yerinde olsam o kadar emin olmazdım."

"Ah, gayet eminim. Marco hapse girmeyecek çünkü babam –*senin* âşığın– cinayetten ve çocuk kaçırmaya yönelik kumpas kurma suçundan tutuklandı; eminim şimdiye kadar haberin olmuştur." Anne Cynthia'nın yüzünün asılmasını izledi. "Ah evet, her şeyi biliyorum Cynthia. Annemin tuttuğu özel dedektif ikinizi de izlemiş. Annemin elinde fotoğraflar, faturalar ve her türlü kanıt var." Anne halinden memnun bir şekilde çayından bir yudum daha aldı. "Gizli ilişkin o kadar da gizli değilmiş" dedi.

Nihayet üstünlük Anne'deydi ve bu durum hoşuna gitmişti. Cynthia'ya gülümsedi.

"Ne olmuş yani?" dedi Cynthia. Ama Anne Cynthia'nın cesaretinin kırıldığını görebiliyordu.

"Bilmediğin kısım ise şu: Marco polisle bir anlaşma yaptı" dedi Anne.

Anne Cynthia'nın yüzünden bir panik dalgası geçtiğini fark etti ve ziyaret sebebine geldi. Tehditkâr bir biçimde, "Başından beri bu işin içindeydin. Her şeyi biliyordun" dedi.

"Bu konu hakkında *hiçbir şey* bilmiyordum" dedi Cynthia küçümsercesine. "Kocanın kendi çocuğunu çaldığı dışında."

"Ah, bence biliyordun. Bence babamla birlikte hareket ediyordun; hepimiz parayı ne kadar çok sevdiğini biliyoruz." Anne sesinde kötücül bir tınıyla, "Belki de hapse girecek olan *sensindir*" dedi.

Cynthia'nın yüzü değişti. "Hayır! Bu gece haberleri izleyene kadar Richard'ın ne yaptığını bilmiyordum. Bu işe dahil değildim. Bunu Marco'nun yaptığını sanıyordum. Elinde bana karşı hiçbir kanıt yok. Bebeğinin yanına bile yaklaşmadım!"

"Sana inanmıyorum" dedi Anne.

"Neye inandığın umurumda değil, gerçek bu" dedi Cynthia. Gözlerini kısarak Anne'e baktı. "Sana ne oldu Anne? Eskiden çok eğlenceli ve ilginç biriydin ve sonra bir bebeğin oldu. Her şeyin değişti. Ne kadar donuk, asık suratlı ve sıkıcı birine dönüştüğünün farkında mısın? Zavallı Marco, buna nasıl dayandığını merak ediyorum doğrusu" dedi.

"Konuyu değiştirmeye çalışma. Bu mesele benimle ilgiliymiş gibi yapma. Babamın ne işler çevirdiğini biliyor olmalısın. Sakın bana yalan söyleme." Öfkeden Anne'in sesi titriyordu.

"Bunu asla kanıtlayamazsın çünkü doğru değil" dedi Cynthia. Sonra zalimce ekledi. "Eğer bu işe dahil olsaydım, sence bebeğin yaşamasına izin verir miydin? Muhtemelen bebeği en başında öldürmek Richard için daha iyi olurdu; başına çok daha az dert açılırdı. O veledin bitmek bilmeyen ağlamalarına son vermek büyük bir zevk olurdu doğrusu."

Sonra Cynthia korkmuş gibi göründü, fazla ileri gittiğini fark etmişti.

Anne'in sandalyesi aniden geriye doğru düştü. Cynthia'nın her zamanki kendini beğenmişliğinin yerini dehşet dolu bir ifade aldı ve Cynthia kulakları sağır eden bir çığlık atarken elindeki fincan yere düşüp kırıldı.

Marco derin uykudaydı. Ama gecenin ortasında ansızın uyandı. Gözlerini açtı. Çok karanlıktı ama yatak odasının duvarlarında dönüp duran kırmızı ışıklar vardı. Bunlar ambulans ışıklarıydı.

Anne yatakta değildi. Herhalde yine uyanmıştı ve Cora'yı emziriyordu.

Marco meraklandı. Ayağa kalktı, pencereye doğru yürüyüp caddeye baktı. Perdeyi kenara itip aralıktan dışarısını kolaçan etti. Bir ambulans gördü. Doğrudan evlerinin yanına, sol tarafa park edilmişti.

Yani Cynthia ve Graham'in evlerinin önüne.

Marco'nun tüm vücudu gerildi. Caddenin her iki yanına park edilen ve daha da gelmeye devam eden polis arabalarını gördü. Perdenin üzerindeki parmakları istemsizce seğirdi. Bütün vücuduna adrenalin pompalandı.

Yan evden iki ambulans görevlisi tarafından taşınan bir sedye çıktı. Herhalde üzerinde birisi yatıyordu ama sağlık görevlisi kenara çekilene dek Marco sedyeyi net olarak görmedi. Hiç acele etmiyorlardı. Sağlık görevlisi yer değiştirdi. Marco sedyenin üzerinde birinin yattığını gördü. Ama kim olduğunu seçemedi çünkü yüzü örtülüydü.

Sedyenin üzerindeki her kimse, ölmüştü.

Marco'nun beynindeki bütün kan çekildi ve bayılacak gibi oldu. İzlemeye devam ederken, uzun ve simsiyah bir tutam saç örtününün altından kurtulup sedyeden aşağıya sarktı.

Marco boş yatağa baktı. "*Aman Tanrım*" diye fısıldadı. "Anne, ne yaptın sen?"

Koşarak yatak odasından çıktı ve hemen bebeğin odası-

na göz attı. Cora yatağında uyuyordu. Panik halde koşarak merdivenlerden indi ve loş salona girince donup kaldı. Karısının başının kenarını görebiliyordu; Anne karanlıkta hiç kıpırdamadan kanepede oturuyordu. Marco endişe içinde ona yaklaştı. Anne kanepeye yayılmış, transa girmiş gibi doğruca karşıya bakıyordu ama Marco'nun yaklaştığını duyunca başını çevirdi.

Kucağında büyük bir et bıçağı vardı.

Dışarıdaki acil durum araçlarının yanıp sönen kırmızı ışıkları salonun duvarlarında daireler çiziyor, onları baş döndüren bir parlaklığa boğuyordu. Marco bıçakta ve Anne'in ellerinde koyu renkli kan lekeleri olduğunu görebiliyordu. Anne'in her yanı kana bulanmıştı. Yüzüne ve saçlarına koyu renkli kan damlaları sıçramıştı. Marco'nun midesi bulanmıştı; kusacak gibi oldu.

Çatlak bir sesle, "Anne" diye fısıldadı. "Anne, ne yaptın sen?"

Anne karanlıkta Marco'ya baktı ve "Bilmiyorum" dedi. "Hatırlamıyorum."

Teşekkür

Birçok kişiye teşekkür borçluyum. Sıradışı temsilcim Helen Heller'a her şey için teşekkür ederim. Ayrıca Marsh Telif Ajansı'ndaki herkese, dünya çapındaki muhteşem temsilcilikleri için yürekten teşekkürler.

Brian Tart'a, Pamela Dorman'a ve Viking Penguin (ABD)'deki tüm çalışanlara binlerce teşekkürler. Ayrıca Larry Finley'e, Transworld İngiltere'deki Frankie Gray'e ve oradaki muhteşem ekibe de sonsuz teşekkürler. Kristin Cochrane, Amy Black, Bhavna Chauvan ve Doublesday Kanada'daki destekleyici ekibe de teşekkür ederim. Atlantik'in her iki yakasında da harika tanıtım ve pazarlama ekipleriyle çalışmak gibi bulunmaz bir şansım oldu.

İnternet sitesi tasarımı için Ilsa Brink'e teşekkürler.

Ayrıca ilk okurlarım olan Leslie Mutic, Sandra Ostler ve Cathie Colombo'ya da minnettarım.

Ve tabii ki, ailemin desteği olmasaydı bu kitabı asla yazamazdım.